

3 1761 06629754 0

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

670

BJØRNØ

BJØRNØ

ROMAN

AF

PALLE ROSENKRANTZ *h*

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO. (M. A. HANNOVER)

1900

I.

Paa en Ø i Udløbet af en bred og dyb Aa i det sydlige Sjælland ligger Herregaarden Bjørnø. I den katolske Tid laa dér, hvor Bjørnø Slot nu staar, et Nonnekloster, hvis Rigdom var kendt over det ganske Land, og hvor Landets fornemste Døtre tog Sløret og levede i Dyrkelse af Gud og Jomfru Maria. Men allerede under Dronning Margarethe kom Klosteret under Kronen og erhvervedes under Erik af Pommern af Jacob Ahrenfeldt, i hvis Slægt det siden forblev. I Begyndelsen af det 18de Aarhundrede ophøjedes den Ahrenfeldtske Slægt i lensgrevelig Stand, og Bøndergods og Kirker samledes under Lensgrevskabet Ahrenfeldt og Bjørnø, nu af Hartkorn ca. 1200 Tdr.

Under Christian den 6te byggede Lensgreve Ahrenfeldt et pragtfuldt Slot paa Bjørnø i Rokostil, og dette Slot staar nu som Slægtens Stam-sæde, med hvide Mure og blinkende Tegtag, mellem hundreedaarige Ege i den gamle Park.

Fra Bakken skraas over for Slottet har man et pragtfuldt Blik over dette. Blank og blaa flyder Aaen mellem grønne Brinker forbi Slottet og tværs over dens Vand er muret en Bro, der hvælver sig paa Midten. Over denne Bro fører Landevejen til Oen, saa svinger den til højre langs Aaen, hvor der er muret et Rækværk af enkeltstaaende Søjler i halvanden Fods Højde med en Balustrade af Cement. Bag Vejen hæver der sig tre Terrasser med grønne Græsplæner og Blomsterbede af sindrige Former med de herligste Roser. Paa den øverste Terrasse ligger Slottet med sin blændende hvide Façade, i to Etagers Højde, store Vinduer i snorlige Rækker og øverst det blinkende Tag af glinsende Teglsten, der kaster Solglansen glimtende tilbage — Solglansen, der spiller paa Aaens Vand og de blanke Ruder i Vinduernes Række.

Aaen er ud for Slottet 500 Fod bred: dens modsatte Side er bevokset med tætte Graner paa den stærkt skraanende Bred.

Og Vejen fører forbi Slottet ind paa en stor aaben Ridebane, om hvilken Staldbygningerne grupperer sig, drejer saa til venstre ind under Slottets nordlige Fløj gennem en rummelig Port ind i Slotsgaarden, der paa de tre Sider skærmes af Slottets Floje og mod Vest aabner sig mod den store

engelske Park med talrige Kanaler, sjældne Træer og Buske.

Bag Ridebanen ligger Bjørnø Avlsgaard, der har et Tilliggende af 1000 Tdr. Land Ager, den Del af Bjørnø, der er under Plov.

Resten af Øen er indtaget til Skov, der strækker sig mod Syd til Øens sydligste Pynt under Navnet Nonnevænget, en Erindring fra Bjørnøs gamle Dage.

Saaledes ligger Bjørnø Slot, stort og stolt, ved det blinkende Vand, omgivet af Træer og frugtbare Marker. Rigt og frodigt er Bjørnø, og rige og mægtige var altid Ahrenfeldterne paa Bjørnø.

Den sidste Lensgreve, Hugo Ahrenfeldt, der udvidede Parken om Slottet, var gift med Julia Howard, Datter af den syvende Jarl af Bangtry, hvem han havde lært at kende, da han som Attaché opholdt sig ved det danske Gesandtskab i London.

Med sin Hustru havde han indført engelske Sæder paa Bjørnø, og Livet levedes der som paa de store engelske Herresæder i Northhumberland, indtil Døden pludselig bortrev først Greven og kort derpaa hans unge Hustru, hvorefter deres eneste Datter, Vendela Ahrenfeldt, som Arving til Bjørnøs Herligheder stod alene i Verden, kun 12 Aar gammel.

Godset kom under Administration, og Lensgrevens Onkel, den gamle Baron Rudolf Ahren-

feldt, en barnløs Enkemand, stillede i Spidsen for Administrationen og tog Ophold paa Slottet, medens Barnets Opdragelse overlodes til den afdøde Grevindes Søster, Miss Nancy Howard.

Roligt og stot styrede gamle Baron, som de kaldte Rudolf Ahrenfeldt, Godset, kun med dette for Øje, at afgive det lydefrit og velordnet til den unge Herskerinde, der opdroges dels i England, dels i Syden, paa den Dag, da hun fyldte sit attende Aar.

Og Dagen kom, en lys Junidag, medens Solens Lys spillede paa Aaens Vand og Slottets Tag, og det store Flag smeldede lystigt fra Flagstangen over Frontespicen for den friske Brise.

Komtesse Vendela Ahrenfeldt holdt sit Indtog paa sit Herresæde og modtog det fra sin gamle Kurators Haand, lydefrit og rigt, hvornæst hun bad ham nu som før at styre Godset ved hendes Side.

Og gamle Baron kyssede sin smukke Nièces Kind og lovede at staa ved hendes Side, til en anden med større Ret tog Styret. Saa smilede den gamle Kavaller gennem Taarer og forte Slottets Herskerinde over Husets Tærskel.

Men alt blev ved det gamle.

Komtesse Vendela præsiderede ved Bordet som Lensbesidderinde, og gamle Baron administrerede og repræsenterede.

Og det gjorde gamle Baron udadleligt, som han gjorde alt, hvad han foretog sig. Miss Howard — kaldet »Auntie« — overtog Husets indre Styrelse og førte den engelske Ledelse videre fra den afdøde Lensgrevindes Tid.

Der var Sollys og Friskhed over Livet paa Bjørnø, men støt og sikkert lededes alt efter gamle Traditioner.

Og der var Sollys og Friskhed over Vendela Ahrenfeldt, Ejerinden af alle Bjørnøs Herligheder.

II.

Skraas over for den norlige Pynt af Bjørnø ligger Gaarden Strandnæs, 200 Td. Land, lidt Skov og lidt Eng. Afdøde Hugo Ahrenfeldt havde købt Gaarden, der tilhørte en gammel Proprietær-Slægt, og skænket den til Ritmester Juel, som var gift med Grevens eneste Søster Jutta.

Ritmester Juel var ikke Finansmand og endnu mindre Landmand. Han sad smaat i det, da han ægtede den rige Komtesse fra Bjørnø, men da han efter et 18-aarigt Ægteskab døde, 6 Aar før sin grevelige Svoger, var han, trods de rigelige Midler den gavnmilde Greve havde stillet til hans Disposition, lige saa fattig, som da han stod ved Hestgarden i København og med sin smukke Figur og sit glade Væsen gjorde et dybt Indtryk paa den unge Komtesse.

Hofjægermesterinde Jutta Juel boede nu paa Strandnæs med sin eneste Søn, Flemming Juel, der havde staaet nogle Aar ved Livgarden, men af

økonomiske Grunde havde taget sin Afsked og erhvervet Skøde paa Strandnæs, som han nu drev med Flid og Energi, men uden stort Udbytte.

Men Fru Jutta mente, at saa var han dog nærmere ved Bjørnø. Om Bjørnø drejede alle hendes Tanker sig, og naar hun stod ved Vinduet i sit Kabinet og saa over mod det blanke Tag, saa smilede hun hen for sig og mumlede mellem sine Tænder: »Flemming skal blive Herre til Bjørnø.«

Dertil var han født, og dertil havde hun opdraget ham.

Fru Jutta var Dansk fra Isse til Fod. Det engelske Væsen havde altid være hende imod. Mellem hende og Svigerinden havde der aldrig bestaaet noget godt Forhold, og det fjernede hende fra Broderen, der i Grunden holdt af hende.

Kantet var hun, og disse Kanter havde Livet ikke slebet — tværtimod, huslige Sorger og økonomiske Vanskeligheder havde gjort hende bitter, furet hendes Træk, snerpet hendes Mund til et bittert Smil. Sin Ryg holdt hun rank og sit Øje hvast hæftet paa Bjørnø.

Flemming var en lydig Son, men Kærlighed havde han aldrig følt for sin Moder. Fru Jutta var haard og streng. Hun opdrog Flemming godt, men uden Mildhed.

Da han tog sin Afsked fra Livgarden, gav Chefen ham det Skudsmaal, at bedre og mere pligttopfyldende Officer havde aldrig baaret Livgardens Uniform, og det var Sandhed. Flemming var korrekt, udadledig korrekt, men ingen kendte ham og ingen kunde sige, hvad der boede i ham.

Han gik sin Vej gennem Livet, som den Mand, der har sine Ordre og handler efter dem; han gjorde sin Pligt i det store som i det smaa, men uden Ord.

Fra sin tidligste Barndom havde han hørt, at han skulde være Herre til Bjørnø. Det var et Pligtbud, og naar Dagen kom, vilde han opfylde denne Pligt, som han havde opfyldt enhver anden, der var ham paalagt.

Men han tænkte aldrig derpaa, selv ikke naar han stod i Marken og saa mod Syd, hvor den synkende Sol spillede paa Taget over Bjørnø Slot.

Saa kom den Dag, da Komtesse Vendela tog Bjørnø i Besiddelse.

Fru Jutta tog straks derover med sin Søn.

Gamle Baron Ahrenfeldt snærrede ad sin Niece, som han ikke led; men Vendela tog mod begge med Hjertelighed, og paa Hjemturen smilede Fru Jutta hen for sig og sagde til Flemming med en kort Latter:

»Kongens Datter og det halve Rige.«

Flemming tav.

Men klart stod det for ham, at han var født og opdraget til at blive Herre paa Bjørnø.

Og i de Aar der gik, medens Sollys og Friskhed var over Livet paa Bjørnø, blev dette klarere for alle paa Egnen.

Kun Vendela tænkte ikke derpaa, og Flemming talte aldrig derom.

Saaledes gik fire Aar.

III.

»**A**untie — Auntie — Posten er kommen.«

Komtesse Vendela stod i Døren til Miss Howards Kabinet, Morgensolen kastede sit skarpe Skær ind gennem det aabne Vindue mod Sydøst og strejfede den unge Piges lysblonde Haar, ligesom kærtegnende den runde, bløde Kind og den fine Øreflip.

Frisk og fornøjet stod hun der i Sollyset, høj og rank, med let blussende Kinder, straalende Øjne og Haanden strakt ud mod den lille Dame, der sad ved Skrivebordet i det fine, gamle Jomfrukabinet, med de spinkle Møbler i Louis quinze og Mængder af Nips, Fotografier og smaa Souvenirs.

»Auntie — fire Breve til Dig.«

»Giv mig dem, Darling.«

Miss Howard rejste sit Hoved og saa paa Vendela med et venligt Smil i sine klare, lyse Øjne.

»*God gracious*, fire Breve.«

Vendela tog Plads paa en lav Skammel ved Vinduet og foldede Hænderne over sit Knæ.

»Det er Sommer-Indkvarteringen, som Onkel Rudolf kalder det. Nu har vi den 20. Juni, og saa begynder vort Rykind. Hvem har meldt sig?»

»Elise og Margaret.«

»Selvfølgelig — dem længes jeg efter.«

»Onkel Haxthausen.«

»Med sin Podagra — ham maa Onkel Rudolf tage sig af.«

»Ikke flere foreløbig, men« — Auntie smilede —
»der kommer nok flere, Darling.«

»Det haaber jeg ogsaa, for Elise og Margaret er meget søde, og Onkel Hax er meget rar, men det bliver ikke til meget med dem alene.«

Auntie bøjede sig over sine Breve og læste.

»Darling — Oxenbridge kommer.«

»Oxenbridge?»

»Ja, Du ved vore Venner fra Harrow Hill. — Lady Oxenbridge skriver, at de rejser til Nordkap i Sommer og kommer her forbi. Miss Jenny er med.«

Vendela saa betænkelig frem for sig: »Synes Du, de var morsomme, Auntie?»

»Ikke synderlig« — Miss Howard smilede —
»men Lord Oxenbridge *is one of the first — you know.*«

»Ja Auntie, ham kan Du beholde for Dig og Mylady med. — Miss Jenny med sine frygtelige Akvareller skal jeg nok faa anbragt ovre paa Pynten, der kan hun male Bjørnø ved Solens Op- og Nedgang — ved Du, rigtig med rødt, ildrødt, og meget Vand paa Penslen. Kan Du huske, hvor vi lo, naar hun malede Vesuv og Golfen i i Puteoli?»

»Her er Brev fra Marchese Ruspoli — han skriver rædsomt Fransk, man skulde ikke tro, de kunde bruge ham ved Diplomatiem — *horreur* — Du ved, jeg kan daarlig Fransk.«

»Ja det ved Gud, Auntie, kan Du huske, hvor de lo ad Dig i Cannes?»

»Jamen Ruspolis er værre, meget værre.«

»Naa, og han kommer ogsaa. Han er nu i Grunden morsom, bare han vilde lade være at synge. Kan Du huske, første Gang vi hørte ham? — Hvor jeg lo. Jeg maatte putte mit Lommestørklæde i Munden for ikke at gøre komplet Skandale. Og saa gør han Kur til mig — tænk Dig — jeg synes, han ligner en Frø.«

»Fy, Darling, det er slet ikke ladylike at tale saadan.«

»Jeg ved, jeg er meget lidt ladylike, Auntie, men saadan er jeg nu en Gang, og jeg bliver aldrig anderledes. Ved Du hvad, Auntie, det er et forfærdeligt Held for mig, at jeg har Lov til

at være som jeg vil, for ellers slap jeg aldrig gennem Verden. Tænk Dig nu bare, hvis Du var som Tante Jutta! Ved Du hvad, saa tog jeg Lensgreveminen paa, som Onkel Rudolf siger, og forviste Dig fra Godset, sødeste Auntie. — Vil Du svare?»

»Selvfølgelig.«

»Saa sender jeg Bud ned om at sadle Bess og rider ud for at møde Onkel Rudolf; han er nede hos Fasanjægeren for at se til Kalkunerne, der ligger.«

»Nej han er ikke,« lød den gamle Barons dybe Stemme i Døren fra Havestuen. »Han er her med en Nyhed til Hendes Naade.«

»God Morgen, Onkel Rudolf!« Vendela sprang op. »Nyheder, det er sjældne Varer, lad mig endelig høre.«

»Ja vel, lad mig nu først komme til Ro; jeg har været helt ude i Fasaneriet til Fods, og nu er jeg træt.«

»Nyheden, Onkel Rudolf?»

»Egentlig er der to Nyheder, Vendela, men da det er Statssager begge Dele, og de efter sædvanlig Skik skal forelægges Raadet til Drøftelse, skal jeg begynde formelt.«

Onkel Rudolf rømmede sig. — »Altsaa: første Sag paa Dagsordenen. Du kender Prins Mum Ram Buriwangse Sing.«

»God gracious,« udbød Miss Howard.

»Den lille gule« — supplerede Vendela.

»Netop, Hans kongelige Højhed Prins Mum Ram Buriwangse Sing. Jeg vil sige Dig, jeg har gaaet og øvet mig paa Navnet for ikke at gøre komplet Skandale i Statsraadet, naar Sagen skal forelægges; kort sagt, han kommer.«

Vendela klappede i Hænderne. »Lille Prins Mum! — Det bliver morsomt. Det var ham, de drillede mig med alle sammen i Vinter, de sagde han var forelsket i mig.«

»Fy, Darling!« kom det bebrejdende fra Miss Howard.

»Det er virkelig sandt, Auntie, og saa fortalte han mig selv, at han havde 40 Koner derhjemme, tænk Dig, fyrretyve rigtige Koner.«

»Shocking!« — Miss Howard slog Hænderne sammen.

»De kommer i hvert Fald ikke med,« bemærkede Onkel Rudolf tørt; »han kommer, som Tyskeren siger, unbeweibt. Skal han behandles som kongelig Højhed?«

Vendela lo.

»Jeg vil sige Dig, det er et meget intrikat Spørgsmaal. Hvis jeg som Page hos højsalig Kong Frederik den 6te havde meldt Hans kgl. Højhed Prins Mum Ram Buriwangse Sing — ved Du hvad, saa tror jeg, højsalige Hans Majestæt havde

givet mig mørk Arrest i otte Dage. Nu er det anderledes.«

»Det skal jeg forklare Dig,« afbrød Vendela, »det ligger i Samfærdselsmidlernes Udvikling, Dampskibsfarten, Jernbanerne.«

»Og Telefonerne«, indskød Onkel Rudolf med en kort, tør Latter. »Men det er pinedød højt kuriøst alligevel. Jeg kan ikke gøre ved det, men jeg sætter nu en god dansk Dragon i højere Rangklasse end saadan en lille eksotisk Marekat.«

»Fy, Onkel Rudolf — i Venskab med vore levende Monarker — hedder det ikke saadan?«

»Jeg er ikke Jurist, — men à propos, Jurister. Jeg har tænkt paa at skrive til Hugo — han har lige faaet sin Eksamen — og, ja hvad mener Damerne?«

»Hugo er jo en Ahrenfeldt — skønt« —

Tante Nancy saa saa stram ud, som det overhovedet var hende muligt; det vilde ikke sige meget, for det stramme laa ikke for hende.

»Hugo,« gentog Vendela. »Er Hugo ikke en lille Smule vidtløftig?«

Den unge Pige saa saa værdig ud, at Onkel Rudolf ikke kunde tilbageholde et Smil, men han tog sig straks i det.

»Det er et alvorligt Spørgsmaal, vi her skal drøfte. Hugo er meget vidtløftig, som Du siger,

Vendela, og jeg forbinder noget mere med det Udtryk, end Du gør. Hugo har gjort mig megen Sorg, og jeg vil slet ikke sige, at jeg paa Forhaand er stemt for at invitere ham. Men vi er saa faa Ahrenfeldter, og Hugo er en Ahrenfeldt. Jeg talte med ham, sidst jeg var i Byen, og det maa man lade ham, man kan se paa ham, at han ikke hedder Petersen. En Pokkers køn Knægt er han bleven, og nu fik han sin Attestats, ganske vist med haud, men han fik den.«

Onkel Rudolf rystede paa Hovedet igen og saa betænkelig ud.

»Jeg synes ikke godt, vi kan lade være at indbyde ham. Han staar nu paa Skillevejen efter sin vidtløftige — meget vidtløftige Ungdomsperiode. Maaske vi kunde redde ham for vort Selskab; nu er det maaske netop Tiden. Og Fyren har jo Manerer — upaaklageligt, bare han var mere vederhæftig — pokkers fiks og køn er han, og fornøjelig.«

»Du gør mig helt nysgerrig, Onkel Rudolf,« faldt Vendela ind. »Hugo har I alle sammen behandlet en mauvais sujet, — jeg har aldrig tænkt paa ham. Men nu synes jeg selv, at det er min Pligt, som Slægtens Hoved, at sørge for ham.«

Vendela sagde dette med dyb Alvor, som følte hun hele Vægten af sine feudale Forpligtelser.

Onkel Rudolf smilede. »Gud ved, Vendela, om det egentlig er et Arbejde for Dig? Det skulde saamæn ikke undre mig, om Knægten fordrejede Hovedet paa Dig, med de Øjne han har.«

Vendela saa op paa gamle Baron med et halvt fornærmet, halvt spotsk Blik.

»Onkel Rudolf!«

»Om Forladelse, Deres Naade« -- Onkel Rudolf bukkede.

»Altsaa skriver jeg til Hugo og beder ham komme. Samtidig vil jeg sende ham en Anvisning til at komplettere Garderoben, for oprigtig talt, hans Pengeaffærer er altid i den vildeste dësordre.«

Onkel Rudolf rejste sig. »Det behager altsaa Deres Naade at admittere Hans kongelige Højhed Prins Mum Ram Buriwangse Sing og Candidatus juris, Baron Hugo Ahrenfeldt?«

Vendela nikkede smilende.

»Saa er Statsraadet hævet for i Dag.«

Onkel Rudolf gik.

Vendela blev staaende ved Vinduet og saa ud over Aaen, hvor Solen spillede paa den blanke Flade.

Saa vendte hun sig pludselig mod Tanten og sagde til hende:

»Auntie, hvorfor er de unge Mænd næsten aldrig som de burde være? — Du ved, hvad jeg mener.«

»Det skal jeg sige Dig,« sagde Auntie og saa alvorlig op, »det er fordi, der er en Mængde unge Piger, der ikke er, som de burde være. Men det er for Resten ikke noget at snakke med en ung Pige om.«

»Ung Pige« — Vendela slog med Nakken — »jeg er ikke nogen ung Pige, Auntie — jeg er Lensbesidderinde paa Bjørnø, og der er saa mange Menneskers Ve og Vel afhængig af mig, at jeg ikke har Lov til at gaa rundt i Verden som Baldame — ung Pige. Og det vil jeg heller ikke. Her har vi nu siddet og snakket om ganske tomme og intetsigende Ting i en Time. Og saa snart der kommer noget nyt, som rummer en Tanke, noget der virkelig rører dybere Streng, saa er det noget, der ikke passer sig for en ung Pige.«

»Tys, tys, Darling, ikke heftig.«

»Jo, Auntie, jeg bliver heftig. Det er rigtig kønt og venligt af Jer to, at I vil holde borte fra mig alt det, der er ondt og hæsligt; men det kan I ikke, Auntie, det er Livet, og Livet kan I ikke holde borte fra mig. Og det skal I heller ikke. Det er min Pligt at leve Livet, som det byder sig for mig, og i min Stilling har man meget store Pligter. Du maa ikke tro, at jeg ikke tænker, Auntie — meget, meget mere, end Du aner. Men det er ikke nok; jeg vil ogsaa tale med andre Mennesker om de store Spørgsmaal, som jeg læser

om og tænker over, og jeg vil ikke finde mig i, at Du tier og ikke svarer mig. Det er dog meget bedre at faa alting at vide af Dig, som er saa god og retsindig. Skønt, hvad kender Du til Livet, Auntie? At ogsaa Moder og Fader skulde dø fra mig begge to!« Vendela pressede sine Hænder mod sine Tindinger.

»*Darling, don't cry*« — Miss Howard kysede sin Søsterdatter paa Panden og førte hende blidt ind i den anden Stue.

»*It is time for lunch.*«

IV.

Efter Frokost kom Flemming og Tante Jutta.

Tante Jutta kom egentlig for at faa Oplysninger om, hvilke Gjæster der kunde ventes til Bjørnø.

Vendela gjorde sig en særlig Glæde af at meddele hende det. Hun vidste, at Udlændinge var Tantens Skræk, og Tante Jutta indbød til smaa elskværdige Drillerier.

Men ubetinget størst Virkning gjorde det, da Vendela med det mest uskyldige Ansigt fortalte, at man havde inviteret Hugo Ahrenfeldt.

»Hugo!« Tante Jutta for op — »det forfødelige Menneske!«

»Naa, naa, Mama,« faldt Flemming ind.

»Ja det ved Gud i Himlen jeg siger. Et Menneske, der er lige saa berygtet som dertil. Radikaler, ligefrem Venstremænd, Fritænker, det er det mindste af det, men saa desforuden — ja man

kan saamæn næppe tale om ham, naar der er unge Piger til Stede, saa rædsom er han.«

»Saa er han da heller ikke værre,« faldt gamle Baron ind med et lunt Smil.

»Jeg har hørt —« fortsatte Jutta, saa blev hendes Ansigt hemmelighedsfuldt, og hun skottede til Vendela.

»Kære Jutta,« sagde gamle Baron, »hvis der virkelig er noget alvorligt at sige paa Hugo, vil Du saa gøre mig den Tjeneste, at sige mig det. Vi kan jo tales ved paa Tomandshaand. Jeg forlanger af Dig, Du skal gøre det. For har Du Ret, saa beder jeg ikke Hugo komme her. Er det derimod — undskyld mig, Jutta — Kaffe-sladder, saa skulde Du holde Dig for god til at servere den for os.«

Flemming gik urolig op og ned ad Gulvet, saa standsede han og saa op; dernæst sagde han lidt skarpt:

»Kære Onkel Rudolf, Mama ser noget strengere paa Ungdommen end vi andre. Jeg tør indestaa for Hugo. Du kender hans Fejl, han er let-sindig, ikke nøjeregnende med det Selskab, han søger, og har brugt for mange Penge. Resten vil Du i hvert Fald ikke fordømme, da Du ikke ser paa det med de samme Øjne som Mama.«

Flemmings Tone blev mindre skarp efterhaanden som han talte, til sidst smilede han.

Fru Jutta saa haabløst op mod Loftet, saa gav hun sig til at hviske med Auntie.

Gamle Baron brummede.

Vendela spurgte Flemming, om han vilde følge med ned at se til Bess, som havde skrabet det ene Forben. Saa gik de unge.

V.

Flaget vajede fra Bjornos Tag og smældede for den friske Morgenbrise.

Solen glimtede paa Tegl og Vinduer.

Sollys og Festskrud.

Saaledes saa Hugo Ahrenfeldt Bjørno igen efter mange Aars Forløb.

Hugo Ahrenfeldt var Søn af en kødelig Fætter til Lensgreven, Vendelas Fader.

Han var født i en lille Provinsby, hvor Faderen var Postmester, og havde tilbragt sine første Barndomsaar der. Saa døde Faderen, og Hugo kom i Skole paa Herlufsholm, hvor han trivedes vel i den friske Luft og ved det muntre Liv mellem Kameraterne ved Susaaen.

Lærdommen var det smaat med. Skolen arbejdede efter gamle Principper, og Lærerne tilhørte den Generation, der uddannedes i Tiden mellem vore Krige. Vel nok betydeligere som Originaler end egentlig som Pædagoger.

Lærerne var Fjenden, som Drengene førte en skarp Krig med, hvor alle Midler gjaldt, og hvor den var størst i Kameraternes Øjne, der vandt de fleste Sejre. Men Krummer var der i Drengene, og Livet var sundt og frisk; de trivedes godt og led ingen Skade.

Det var vel egentlig de friske Bøgeskove, der besørgede Opdragelsen, og som en frisk og frejdig Knægt, med Hovedet hævet og den dybeste Foragt for personlig Tvang og for stadigt Arbejde, gik Hugo ud i Livet som Student.

Ved denne Tid døde Moderen, og Hugo, der havde lagt sig grundig ud med hele Familien, stod ganske alene; han var eneste Barn.

Han ejede lidt Formue, men den formaaede ikke at dække hans glubske Appetit paa Livet, og han kæmpede stadig med økonomiske Vanskeligheder.

Her lærte han da at »dukke« sig for de Vanskeligheder, saadanne Forhold skaber. Han lærte, at Livet i den store By stiller Krav, der skal fyldestgøres, og at den, hvis Tilbøjeligheder ikke svarer til hans Hartkorn, maa finde sig i mange Ydmygelser og købe sine Glæder med mange Fortrædeligheder.

Men han havde et let Sind, og det hjalp ham over meget.

Han var middelhøj, slank og blond, med mørkeblaa livlige Øjne. Et elegant, ulasteligt Væsen og et usædvanlig godt Hoved.

Navnlig var han hurtig i sin Opfattelse og meget lærenem. Han talte flydende Sprog, benyttede sin Tid og sine Arvemidler til korte, men indholdsrige Rejser, hvor han lærte mange Personer og Forhold at kende, der aabnede hans Blik for alt, hvad der var værd at se og værd at nyde.

I Selskabslivet i Byen var hans Stilling ikke sikker, han stod paa Udkanten, uden Hjem at holde sig til, uden Evne til at gøre Gengæld.

Lidt efter lidt gled han bort fra det eksklusive Godsejerselskab, som han ved sin Fødsel tilhørte, og hvortil han egentlig var udmærket introduceret, da han som Student kom til Hovedstaden.

Men han søgte og fandt andet Selskab, delvis godt, delvis slet, men i hvert Fald afvekslende.

Saa gik Studietiden 7 Aar, han overanstrengte sig ikke, og han blev juridisk Kandidat med et lille haud, til stor Overraskelse for ham selv, da han ventede at blive rejiceret; men Grunden var vel den, at hans Person var Professorerne saa fuldstændig ubekendt, at de ikke engang syntes at kunne rejcere ham, da de dog umulig kunde vide, hvor lidt han kunde, og Eksamens viselige

Indretning afskar Muligheden for, at hans Kundskaber virkelig kunde prøves.

Saa fik han gamle Baron Ahrenfeldts Invitation og drog til Bjørnø.

Der havde han ikke været i 8 Aar.

Af og til traf han Grandonkelen, der hjalp ham, naar det kneb rigtig — og det hændte stundom.

Vendela kendte han slet ikke.

Men han drog til Bjørnø, som han drog til Rom eller Paris. Beredt paa at nyde, sikker paa, at hvor han end kom, vilde han være Situationen voksen, og med et stille Haab om endelig en Gang at opnaa en klækkelig økonomisk Indromelse hos sin gamle Onkel, som han syntes skyldte hans Embedseksamen at gøre noget for ham.

Vognen ventede ham paa Stationen, og han noterede straks med en vis Glæde, at Kusken havde høj Hat. Der var ingen Ting der ærgrede ham, som at blive hentet med »Kasket«, det var en Tilsidesættelse, man mente at kunne byde en fattig Slægtning.

Han havde maattet sluge saadanne Tilsidesættelser før, men Kusken fra Bjørnø bar en skinnende Cylinder med en dannebrogfarvet Roset, og Hestenes Seletøj blinkede i Solen.

Allerede af den Grund var Hugo i ypperligt Lune.

Og foran ham laa nu Bjørnø i Sollys og fornem Skønhed.

Gæsterne var efterhaanden ankomne. Først Elise og Margaret, som Veninder af Vendela. Elise blond og bly, beskeden og musikalsk, en Type paa en velopdragen, upersonlig ung Pige, født Veninde og fortrolig, sjældent mere, taus og resigneret. Margaret en lille Vildkat, med skælmske brune Øjne og Smilehuller i de buttede, ferskenbløde Kinder, smidig og let, altid paa Springet.

De to var Kusiner, deres Fædre var Embedsmænd i Hovedstaden og Brødre. Margarets Moder var engelsk, en fjern Slægtning af den afdøde Lensgrevinde.

Derfra stammede Bekendtskabet.

Dernæst var ankommen Oberst Haxthausen, en gammel Soldaterkamerat af Baron Ahrenfeldt, der i umindelige Aar regelmæssig som Trækfuglene kom til Bjørnø for at pleje sin Podagra og spille Rampus med Baronen.

Onkel Hax kaldtes han, og under dette Navn var han kendt over det ganske Land.

Han talte kun lidt, spiste meget og passede sig selv.

Vendela behandlede han med Fortidens ridderlige Galanteri, kyssede hende paa Haanden og kaldte hende »min Naadige«.

Auntie beundrede han, og Tante Jutta hadede han energisk.

Englænderne Lord Oxenbridge med Hustru og Datter var ligeledes ankomne, afhentede med fire og Gala-livré.

Lady Oxenbridge havde snuset Huset rundt, og Datteren havde kysset Vendela hundrede Gange og malet Slottet fra alle Verdens Kanter.

Lorden havde fundet en god Whisky og en Cigar, som han ikke kunde faa bedre i sin Club paa Piccadilly.

Saa slog han sig ned og ventede paa sine Aviser.

Endelig havde Marquis Ruspoli indfundet sig, en lille vindig italiensk Legationssekretær, af dem, man passende kunde anbringe paa en Etagère, hvis der var nogen Mulighed for, at han kunde holde sig i Ro i to Minutter.

Ruspoli gik paa Omgang paa Herregaardene om Sommeren, som i Salonerne i Hovedstaden om Vinteren.

Hans Specialiteter var at konversere Damerne og fore Kotillon op. Han var meget søgt og meget velset.

Man vidste, at han spillede Hasard, og at hans intime Privatliv var alt andet end udadledigt. Men han repræsenterede sin Regering ulastelig og holdt sit Privatliv for sig selv. Kunde Kongen af

Italien sende ham til København, saa kunde det københavnske Hof-Selskab ogsaa akceptere ham. Saaledes ræsonnerede man, og derfor akcepterede man ham.

Han var desuden saa lille og saa uskadelig, og saa sang han Tosti med smeltende Baryton.

Saaledes var Selskabet — samlet til lunch, da Hugo ankom.

Det var som han havde ventet at træffe det, og han fandt sig let til Rette, saa meget mere som hans Sprogtalent gjorde ham det let at tumle de Vanskeligheder, der vilde have rejst sig for en mindre polyglot nyankommen.

Vendela og Hugo blev hurtig gode Venner.

Hans lette, fornøjelige Maade at fortælle, de pudsige Ord og Vendinger, han forstod at anvende, og hans medfødte Evne til at føje sig ind i det Selskab, han befandt sig i, at rette sig efter de Personer, han mødte, og tale med dem om det, der netop interesserede dem, alt dette forlenede hans Optræden med en Friskhed og Utvungethed, der kun kunde gøre det bedste Indtryk.

Derfor lød Dommen om ham ubetinget gunstig.

VI.

Vendela nød sin Stilling som Slottets Herkerinde. Besværet ved Husførelsen hvilede paa Aunties Skuldre, hun bar det let, støttet til en fortrinlig Stab af Tyende, som hun havde en sjælden Evne til at lede. Vendela førte an paa Ture i Mark og Skov, ledede Selskabets Fornøjelser med Iver og Fart og fandt snart i Hugo en udmærket Adjutant. Hun benyttede ham ogsaa flittigt som saadan; men det var en Glæde at have en saadan Chef, forsikrede Hugo, for hun var utrættelig.

Dagen paa Bjørnø var inddelt i tre Hovedafsnit.

Tiden for lunch, der var absolut tvangfri. Enhver kunde foretage hvad han lystede, og Husets Folk brugte denne Tid til at besørge deres Gerning. Auntie Husvæsenet, Vendela Blomsterne og Posten, Onkel Rudolf Administrationen og Inspektionen af Godset.

Gæsterne passede sig selv.

Saa samledes man til lunch, og efter Maaltidet foretog man Fællesudflugter, spillede Tennis, roede paa Aaen og Bugten, badede fra Badehusene ved Pynten i Nonnevænget — alt under Vendelas Ledelse og efter en forud aftalt velordnet Plan. Saa hvilede man før Middag, samledes til Middagsbordet og derefter nød man Aftenluften i Havens løvrige Gange, skød til Maals efter Glaskugler ud over Aaen, krebsede i Mergelgravene i Marken ved Slottet, og afsluttede Dagen med Musik og Sang i Riddersalen.

Saaledes forløb Dagene.

Efterhaanden skabtes den kameratlige Tone, der altid følger af Samvær under lyse, behagelige Former; Samtalen flyder lettere, man lærer hverandre at kende, alt det stive, konventionelle lægges bort, og de ældre føler sig som unge igen, parate til at tage Del i alt, endogsaa til at drille de enkelte, der ikke følger med i den almindelige Lystighed.

Dette gik navnlig ud over Tante Jutta, der var hyppig Gæst paa Bjørnø, men maatte finde sig i ikke saa lidt Drilleri fra de andre.

Flemming havde travlt i Marken og kom sjældent til Bjørnø om Dagen.

Hugo tog over til Strandnæs for at hilse paa ham.

Han nærede meget Venskab for Flemming, hvis rolige Væsen og korrekte Optræden, netop ved den Modsætning det frembød til hans egen Karakter og hans egne Vaner, øvede en stor Tiltrækning paa ham.

Flemming havde intet mod Hugo, hvem han havde kendt noje i sin Officerstid i Hovedstaden. Men Omgangen dem imellem var aldrig bleven rigtig intim, da Flemming først og fremmest var en ivrig Kamerat i sit Korps, og de andre Officerer aldrig havde kunnet lide Hugo, ligesom Hugos Omgang laa Flemming fjernt.

Hugo og Flemming sad i Flemmings Værelse paa Strandnæs, med Udsigt over mod Bjørnø, og talte om Gæsterne og Livet derovre. Hugo førte Ordet:

»Oxenbridge — Lord Elephant, som vi har døbt ham, vi to er gode Venner. Lorden har sin Dag delt i to Epoker: Før Whiskyen og efter Whiskyen. Før Whiskyen — den falder ved 5-Tiden — siger han ikke et Ord, bogstavelig talt ikke en Stavelse. Og efter Whiskyen taler han om »*Politics*«, forstaar Du, med to l'er og et meget langt s.«

»Ikke om andet?« spurgte Flemming.

»Næsten ikke, Beaconfield, Gladstone, som han hader og afskyr, og Salisbury. Som den Mand kan sige Salisbury, det kommer saa langt nede

fra, rigtig *Sooooolsbry*. — Jeg øver mig hver Dag paa at sige det efter, men jeg naar aldrig den Virkning.«

»Er det morsomt?«

»Aah ja. For Resten har jeg Indtrykket af, at deres Parlamentarikere derovre er noget nær lige saa morsomme som vore. De har lidt mere at skulle have sagt paa *theatrum mundi*, men vore er vist lige saa gode Musikanter.«

»Han er vel konservativ?«

»Ja, det er han, men hvad det egentlig betyder i England, skal jeg ikke kunne sige. *Gladstone is a rascal*, det er Omkvædet. Men hvorfor, det faar man aldrig at vide.«

»Og I snakker Politik hele Dagen?«

»Ja, naar »the noble lord« overhovedet taler. Det er underlig med den Mand, han har været i Indien, i Ægypten, i Palæstina, i Tunis og Tripolis for ikke at tale om det ganske Europien, og dog tror jeg ikke, han kunde sige Dig, hvor han var, naar Du stillede ham paa Pynten i Nonnevænget. For ham kunde det være Bulawajo Han har ingenting set ud over sin Avis og sin cold Whisky, og fra Orienten har han kun det Minde, at det er umuligt at faa »Globe«, og at *Whisky and cold water* ikke lader sig gennemføre derovre. Han betragter den Tid, han lever uden for London og sin Klub paa Piccadilly, som en Slags ambulans

Dvaletilstand, hvor Mylady og Miss Thorton trækker om med ham og misbruger hans Portemonnæ.«

»Og Damerne?« spurgte Flemming.

»Mylady er monumental, — hun virker paa Afstand, — overordentlig, nærmere maa jeg sige gouterer jeg hende ikke. Hun ser paa mig gennem sin Skildpaddes-Lorgnet og udspørger mig om Kongehuset, for hvilket hun syntes at nære en levende Interesse; hun anser det for en beklagelig Fejl hos mig, at jeg ikke kender Navn og Alder paa alle Prinsesserne. Jeg har pudset hende paa Onkel Hax. Han kan ikke Engelsk, men han kan sit Kongehus, og det er nok for Mylady.«

»Og Miss Thorton, — hvorfor hedder hun ikke Oxenbridge som Faderen.?«

»Det gør de aldrig i England. Oxenbridge hed Thorton inden han overtog Godset og Titelen, Konen hed Lady Oxenbridge, Datteren Miss Thorton, og Sønnen, der staar ved Hestgarden derovre og for Tiden er i Ægypten, hedder Lord Mulberry. Det er saa simpelt Du at holde Rede i en saadan Familie, og kan man ikke huske det, saa kan man gaa med Burkes Peerage i en Baglomme.«

»Burkes Peerage.?«

»Ja netop, den vejer netto tyve Pund — ikke Sterling.«

»Det er nogle underlige Mennesker, de Eng-
lændere.«

»Ja, de slæber altid et Stykke Jord af »great
Britannia« med sig — og det staar de paa, om
de saa bliver 60 Aar i et fremmed Land. Miss
Thorton er lige saa typisk som de gamle. Naar
hun taler om Lausanne siger hun, at det er en
beautiful tennis court, for Resten maler hun Akva-
reller; Forældrene har kostet meget paa hendes
Uddannelse, hun har malet med et R. A. — Royal
Academy, som de kalder deres lokale Malerprofes-
sorer. Og det er ikke saa underligt, at de Folk
tjener Penge i Pundevis — Lispund Sperlinger som
Tyskerne siger; de tager blodige Penge og
beholder Hemmeligheden ved Kunsten for sig
selv.«

»Hun maler altsaa ikke særlig godt?« spurgte
Flemming og saa op med sit sædvanlige god-
lidende Smil.

»Rædsomt Du, men hun synger værre — *My
heart is in the Highland* — som en forkolet Pip-
fugl.«

»Det er altsaa meget rare Folk, Oxenbridges?«

»Forfærdelig rare, som Vendela siger, men
guddommelig kedelige.«

»Hvad bestiller I?«

»Vi venter paa Mum Ram Buriwangse Sing.«

»Naar kommer han?«

»I Morgen, — vi har strøget Æresporten og bestemt os for at give Tjenerne Silkestrømper paa i Stedet og lade Jørgen Jæger trække i Gallalivreet.«

»De gaar alle sammen og over sig paa at sige kongelig Højhed. Gamle Jens Tjener har lært det. Han spurgte mig i Morges, hvor Prinsen var fra.«

»Og Du sagde?«

»At det kunde ikke nytte, jeg fortalte ham det, for han vidste ikke, hvor Landet laa.«

»Og det slog han sig til Taals med.«

»Jens er Diplomat. — Apropos Diplomat — Marquis Ruspoli er der ogsaa.«

»Naa — Italieneren.«

»Ja, med Prinsen bliver vi fuldtallige. Vendela spurgte, om I kommer over i Morgen til den eksotiske Galladiner. Naboerne fra Urup, Højstrup og Bellinge er bedt, og Kammerjunkeren fra Stenege, ellers ingen.«

»Men det er Strømpe-Middag?«

»Selvfølgelig, Vendela holder mest af det, naar Bellingerne er der. Navnlig fordi Hofjægermesteren altid ærgrer sig, naar det er Galladiner.«

»Jeg skal sige det til Mama. Hun holder ikke af Udlændinge, ved Du, men vi bliver nødt til at komme. Jeg selv vil heller ikke sige, at jeg holder af at parlere.«

»Det har ingen Nød med Dig, Flemming; Du gaar rundt og ser saa dekorativ ud, at Du slet ikke behøver at sige noget. Miss Thorton er begejstret for Dig. Hun vil male Dig, navnlig da hun hørte, Du har rød Uniform. Rødt er hendes Yndlingsfarve, forstaar Du, — Farve i Farveladen. Sir James Scott R. A., hendes Lærer, har bibragt hende en sjælden Evne til at nuancere den Farve, siger hun, derfor maler hun altid Solnedgang.«

»Du er uforbederlig, Hugo, og din Tunge er farlig.«

»Jeg morer mig selv med mine Bemærkninger, og andre med.«

»Du skaffer Dig mange Fjender.«

»Det ved jeg, men jeg skal gøre Nytte for Føden, Flemming.«

Flemming sad en Stund tavs, saa saa han op paa Fætteren og sagde alvorligt:

»Hugo, jeg kan ikke lide, at Du altid er saa bitter. Det er din egen Skyld, naar Folk ikke er gode ved Dig.«

Hugo rejste sig. »Undskyld mig, det forstaar Du ikke, din Vej har altid ligget saa lige ret ud.«

»Det kunde din ogsaa, Hugo,« svarede Flemming.

»Men det gør den ikke, Flemming, og nu er det for sent at regulere den.«

»Med lidt god Vilje gaar det nok. — Naa, Du mener jo ikke noget ondt med det.«

»Nej,« svarede Hugo, »det er netop det fordomte ved det, for gjorde jeg blot det, saa var det berettiget; men at gaa rundt og være mauvais langue blot for at more det højstærede Publikum, det er jo i Grunden uværdigt.«

»Saa lad være med det.«

Hugo trak paa Skulderen. »Det er min Eksistensberettigelse — og mit Selvforsvar.«

Flemming rystede paa Hovedet.

»Farvel Du!« sagde Hugo. »Saa siger jeg, I kommer. Jeg beder Dig hilse Tante Jutta, skønt hun bryder sig vel næppe synderlig om min Hilsen.«

Der gik en Trækning af Mishag over Flemmings rolige Ansigt, men han lod, som om han overhørte Bemærkningen.

Hugo gik ned til Baaden og roede hjemad med raske, stærke Tag, medens han af og til hvilede paa Aarerne og betragtede Vandet, der gled hen under Baaden, hvis Køl nu og da skurede mod de tætte Vandplanter paa Bunden. Saa tog han atter nogle raske, dybe Tag, saa Planterne vikled sig om Aarernes Blade, og roede videre.

Flemming stod i Vinduet og saa efter Baaden. Han rystede paa Hovedet; saa tændte han en Cigaret, tog Avisen og satte sig til at læse.

Fru Jutta kom ind til ham og satte sig i Stolen ved Vinduet.

»Det var en længere Passiar, Du fik med Hugo.«

»Synes Du, Mama?»

»Hvad talte I om?»

»Om Bjørnø.«

»Om Vendela?»

»Nej, Mama, om Gæsterne.«

»Han var vel ondskabsfuld, som sædvanlig?»

»Hugo er morsom, Mama — egentlig ondskabsfuld er han ikke, han har gode Øjne, og dem bruger han.«

»Ja, han bruger sine Øjne, den vaurien. Det er ikke Selskab for Vendela.«

»Mama, — jeg har før sagt — —«

»Gud bevares —«. Fru Jutta saa mod Loftet og foldede sine Hænder. »Du vil ikke se det, Flemming, men husk hvad jeg siger: Du skal se, det tager en Ende med Forskrækkelse.«

»Med Hugo?» spurgte Flemming smilende.

»Med Vendela!« svarede Fru Jutta skarpt.

»Oprigtig talt, Mama, det Æmne —«

»Gud bevares!«

»Hugo skulde spørge fra Vendela, om vi kom derover i Morgen til Middag; Prinsen kommer, ham Du ved nok, jeg fortalte Dig om. Navnet kan jeg med min bedste Vilje ikke huske.«

»Naa ham med de fyrretyve Koner,« faldt Fru Jutta ind. »Det er ogsaa et nydeligt Stykke Mandfolk at slæbe ind i et ordentligt Hus. Pastor Mein siger, at han vil ikke være sammen med ham.«

»Saa faar Pastor Mein lade være,« sagde Flemming koldt. »Desuden tror jeg ikke, Pastor Mein er inviteret, saa det slipper han meget let over. For Resten havde Kong David og Kong Salomon, saa vidt jeg erindrer, et ikke ubetydeligt Antal Hustruer hver.«

Fru Jutta rejste sig.

»Flemming, Du ved, jeg taaler ikke, Du gør Nar ad de hellige Ting, det ved Du en Gang for alle. Det kan Du overlade til ham derude paa Vandet. Min Søn er udgaaet fra et kristeligt Hjem, og jeg vil ikke finde mig i at høre saadant her i Huset.«

Flemming saa træt ud, men svarede ikke.

Saa sad de tavse en Stund.

Flemming rejste sig. »Jeg vil ud og se, om Folkene er bleven færdige med Høet i Vænget derude. Vi er vel alene til Middag?«

»Søster Gertrud — Diakonissen fra Højrup — kommer; maaske Pastor Mein ser hened ogsaa.«

Flemming saa resigneret ud, men nøjedes med et Nik med Hovedet.

Saa tog han sin Hat og sin Stok, fløjtede ad Hunden, der laa i Krogen, og gik ud i Marken.

Fru Jutta blev siddende i Stolen og stirrede over mod Bjørnø. Hugos Baad lagde netop til ved Trappen. Hun trak Brynene sammen og rejste sig med sit vanlige stramme Ansigtsudtryk. Saa gik hun ud i Køkkenet.

VII.

Spisestuen paa Bjørnø var tung Renæssance i Egetræ. Væggene var klædte i Mandshøjde med udskaarne Paneler, samlede væsentligt fra gamle Kirkebygninger, men fortrinlig afpassede og restaurerede af sjældent dygtige Haandværkere.

Endevæggen ud for Fløjdorene var smykket med et vældigt Familiebillede af den ædle og velbyrdige Hr. Jacob Ahrenfeldt til Bjørnø, en Hædersmand, der havde levet omkring Anno 1640. Han var iført Datidens prunkløse, sorte, langskødede Dragt, med stor hvid Krave og brede Spændesko, en før, streng Herre, med studset Fuldskæg og hvasse Øjne. Ved hans Side stod hans Hustruer, tre var de i Tallet, men først en efter en havde de være Husfrue paa Bjørnø, endda de stod paa det samme Billede, hvor de efter vor Tids Sæd noget forrykkede Billedets Realisme. De lignede alle tre hverandre med de perlestukne Huer, der skjulte Fruernes Hovedhaar: den strenge og vel-

byrdige Mette Galt, Jacob Ahrenfeldts første Hustru, ved hendes Side Lisbet Bryske og sidst i Rækken Dorthe Lange i stive sorte Kjoler med uhyre Krave, der gav en Forestilling om, at de højadelige Damers Hoved hvilede paa et Fad. Ved det trefoldige Ægtepars Side stod Ægteskabets eller rettere Ægteskabernes Frugter, 8 Børn i alle Aldre, anbragte efter Aar og Tilhøjeligheder i staaende, liggende, knælende eller siddende Stillinger. To af dem var udstyrede med smaa bitte Englevinger, hvorved Kunstneren havde villet antyde, at disse Ahrenfeldter havde været dødfødte. Den indbyrdes Lighed mellem samtlige den ædle og velbyrdige Families Medlemmer, Husfaderen alene undtagen, ledede med stor Føje til at antage, at Kunstneren af hele Familien kun havde set Hr. Jacob Ahrenfeldt, der formentlig mundtlig havde angivet ham sine høje Ønsker om Udførelsen af det genealogiske Mesterværk, en Formodning, der i øvrigt bestyrkedes ved den foran omtalte Omstændighed, at alle tre Fruer samtidig var portrætterede. Til højre i Billedet var malet Ahrenfeldternes Vaaben: en sort Bjørn i Sølvfeldt.

Dette Billede var det eneste i Spisesalen, men stadig et fortræffeligt Konversationsæmne, og Vendela smilede altid, naar Samtalen begyndte med Billedet. Hun havde efterhaanden lært Jacob Ahrenfeldts Familie udenad, selv de to smaa død-

fødte, og naar hun havde en ældre Rangsperson til Bords, var hun altid sikker paa Konversationen til Fisken, den drejede sig uvægerlig altid om Billedet. Siden gik det af sig selv.

Prins Mum Ram Buriwangse Sing havde selvfølgelig Vendela til Bords. Samtalen gik paa engelsk, som Prinsen talte flydende. Han følte sig aabenbart straks tiltalt af Jakob Ahrenfeldts Flerkoneri, hvori han fandt noget beslægtet, og Vendela nænnede ikke at rive ham ud af Illusionen ved at paavise Rækkefølgen. For øvrigt snakkede den lille Prins løst om alt muligt paa sin oprindelige, fornøjelige Maade, der passede saa godt til hans ubestemmelige Ansigt med de smaa skæve, kulsorte Øjne. Ingen kunde sige, om han var femten eller tredive Aar; man anslog ham til noget midt imellem. Lord Oxenbridge havde Auntie til Bords, Lorden spiste umaadeligt og gryntede af og til, medens Auntie skarpt passede paa Opvartningen og stod i stadig stum Øjentelegrafi med Jens, der værdig gik rundt med de lyse kødfarvede Strømper om de trinde Lægge og rettede paa sit hvide Slips og de stive Flipper, medens han uddelte sine Ordre i lav Tone. Auntie vilde have Jens klædt i sort og kaldet Buttler, til Nød Hovmester; men det var noget, der var overleveret fra Lensgrevens Tid, at han ikke vilde have en Herre i sort gaende ved Bor-

det, og det respekterede Vendela som en Tradition.

Lensgreven havde sagt, dengang hans Hustru foreslog Forandringen: Nej Julia, her kommer saa mange Slags Mennesker, jeg vil ikke risikere, at de tager Jens for en af mine Gæster.

Og saa beholdt Jens de kodfarvede, der tilmed klædte ham.

I øvrigt var Selskabet grupperet efter Alder, Rang og formodede Sympatier; det var Hugo, der havde besørget det, og alle maatte indrømme, at det forstod han sig paa.

Onkel Rudolf og Lady Oxenbridge, det var en yderst beroligende Konstellation, da begge kun talte saare lidt, Onkel Hax og Tante Jutta, der hadede hinanden, derfor havde Hugo udtænkt sig Kombinationen som en lille Venlighed mod sin kære Tante, og for at gøre det rigtig godt, havde han anbragt Tante Jutta ved Siden af Prinsen, til stor Glæde for Vendela, der morede sig kosteligt over de Ojne, Tante Jutta sendte den lille gule, og de Konsonanter, der undslap hende, naar Prinsen konverserede hende successive paa de fleste levende og et enkelt dødt Sprog, uden at det lykkedes at etablere nogen Forstaaelse.

Miss Thorton sad ved Siden af Flemming, som hun slugte med Øjnene; Flemming sagde ikke meget, og Hofjægermesteren fra Bellinge.

der var stærkt angliseret og sad til højre for Miss Thorton, besørgede det vigtigste af Konversationen, der for Resten, efterhaanden som Diner'en skred fremad, blev saare livlig og virkede særdeles oplivende ved den babyloniske Sprogforvirring, der prægede den. Den eneste, som talte Dansk, var den lille Italiener, der søgte at imponere Hofjægermesterinden fra Bellinge med sine Gloser, som han desværre havde tilegnet sig under saadanne Omstændigheder, paa saadanne Steder og af saadanne Læremestre eller maaske Læremesterinder, at Glosernes Renhed ikke ganske svarede til den lærvillige Diplomats Fortrøstning til deres Korrekthed.

Hofjægermesterinden, der var buttet og fornojet, tog imidlertid det Parti at le ad det, naar Italieneren udtalte sin Glæde over Øjeblikkets Nydelse i Vendinger som disse:

Naada, der er Slag i den, eller: den er forholdsvis temmelig go'.

Elise, der sad paa den anden Side af ham, følte sig genert og slog Øjnene ned.

Kammerjunkeren fra Stenege, der aldrig mælede et Ord, strøg sit vældige Overskæg og rømmede sig — ligesom om han tog Tillob til at sige noget. Det betød ingenting, for han fik aldrig noget sagt alligevel, men det virkede oplivende paa Elise, og hun saa paa ham med det Smil, der uvægerlig fik Kammerjunkeren til at beslutte sig

til at fri, men som dog ikke maa have været effektivt nok, da det stadig ikke kom til noget virkeligt Udslag af denne hans gryende Beslutning.

Grevinden paa Urup havde Baronen fra Højstrup til Bords og vice versa Baronessen og Greven; denne Konstellation var uundgaaelig, den havde efterhaanden vundet Hævd og frembød desuden den virkelige Fordel, at Grevinden og Baronen kunde skumle over Selskabet i Fred og Ro, medens Baronessen og Greven kunde hengive sig til opbyggelige Betragtninger over Missionens Virksomhed, Betragtninger, der forhøjede Nydelsen af den gode Middag ved Bevistheden om et rent Hjerte og en ærlig Vandel.

Margaret pludrede løs med Hugo, der sad vel tilfreds over sit vellykkede Arrangement og en Gang imellem gav Ruspoli et Stikord, naar Glo-serne var ved at tage Pippet fra ham, hvad der uvægerlig indbragte ham et bistert Øjekast fra Elise. Han trøstede sig dog ved at møde den lille Hofjægermesterindes smilende Blik.

Takket være Aunties skarpe Oje og Jens Tjeners faste Ledelse forløb Diner'en i alle Maader værdigt, og Stemningen steg. Pudsigt nok forplantede det almindelige Velbefindende sig til den strænge Hr. Jacob Ahrenfeldt, hvis barske Træk efterhaanden formildedes, indtil han hulsaligt smilende stumt tilkendegav sin Overensstemmelse med det høj-

adelige Selskabs Tilfredshed og udstrakte Haanden mod den barske Fru Mette Galt, for, som Hugo hviskende meddelte sin Borddame, i sirlige Menuet-Trin at føre sin første Hustru ud af den smalle Ramme og det mørke Lærred ned paa det kvadrede Gulv og slutte sig til Selskabet, fulgt af sin ophøjede Familie, medens de smaa Børneengle svævede hen over Processionen.

Vendela foregreb imidlertid denne Begivenhed ved at give Onkel Rudolf Tegn til at hæve Taflet, hvorefter denne med en korrekt Bøjning hen imod Prins Mum skod sin Stol tilbage med en skarp Skuren mod Parketgulvet, en Skuren, der forplantede sig ned langs Stolerækkerne paa begge Sider af Bordet og standsede Hr. Jacob Ahrenfeldt og hans Hus paa Vandringen, saa den velbyrdige Herre atter stram og barsk skuede ned over det opbrydende Selskab.

Selskabet spredte sig i den rummelige Sal og Kabinettet ved Havetrappen, der vendte mod Terrassen og Aaen.

Luften var mild og sval, og Solen var ved at gaa ned. Fra Roserne paa Terrassen steg en mild Vellugt op mod Havetrappen og Platformen hvor Kaffen bødes rundt og Cigaretter og Cigarer tændtes, medens Stemningen fra Bordet, der for havde vokset sig stærk mellem to og to, jævnt spredtes over det hele Selskab og gjorde Samtalen for-

trolig i Krogene, faderlig venlig fra de gamle til de unge og hjertelig fornøjet mellen de unge.

Prinsen var i den syvende Himmel og gav livfulde Skildringer fra Faderens Hof, hvor Omgangen med de forskellige Prinsers mere eller mindre dyrebare Liv vilde have geraadet i en betænkelig Kollision med den danske Straffelov, og hvor Moderkærlighed og Silkesnore truede præsumptive Arvinger som »Pidskeslanger« i den store Konges løvrige Haver. Onkel Hax forklarede Mylady, hvorledes Hds. kgl. Højhed, Myladys Prinsesse, havde leget paa hans Arm som Barn, Miss Thorton viste med Begejstring Flemming sine Skitser af Bjørnøs Solnedgang, Kammerjunkeren fra Stenege var lige ved at fri, og Baronessen fra Højstrup indrømmede Tante Jutta, at selv om Pastor Mein var Grundtvigianer, saa var det dog ikke udelukket, at han kunde kaldes en troende Præst.

Lord Oxenbridge havde faaet Hugo hen i et Hjørne og udbad sig, under Indflydelse af den vellykkede Diner, en kort Orientering vedrørende den danske Politik, som Hugo beredvillig skitserede i følgende korte Træk.

»Som De maaske ved, har vi herhjemme et Tokammersystem.«

»*Folketing and Landsting, o yes.*«

«Forskellen er den, at i Folketinget er der flest Bønder, i Landstinget færre.»

Lorden nikkede.

«Saa har vi en Regering, der er konstant og vælges blandt de mest dekorative Mænd i Staten.»

Lorden smilede: »Ingen Gladstone?»

«Vorherre bevares», faldt Hugo ind. »Og naar saa Landstinget og Folketinget er bleven rigtig uenige om, hvad der skal foretages, sender Regeringen dem hjem og giver selv Landet de Love, som det trænger til.»

Lord Oxenbridge lo. »De er vist en frygtelig Radikal Baron.»

«Vore Radikale herhjemme er ikke frygtelige, Lord Oxenbridge, de taler blot, men de taler hele Landet over og skælder forfærdeligt ud.»

»Akkurat ligesom hjemme, blot med den Forskel, at der maa hendes Majestæt tage Gladstone; hun fælder Taarer, naar hun skriver under, men hun maa. *It is not to be helped.*»

Lord Oxenbridge saa hjælpeløs ud.

»Nej Gud ske Lov,« forsikrede Hugo, »det behøver vi ikke herhjemme hos os.»

»Men de har da en Konstitution?»

«Gud bevares, men vi har ogsaa et Par juridiske Professorer, der kan fortolke den — skønt nu i den sidste Tid har de slaet sig mere paa Aktieselskaberne, det betaler sig bedre.»

Hofjægermesteren fra Bellinge var traadt hen til dem og havde hørt de sidste Ord, saa faldt han ind:

»De skal ikke tro, hvad den unge Mand siger, han er endnu ikke kommen videre end til det radikale Standpunkt, som oprigtigt talt ikke passer til vort Selskab.«

Her kastede han et bistert Sideblik paa Hugo.

»Aah, vi har mange Radikale i det gode Selskab i England,« faldt Lorden forsonende ind.

»Saadan er det ikke i Danmark,« sagde Hofjægermesteren skarpt, »den danske Adel har altid fylket sig tæt om Kongehuset.«

»Navnlig før 1660,« indskød Hugo, »rigtig nok med den lille Forskel, at den Gang skabte Adelen Kongerne, senere blev det omvendt, saa skabte Kongerne Adelen; og de var ikke kræsnne, hvor de fik den fra, de saa ikke alene paa Mandighed, men stundom ogsaa paa kvindelig Skønhed.«

Med disse Ord drejede Hugo sig paa Hælen og gik ud paa Verandaen.

Blodet steg Hofjægermesteren til Hovedet ved den tydelige Allusion til hans under Enevælden nobilerede Stamfader, der nok, efter hvad Rygtet meldte, kunde takke sin Søsters Skønhed og mere end undersaatlige Lydighed mod Majestætens Onsker for sit klingende Navn og sit Vaabenskjold.

»Uforskammet Knægt«, mumlede han mellem Tænderne; men Lorden, der ikke forstod Allusionen, fik ham snart draget ind i en Samtale om Korthornskvæg, der vakte hans dybeste Interesse.

Paa Trappen stod Vendela.

»Kom Hugo, Prins Mum skal se Solnedgang fra Højen i den store Allé.«

Prinsen gik ned ad Trappen med Margaret.

Hugo og Vendela fulgte efter.

»Flemming,« kaldte Fru Jutta, der sad ved Siden af Grevinden fra Urup. »Flemming, skal Du ikke med de andre?«

Flemming stod og stirrede aandsfraværende over mod Strandnæs, medens Miss Thorton forsøgte at tegne hans Profil i sin Skitsebog.

Ved Lyden af Moderens Stemme for han op, og foreslog Englænderinden at følge de andre.

»Oh the beautifull sunset from the hill.«

Saa gik de efter de andre, der imidlertid var komne langt foran og allerede nu bøjede om Hjørnet ved Hovedfløjens sydlige Gavl.

Fru Jutta saa gnaven ud, og Grevinden smilede lidt ondskabsfuldt.

Vendela og Hugo gik tavse Side om Side.

»Du ser fortrædelig ud, Hugo,« sagde hun omsider, »har Du ikke moret Dig? Tak for Bordarrangementet, det var fortræffeligt.«

»Ingen Aarsag,« svarede Hugo.

»Er Du gnaven?»

»Det er ham fra Bellinge, Jarlen som I kalder ham, der ærgrer mig.«

»Du er et underligt Menneske, Hugo, Du støder altid an. Jeg ved ikke, hvordan det kan være, men der er altid en eller anden, der fornærmer Dig, eller som Du fornærmer. Du kunde godt passe paa — for min Skyld,« føjede hun til og saa skælmsk paa ham.

Hugo smilede: »Du ved, kære Kusine, for din Skyld er jeg i Stand til alt.«

»Jeg har lovet,« fortsatte hun, »lovet Auntie meget højtideligt at bruge min Husherreret strængt over for Dig og tæmme dine Vildmandsmanerer. For i Grunden er Du ikke saa lidt af en Vildmand.«

»Synes Du — jeg finder for Eksempel, som Du selv indrømmer, mit Arrangementstalent alt andet en vildmandsagtigt.«

»Du er en vandrende Statskalender,« lo hun, »Det er nemlig det underlige ved Dig. Somme Tider synes jeg, Du er fuldstændig *comme il faut*, og til andre Tider er Du absolut *impossible*.«

»Det ligger i Opdragelsen,« svarede han, »eller rettere i Mangel paa Opdragelse; jeg har opdraget mig selv.«

»Og det er ikke rigtig lykkedes Dig; men som sagt, jeg skal gøre for Dig, hvad jeg kan.

Du skal se, det hjælper nok. Auntie har givet mig en saa fuldstændig Opdragelse, at jeg nok er i Stand til at faa noget ud af Dig. Men Du skal være lydig og artig, ellers bliver jeg striks, og jeg kan godt være striks.«

Det var ved Solnedgangstid. Der rugede en sælsom Vellugt over Parkens Gange, Luften var saa mild og sval, mættet med Velvære.

Vendela saa straalende ud i sin lyse, klare Kjole uden Smykker, med en frisk Maréchal Niel-Rose i det lyse, smukt opsatte Haar. Hun havde slynget et mangefarvet italiensk Shawl over sine Skuldre og bar i Haanden en lille fin Stok med en Guldknap.

Uden at tænke over hvorhen de gik, kom de langt bort fra de andre, gik ligesom ganske for sig selv, bort fra Pligterne og Selskabstvangen, talende sammen som to gode Venner, der har meget at sige hinanden og er glade ved at faa Lejlighed til det.

Prinsen og Margaret fulgtes ad til Højen. Vinen havde gjort ham snaksom, og han gjorde stormende Kur. Det morede Margaret, hendes brune Øjne spillede af Liv, og hun svarede kvikt og raskt paa hans lidt dristige Bemærkninger.

I en af de tætte Gange, som de kom igennem, forsøgte den lille Prins at lægge sin Arm om hendes Liv, men Margaret snoede sig fra ham

og løb let som en Raa hen ad Vejen, idet hun tilraabte ham et spotsk try to catch me your royal highness!

Elise og Kammerjunkeren paa Stenege gik tavse ved hinandens Side. Hun ventede, at nu skulde det komme, men var forberedt paa, at det ikke kom. Hun var lidt ked af at vente, men for velopdragen og sky til at sige noget selv. Kammerjunkeren gik og ønskede hun vilde. Selv turde han ikke.

Og Luften i Parken var svanger med Vellugt, mild og sval under Løvet's Skygge.

Hugo og Vendela kom først til Hojen, efter at de andre havde forladt den.

»Du ser saa tankefuld ud, Hugo,« sagde Vendela smilende. »Hvad tænker Du paa, om man tør spørge?«

Hugo svarede, idet han ufravendt saa ud over Marken, ud over Aaen, ud over Landskabet i det fjerne, som det laa der, belyst af den synkende Sol:

»Jeg vilde ønske, jeg kunde skrive en Bog — jeg tror, jeg kunde det, og jeg tror ogsaa, jeg kunde faa den trykt og solgt. I vore Dage skriver alle Mennesker: jeg tror ogsaa jeg vil skrive.«

»Det skulde Du Hugo; men hvorfor falder Du netop paa det nu?«

»Saa vilde jeg beskrive det Syn, som nu aabner sig for os, Vendela, dette herlige Landskab med den synkende Sol.«

Vendela trak paa Skulderen. »Oprigtig talt, Hugo, naar Du endelig en Gang fatter en virkelig Beslutning, saa kunde Du gerne sætte Dig et lidt større Maal. Det vrimler af Naturbeskrivelser, af synkende Sol, af Sol, der staar op, af Sol, der staar højt paa Himlen, af grønne Buske og gule Marker — hele Stemningsgalleriet, ligesom Miss Jennys Palet.«

Hun lagde sin Haand paa hans Skulder.

»Saa maa Du hellere lade være med at digte, Hugo.«

Jeg vilde ikke digte som de andre, Vendela. Føler Du ikke selv, hvor dette Billede taler til os, taler sit forunderlige levende Sprog, ligesom udstraaler Varme, en forunderlig, mildt betagende Stemning — der meddeler sig til os, rent legemligt, gennem fysisk Paavirkning af vore Sanser. Det vilde jeg forsøge at genfortælle, gribe de enkelte Fremtoninger, der skaber denne forunderlige Totalvirkning. Vise, at der til hvert Indtryk svarer Ord, og at disse Ord kunne kædes til hverandre, saa at de løser de bundne Tanker, aabner for alt, hvad der stænger Sjælen, befrier og helliggør. —

Jeg er alligevel ikke Digter, Vendela, jeg føler det alt sammen, men jeg kan ikke sige det — føler Du det ikke ogsaa?»

Vendela saa alvorligt og tankefuldt ud over Landskabet.

»Men,« fortsatte Hugo, »om jeg ejede den Gave, vilde jeg staa stille som en Mus, — staa alene og stirre ud over denne Mark, denne brede Aa, dette herlige danske Landskab, spejdende, spændt ventende, lyttende, for at tvinge Naturen til at oplade sin Røst, til at sige mig, hvad det er, der taler saa sært betagende og dog befriende til mig. Og naar jeg saa kunde fornemme det, saa vilde jeg skrive det ned, skrive det som jeg føler det, og som Du føler det — skrive det, saa hvert Barn skulde kunne læse sig det til, saa Aftenstemningen, Freden, Hvilen, det betagende og det befriende skulde lyse ud af hver skreven Linie, lyse og straale fra hvert Ord af det, jeg har skrevet, lige saa klart, lige saa guddommeligt stærkt, som Naturen selv.«

»Og saa?« spurgte Vendela underlig sagte, paavirket af Hugos dybe, klangfulde Stemme.

»Saa vilde jeg sælge det, faa det rost i Dagpressen, betale mine Kreditorer med Udbyttet, hvis der blev noget, og sende Dig et Frieksempplar med Dedikation.«

»Fy Hugo! Du tror vist, Du er morsom.«

»Jeg er søgt, Du — det ligger ikke for mig.«

»Jeg kan godt lide at høre Dig tale saa kønt, som Du gjorde før, Hugo. Der er ærlig Vilje i

det, og Du maa ikke tro, at det er noget Du behøver at skamme Dig over.«

»Du sagde selv, Vendela, at der var saa mange om det — det er der ogsaa, Du. Nogle gør det bedre end andre, men de »gør« det alle sammen; maaske ligger der lige saa god og ærlig Vilje bag det som bag mine Forsøg, men det bliver words, words, words.«

»Hvorfor kan da Malerne gøre det?«

»Fordi deres Midler er simplere. De vækker en Stemning ved at vælge de samme Konturer, de samme Farver.«

»De samme, som hvad?«

»Som Naturen.«

»Det har Du ikke Ret i, der er noget andet, noget mere; det, der netop er Kunsten, det ligger ikke i Farveblanding, ikke i Tegningen, det ligger i selve Kunstnerens Opfattelse, som han gennem Billedet meddeler os andre.«

»Det lyder saa kønt, Vendela; men hvad vil det egentlig sige? Hvad ser Du? Farverne og Tegningen, hver for sig og med hinanden. Det er dit Indtryk. Og hvor faar Du en Kunstners Opfattelse fra, uden gennem disse Faktorer og dem alene?«

Vendela stødte utaalmodig i Jorden med sin Stok.

»Jeg er saa dum, naar jeg skal forklare, hvad jeg føler, men jeg føler det Du, og netop fordi

jeg føler det, saa er det der — Opfattelsen er der, jeg kan ikke sige Dig, hvori det ligger, men saa man maa kunne gøre det samme Kunststykke med Ord.«

»Det er det fortvivlede, det maa man kunne, og det kan man selvfølgelig, det kan gøres. Men naar man tænker over det, samler Ordene og Gloserne, sammenstiller dem, prøver og vrager, og saa skriver, skriver ud af sin varme Hu, sin ærlige Vilje, og saa ser paa det — ved Du hvad, Vendela, saa føler man som en sviende Smerte ved at se disse Geledder af Ord i sirlige Parade-tridt, gammel kendte, pudsede op, søgte, konstruerede, og ratsch — saa ligger det hele i Papirkurven og Kreditorerne faar vente.«

»Kære Hugo, jeg har den dybeste Medfølelse med dine Kreditorer, men da det absolut ikke er mig, der skal sørge for dem, vil jeg bede Dig om at holde dem for Dig selv og ikke ødelægge mine Stemningerne med dem.«

Hun blev ivrig.

»Du har en rigtig styg, ubehagelig Maade at være paa, Hugo, det Du selv kalder »ratsch i Papirkurven«. Det er ligesom Du skammede Dig ved at føle varmt og tale kønt, og Du kan begge Dele. Det er slet ikke morsomt, slet ikke smukt, det er ganske simpelt Blasfemi: — og der er ingenting, jeg hader og afskyr som det.«

»Hvor det klæder Dig smukt at blive ivrig, Vendela.« Hugo saa beundrende paa hende.

Hun drejede sig hurtig paa Hælen.

Flemming og Miss Thorton kom i det samme op paa Højen.

»Charming!« udbrod Miss Thorton og tog straks Skitsebogen og Farveladen frem og gik i Gang med Kunsten.

»Flemming,« sagde Vendela, »vil Du tro at Hugo ærgrer mig?«

Flemming saa spørgende paa dem begge.

»Medens vi staar her og glæder os over den dejlige Sol og det smukke, hjemlige Landskab — og har talt saa kønt — for det gør Hugo, naar han vil, saa ærgrer han mig med sine uægte Morsomheder, finder ligefrem Fornøjelse i at sige noget skurende hæsligt.«

»Det er Hugos sædvanlige Affektation«, sagde Flemming roligt.

»Affektation,« for Hugo op.

»Lyst til at gøre Figur, gamle Dreng, om Du hellere vil have det saadan. Det ligner Dig! men Du skal ikke gøre Dig nogen Ulejlighed dermed overfor Vendela. Vendela er for klog til det.«

»Tak skal Du have, Flemming, det tror jeg ogsaa selv«, sagde Vendela rødmende.

»Det er heller ikke nødvendigt at tale saa meget om det,« fortsatte Flemming, idet han lod

Blikket glide hen over Landskabet og sluttelig saa roligt smilende paa de to.

»Det er kont og det føles kont, hvorfor saa snakke saa meget om det?»

»Flemming har Ret,« kom det mut fra Hugo.

»Flemming har altid Ret,« sagde Vendela, »og nu hjemad, vi maa finde Hans kgl. Højhed, forinden han bortfører Margaret til en af sine Pagoder. Jenny please.«

Saa gik de tilbage til Slottet.

Oppe i Salen bød Tjenerne Teen rundt, og det Tidspunkt var kommet, da der skulde gøres Musik, som det hedder.

Det er dette klassiske Tidspunkt, hvor alle andre Nydelsesmidler er forsøgte.

Selskabet er mæt, man har talt ud, man har ikke mere at sige hverandre; men det er for tidligt at bryde op, noget maa der gøres — og saa gør man Musik.

I Reglen er der to, højst tre af det hele Selskab, der har virkelig Sans derfor, virkelig Forstand derpaa. Men det hører med til god Opdragelse at kunne sidde stille lyttende, tilsyneladende nydende og tagende imod Musikken.

Lord Oxenbridge var den ærligste, han gik ganske rolig, da de første Akkorder lod. Det gjorde han altid, og gjorde det ostentativt for at

understrege, at han for sin Part var lige glad, om det var passende eller ikke, han bare gik sin Vej.

De andre blev siddende, Damerne lod Hækletøj og Broderiarbejdet falde, Herrerne tav, og Flygelet lød.

Elise spillede Beethoven, Hofjægermesterinden nikkede i Takt, Marquisen saa betaget ud, Prinsen nynnede, han sagdes at være meget musikalsk. Der var en næsten højtidelig Stemning over Salen.

Elise spillede Chopin. De musikkyndige saa begavede ud, smilede med dette for umusikkyndige irriterende Smil, der rober Forstaaelse af tekniske Finesser.

Elise spillede store Navne, Navne som alle kendte, som alle gjorde sig saa smaat vigtige med efter fattig Lejlighed, — men som i hvert Fald for de allerfleste var Navne og næppe mer end Navne.

Saa sang Marquisen.

Som en Italiener synger, først henaandet svagt, kurrerende som en kælen Due, saa tremulerende stigende — stigende til næsten brølende Kraft, vibrerende, øredøvende.

Som Italienerne synger Tosti.

Vorrei morir — vorrei morir — som paa-kaldte han Døden i Livets bitre Nød.

«Bare han vilde!» hviskede Hugo til Margaret.
Margaret lo.

Vorrei morir.

»Satans til Brøl, der sidder paa den lille Skruptusse,« brummede Onkel Rudolf.

Men de klappede alle sammen.

Og Italieneren sang neapolitanske Viser, saa det bævede gennem Luften, og Galeriet af kongelige franske Favoritinder, der dækkede Salens Væg: du Barry, Montespan, Pompadour, Maintenon og hvad de alle hed, smilede og bævede med.

»*Molto bello*,« sagde Lady Oxenbridge med stærkt guttural Lyd. Lady Oxenbridge havde været en Vinter i Rom.

Marquisen smilede taknemmelig og viste sine skinnende hvide Tænder.

»Miss Thorton maa synge!«

Og Miss Thorton sang: *My heart is in the Highland*, saa pippende spædt, men saa inderlig veltilfreds.

»*Bellissima*,« sagde Italieneren, der vendte Bladet.

»*Oh do sing Schumann, Jenny dear — Schumann is beautifull*.«

Og Miss Thorton sang Schumann, saa det gøs i Favoritinderne.

»*Bella voce*,« hviskede Italieneren.

Og Miss Thorton blev ved — indtil den første Vogn rullede frem; det var Grevens fra Urup.

Saa brød Selskabet op.

Og Lamperne slukkedes, medens Maanens Straaler listede sig ind gennem Vinduet, strejfede Pompadour, Montespan, du Barry, Maintenon og alle de andre og faldt med en enkelt skarp Straale paa den udskaarne Egetræs Dor med Ahrenfeldternes Vaaben i Farve og Sølv.

Og efter en kort Stund sov Bjørnø roligt, velbehageligt under Maanens Skær.

VIII.

Til Hest! — der er ligesom en Klang fra svundne Dage over dette. Riddere og Fruer med Falken paa den hævede højre Haand og den broderede Tøjle i den venstre, rank siddende paa den prustende Ganger, der brænder af Lyst efter at sætte af Sted over Stok, over Sten, over Hegn og Grøft, fremad, blot fremad, medens Falken hæver sig over den flygtende Hejre.

Ryttersker og Ryttere holder Blikket hæftet mod den blaa Himmel, og fremad gaar det i susende Galop, medens Skummet staar fra Bidslet i Hestens Mund og om dens Bringe.

Og naar Jagten er forbi, og den varme Ganger skrider langsomt hen over Vejen, pustende ud, hvilende sig efter det hastige Løb, saa gaar Talen saa let, Spøgen saa muntert, medens Blikket svæver ud over Marker og Vænger, over Krattet i de vidstrakte Moser og det blinkende Vand i Aær og Søer.

Men Falken har spillet sin Rolle ud — hvorfor egentlig? Man tager saa meget op fra gamle Dage, hvorfor ikke genindsætte Jagtfalken i dens for-dums Hæder, kalde tilbage de muntre Jagter over Stok og Sten.

Det er Ejendomsretten, Retten til Jorden, der træder saadanne Lyster hindrende i Vejen, Jorden avler Sæd, og Sæden bliver Brød, Brødet skal købes, og Brødet er dyrt. Svundne er de Tider, da Livet levedes af dem, der stod paa Lyssiden, uden Hensyn til andre end dem selv; svundne er de Tider, og godt er det, for nu pløjer Bonden sin egen Ager og rejser sit Hoved stolt som sin egen Mand, der kaarer eller kaares til Tinge og giver Landet Love.

Men for den, der staar paa Lyssiden, føles det som et Savn, dette ikke at kunne styre sin Ganger hen over Fædrenes Jord uden at tænke paa Sæden, Sæden, der bliver til Brød, Brødet, der er dyrt at købe og godt at sælge.

Derfor er det godt at eje en O, en Ø, hvor ingen anden tilgrænsende ejer Jorden, og hvor ingen Plovmand knytter sin Haand mod den, der forer sin Ganger over Agerens Furer, over Hegn, over Grøft, hvorhen Sindet byder ham at føre den.

Det kaldte man i gamle Dage Herlighedsret, — og det er en Ret, der er herlig at eje.

Komtesse Vendela nød denne Herlighedsret: hen over Bjørnøs Marker og Enge, ad Veje og ad Stier, men ogsaa borte fra Veje og Stier styrede hun sin Yndling, Fukshoppen Bess, i hvis Aarer det reneste engelske Fuldblod flød.

Og det var et herligt Syn at se den ranke unge Pige i sin sorte, stramtsiddende engelske Ridedragt, med en lille rund Hat paa Hovedet og den fine Pisk i sin hævede Haand, svaj og slank, følgende Hestens Bevægelser med blussende Kinder og straalende Øjne, ride mod den friske Morgenluft, med Tøjlerne samlede i sin sikre og stærke Haand, som en kvindelig Centaur i munter ilter Leg.

Og gerne fulgte Hugo den slanke Rytterske over de grønnende Enge og de brune Marker. Selv sad han ikke saa fast i Sadelen, men vant som han var fra Barnsben af til Livet i Mark og Skov, faldt det ham ikke svært nogenlunde at vinde Sikkerheden tilbage, og red han ikke, som en Rytter skal ride, saa sad han dog tilstrækkelig godt til Hest for at kunne nyde disse Ture, selv naar Vendela gav Bess et Rap og drillende raabte: »Kom nu, Hugo, nu gaar vi fremad paa Falkejagt!«

Og naar de saa red hen over Broen, bort fra Øen, ind til det faste Land, hvor de maatte følge de banede Veje, forbi Godsets Fæstegaarde og de

hvide Kirker med de røde Tegl — mine Kirker, som Vendela kaldte dem med Stolthed, — saa gik Samtalen saa let, saa følte Luftens Friskhed i det dybe Aandedrag, og alt andet traadte tilbage, Livet blev det, som netop er det herligste: Indtryk, friske, levende, stærke Indtryk, uden Reaktion, Indtryk alene.

Som oftest, naar der var Tale om længere Rideture, red Vendela og Hugo over forbi Strandnæs for at tage Flemming med. Flemming satte Pris derpaa, og Vendela vilde ikke saare ham.

Men en Dag blev de enige om at ride alene. Det var Dagen efter Karavanens Afrejse, som Onkel Rudolf kaldte den, faa Dage før Hugo skulde rejse tilbage til Hovedstaden.

Høj Luft og friskt Vejr.

De red ned til Højsted Kirke, der laa $\frac{3}{4}$ Mil sydpaa, for at se paa nogle Fresker, som ved en Restaurering af Korbuen var komne til Syne og af kyndige udpegedes som noget særdeles mærkværdigt.

Det var det maaske ogsaa; men for uindviede var der ikke meget at se, og begge følte sig skuffede. Derfor red de tavse ved hinandens Side paa Vejen hjemad.

Det var de samme Tanker hos begge, denne underlige Følelse af at have været spændte af Lyst til at se noget, erfare noget og saa være

bleven narret for den Lystfølelse, der var Spændingens Maal. Det giver en vis aandelig Slappelse.

Endelig brød Vendela Tavsheden.

»Oprigtig talt, Hugo, har Du det ikke ligesom jeg, følte Du ikke Fortrædelighed over den Skuffelse med de kedelige stive Træmænd, der skulde forestille Engle og Apostle, efter at Pastor Mein havde rost dem i saa høje Toner?»

»Jo,« svarede Hugo, »egentlig mest paa dine Vegne, det gør mig ondt for Dig.«

»Og mig gør det ondt for Dig,« lo Vendela.

»Det er det, der røber gode Mennesker,« svarede Hugo med et Smil. »Du er et godt Menneske, og jeg er et godt Menneske.«

Vendela saa skælmsk paa ham: »Er Du nu ogsaa sikker paa det, Hugo?»

»Jo, jeg er — netop fordi jeg føler med andre, selv i deres smaa Skuffelser. Det har jeg altid gjort. Ogsaa som Barn. Jeg husker saa tydelig en lille Scene fra mit Hjem i Rosenvænget. Moder havde indrettet to smaa Saloner med en bred Dør, en Slags Skydedør. Hun havde hængt et Konsolspejl paa Pillen mellem Vindusfagene i hver Salon og glædede sig til at se det Spejlgaleri, der vilde vise sig, naar Billederne fra Spejlene mødtes. Og saa stod Vindusfagene skævt for hinanden, saa der intet Billede blev. Det

gjorde mig saa ondt. Det er ikke Føleri, det, ved Du, er ikke min svage Side, men endnu den Dag i Dag føler jeg ligesom en svag Smerte ved at tænke derpaa. Moder er død for længe siden, men det Indtryk forsvinder aldrig. Og saa længe jeg bevarer denne Evne til at føle med andre, ved jeg med mig selv, at jeg endnu har noget af det oprindelige gode tilbage i mig.«

Vendela tog et lille Ryk i Tøjlen, saa Bess sprang lidt til Siden.

»Er det ikke Sentimentalitet?« spurgte hun.

»Det er den Slags Sentimentalitet, som man ikke behøver at skamme sig ved.«

»Du har vist det, Folk kalder et varmt Hjerte.«

»Hvis Du derved forstaar, at jeg føler for andre, saa har Du Ret. Jeg praler ikke med mine Fejl og heller ikke med mine Dyder, men jeg føler varmt for andre.«

»Ogsaa for helt fremmede?«

»Egentlig mere for helt fremmede, mindre for dem, der staar mig nær.«

»Det er besynderligt, — jeg synes fremmede Mennesker er mig saa ligegyldige.«

»For Eksempel Godsets Folk — Smaafolk.«

»Oprigtigt talt, Hugo, dette med Smaafolk, det keder mig. Jeg vil gerne hjælpe dem, det er jo ogsaa min Pligt; men jeg kan ikke selv give mig af med dem. Ved Du, de smaa grisede

Unger og de forslidte, uordentlige Koner, de er mig imod, — jeg vil som sagt gerne hjælpe dem, men jeg kan ikke bekvemme mig til at gøre det selv. Der ligger i selve Ordet »Smaafolk« en utaalelig Arrogance.«

Vendela gav Bess et Rap af Pisken, og nu gik det fremad i kort Trav.

»Du vil vist slippe for Moralprædiken,« sagde Hugo smilende.

»Hvorfor?«

»Fordi Du traver!«

»Kan Du saa ikke prædike?«

»Vanskelig.«

»Prøv paa det!«

»Ikke i Trav.«

»Det vilde klæde Dig saa godt.«

»Men det vilde ikke hjælpe.«

»Det hjælper heller ikke i Skridt.«

»Aa, jeg kan jo prøve.«

»Nu traver jeg til, Hr. Pastor!«

»Jeg følger efter.«

»Glem saa ikke Teksten!«

»Jeg skal nok huske den.«

»Din venstre Tøjle er for stram, Du drejer Munden af Led paa Brune.«

»Er det nu godt?«

Travet blev raskere og raskere, og Bess tra-

vede sikkert foran, medens Hugo maatte holde Brune an, da den idelig slog over i Galop.

Vendela vendte sig smilende.

»Du maa blive noget sikrere i Ridekunsten, inden Du holder Prædikener i Trav.«

Saa gik det fremad. Vinden legede i hendes blonde Haar, Skummet fløj fra Bidslet, og Vejens Sten klirrede under Hestens Hove, medens Grus og Sten slyngedes til Side af de raske Trin.

Endelig sagtnede Vendela Farten og slog over i Skridt. Hugo holdt Brune skarpt an og pærede brat. Vendela saa lidt overlegent paa ham, hun var varm i Kinderne og pustede af det raske Ridt. Derfor lød hendes Stemme ikke saa overlegent, som hendes Agt var.

»Du skulde tage Ridetimer, Hugo!«

Hugo svarede ikke, men Stiklerierne ærgrede ham.

»Naa, hvor var det Du slap?« fortsatte Vendela i en venligere Tone.

Hugo svarede mut: »Det var mig, der var dum, Du.«

»Ikke fortrædelig, Hugo — Du ved jo godt, at jeg holder af at høre dine Visdomsord. Du mener altsaa ikke, at jeg er Godsherskerinde, som jeg bør være det.«

»Det er en Smagssag. Du er jo saa ung endnu og saa smuk, Vendela, at Du har Ret til

at nyde Livet en Stund endnu før Pligterne kommer.«

Vendela bed Læberne sammen.

»Det er det sædvanlige med ung og smuk — Du er ikke en Smule bedre end de andre; hver Gang vi skal tale om noget alvorligt, saa kommer I med jert ung og smuk. I tror vist, at I har gjort jeres Pligt, naar I har serveret en Artighed, en rigtig kedelig, flov Artighed.«

»Det er din egen Skyld, Vendela, Du vil ikke være alvorlig.«

»Du er den rette til at tale om Alvor! Du, som — —«

»Som har været jeres Klown hele Sommeren,« afbrød Hugo, »ja vist, men nu er Karavanen draget af Sted, og nu rejser jeg ogsaa. Saa vilde jeg gerne, vi skulde tale lidt sammen, inden vi skilles. Det kan vare længe, inden vi mødes igen.«

»Hvorfor det? — Du kommer vel nok herud igen, og desuden har Du jo — —«

»Opført mig over al Forventning godt herude, vilde Du sige, ikke sandt?«

»Ja netop — det har Du.«

»Du har altsaa ikke ventet, at jeg skulde opføre mig vel?«

»Det har jeg jo sagt Dig før, Hugo. Familien, navnlig Tante Jutta, var ikke blid i Om-tale af Dig, inden Du kom.«

»Gud ske Lov, Vendela, at jeg en Gang for alle har gjort mig til Regel absolut ikke at bryde mig om, hvad Folk siger om mig.«

»Det er vist meget klogt af Dig, Hugo. Skønt, hvis Du gjorde det, saa tog Du mere efter, hvad Folk sagde.«

»Tror Du, jeg blev bedre for det?«

»Det kan jeg ikke sige Dig, Hugo, for jeg ved ikke, hvordan Du er.«

Nu havde de naaet Bakken lige over for Bjørnø. Hugo holdt sin Hest an og pegede over mod Slottet. »Der ligger dit Bjørnø, Vendela. Det er underligt, men altid blinker Solen over dit Tag og altid straalere Murene saa hvide. Du er født paa Lyssiden, Vendela.«

Vendela havde ogsaa holdt Bess an, hun saa Hugo lige i Øjnene, det var som spillede der et triumferende Blink i hendes Øjne, saa sagde hun:

»Det lyder helt højtideligt, Hugo — men jeg er født paa Lyssiden, og der vil jeg staa, jeg føler ingen Trang til at søge bort fra Solen.«

Og der for en Tanke gennem Hugos Hoved, en Tanke, der formede sig i Ord om Skygge for Solen; men han sagde intet, smilede kun og kneb uvilkaarlig Øjnene sammen, som blændet af den megen Sol og det meget Lys.

Saa drev hun Hesten frem, og de red hjem, — hastigt, som fulgte de Falken paa Flugt under den blaa Himmel.

Hugo var træt efter Rideturen, træt i sine Lemmer og egentlig ikke tilfreds med sig selv: der var saa meget, han vilde have sagt, som han ikke havde faaet sagt, og der havde dog været rig Lejlighed.

Og Dagene gik, Sommeren led, Roserne bøjede deres Hoveder mod Jorden, og paa Træerne modnedes Frugten.

Hugo skulde rejse til Byen igen for at begynde sit Arbejde, hvilket vidste han ikke, men et Arbejde maatte han vælge.

Det var kun paa Bjørnø, Livet var Leg.

Derinde ventede Arbejdet.

IX.

Hugo roede over til Strandnæs for at sige Farvel.

Fru Jutta tog imod ham. Muligvis fordi han straks sagde sit Ærinde, tog hun usædvanlig venligt imod ham, bad ham tage Plads, da Flemming var i Marken, og sendte Bud efter Flemming.

Samtalen gik lidt trevent.

Hugo havde Vanskelighed ved at tale med Folk, han ikke kunde lide.

De talte mest om Gæsterne paa Bjørnø.

Fru Jutta fandt Oxenbridges kedelige, snertede Onkel Hax og udbredte sig vidt og bredt om Aunties upraktiske Husstyrelse og det dumme i at ville indføre engelske Skikke i et dansk Hus.

Alt dette ærgrede Hugo, men saa kom omsider Flemming.

Han var venlig og hjertelig som sædvanlig.

Fru Jutta trak sig tilbage efter at have ønsket Hugo Lykke paa Rejsen og udtalt et ikke syndeligt velment Onske om Gensyn til Julen.

Alene denne Tanke stivnede hendes Træk og gjorde hendes Afskedshilsen isnende kold.

Flemming og Hugo sad længe og passiarede. De talte om Hugos Fremtidsudsigter.

Flemming foreslog et Ministerium.

»Oprigtig talt, Flemming,« sagde Hugo, »det bliver vanskeligt at finde et, hvor de tager mig. Min Eksamen er lille, og rundt i Kancellierne sidder der næsten i hvert Kontor en eller anden korrekt samtidig, som jeg ved en eller anden Lejlighed, for øvrigt ganske ubevidst, har krænket paa det dybeste.«

»Du har mange Fjender.«

»Fjender — egentlig ikke. Hvis jeg havde det, vilde jeg være stolt af det. Men det er ikke Fjender, det er knapt en Gang Uvenner; det er Folk, som har taget Forargelse af min Optræden, af min Letsindighed, maaske er saarede af en eller anden skarp Bemærkning, som jeg har ladet falde. Og de har til Dels Ret. Jeg har Synder paa min Samvittighed.«

»Aa, det er vel ikke værre, end at de glemmes,« mente Flemming.

»Nej, ser Du, Ulykken er den, at de glemmes ikke, for jeg kan ikke falde i Ro. Der er altfor uroligt Blod i mig. Jeg bruser op, indignerer over al den Uretfærdighed, alt det Knappenaalsstikkeri,

som findes i vort lille Samfund. Saa gør jeg Dumheder, støder Folk bort.«

»Hvorfor? Du maa ikke blive vred, men din Indignation, er den virkelig saa berettiget? Gud bevares, der er meget at indigneres over. Men hvorfor er det altid Folk som Du, Folk der udretter saa lidt positivt — bliv nu ikke vred —, der gaar rundt og er indignerede.«

»Ganske simpelt, fordi I andre næppe har Tid til det,« svarede Hugo.

»Ser Du, — tag Dig noget nyttigt for og gem Indignationen hen, til Du kan optræde med mere Vægt. Saa gør Du mere Nytte.«

»Det er sørgeligt, at jeg maa indrømme Dig, at Du har Ret,« svarede Hugo. »Men Indignationen lader sig ikke proppe af paa Flasker. Og saa koger det i mig at se denne fordømte Dans om Guldkalven.«

»Aa, hvad — Penge er en vigtig Ting.«

»To Kroner, ja. Naar jeg har to Kroner i min Lomme, lige til det, jeg skal bruge, saa sværger jeg Dig til, saa bryder jeg mig ikke en Døjt om Penge for Resten.«

»Naa, kære Ven, jeg synes Du har en ganske præsentabel Underbalance efter dit Hartkorn.«

»Ganske vist, men det er lutter To-Kroner, som jeg ikke har haft, da jeg havde Brug for dem.«

Flemming lo.

»Og saa det fordømte Snobberi, denne Gniden-sig-op-ad de faa, det har noget at sige, lige meget hvad eller hvem eller hvordan de er.«

»Det synes jeg oprigtig talt ikke kan gøre Dig noget, Du kan jo vælge din Omgang selv; lad saa de andre gnide sig, som Du siger, op ad hvem de har Lyst til.«

»Jamen Du, se paa det daglig — det ærgrer mig saa utrolig. Saadanne Folk som Hofjægermesteren paa Bellinge. Han ærgrer mig. Tykt uvidende, dum, arrogant og dog overlegen, takket være Konens Penge. Jeg kunde slaa den Karl lige i Ansigtet. Og saadan er der mange.«

Flemming trak paa Skulderen.

»Du kender jo Godsejerne fra Literaturen, ikke sandt, Hugo. Enten er de Idioter, eller ogsaa er de det, der er værre. Et Galeri af degenererede Typer, hvis Forstand næppe omspænder andet end Heste, god Mad og Jagten. Lutter Karikaturer, som selv ikke vore første Novelleforfattere generer sig for at servere for et æret Publikum. Oprigtig talt, Hugo, Du skulde vide bedre Besked.«

Flemming var lidt ærgerlig.

»Selvfølgelig, Hofjægermesteren paa Bellinge er ikke hyggelig. Men han er ingen Type. Typer findes saare sjældent i det virkelige Liv. Vore Godsejere herhjemme er som Klasse betragtet

hverken værre eller bedre end de andre Klasser, set under et. Der præsteres meget godt, meget sundt Arbejde paa Herregaardene rundt om i Landet. Jeg vil ikke nævne Navne, men Du kender dem alle lige saa godt som jeg. Tror Du de københavnske Grosserere har mere Dannelse, Aandsdannelse eller Hjertedannelse end vi herude? Tror Du, Haandværkerne har det, eller Embedsmændene i Kontorerne derinde? Du kender mere til dem, end jeg gør, og Du ser skarpere end jeg.»

Hugo nikkede.

»Selvfølgelig, til en vis Grad har Du Ret. I er ikke alle sammen Idioter, fordi I bærer en rød Kjole og gaar paa Jagt. Og D'Herrer Forfattere, som Du talte om, er vel næppe ganske kompetente til at fælde den endelige Dom over Jer paa Grundlag af deres Huslærererfaring. Men I har det samme, som altid har været den danske Adels Svaghed. I er for selviske. I er fordringsfulde, vil regere med jeres Hartkorn, men ikke rigtig bestille noget alligevel; I forpagter jeres Gaarde ud, eller hvad der er værre, I driver dem slet, naar I driver dem. Og I yder kvalitativt for lidt. I Politik lader I nogle Jurister tage Tøjlen og skubber af Jer, hvor I kan. Socialt gør I ikke noget rigtigt for jeres Arbejdere. Jeg vil ikke have, I skal ofre Jer selv, men man skal føle, at I har Vilje til at gøre noget, for der er noget, der

er galt. Literært følger I for lidt med, I lærer heller ikke noget rigtigt. Og man venter, at I skal kunne noget, det venter man ikke af en stor Smedemester eller en almindelig Grosserer. Følgen bliver den, at Publikum tager en enkelt fintdannet Haandværker og nogle literært eller kunstnerisk interesserede Grosserere til Indtægt mod Jer en bloc og siger, at I er Idioter.«

Hugo tav. Flemming tændte en Cigaret, blæste Asken af og sad ligesom han sundede sig: saa sagde han:

»Naar blot vi er enige i det væsentlige, saa skal jeg gerne indrømme Dig, at Godsejerne kunde gøre mere virkelig socialt Arbejde. Men Du maa huske paa, at de af os, der ikke er fuldstændig uafhængige, har i disse Tider svært ved at klare vort eget Arbejde fra os, og vi er nok de fleste i Tal efterhaanden. Og de store Hartkornsejere — Lensadlen! »Danmarks Adel er sløj — har altid været sløj. Se til England eller Sverrig« — ikkesandt, saaledes lyder det. Men Folk glemmer, at Hr. Sørensen og bliver Hr. Sørensen selv som Grev Sørensen. Vi er danske — og vor Nation er nu en Gang — —. Christian d. IV er ikke Gustav Adolf. Og hos os bliver Carl d. XII til Christian d. VII. — For Resten gør man os som Regel Uret, og Du skal i hvert Tilfælde ikke raabe Fæhoved efter os,« føjede han smilende til.

»Det gør jeg heller ikke«, svarede Hugo.
 »Men I ærgrer mig lidt. Mest, naar jeg er sammen med Jer. Naar jeg er borte fra Jer, længes jeg efter Jer.«

»Naa, Lykke paa Rejsen, Hugo. Og lad mig høre fra Dig engang imellem.«

»Tak for denne Gang, Flemming.«

»Kom snart igen, Hugo.«

Hugo gik.

Flemming sad og smilede hen for sig. Han smilede over sin egen Veltalenhed. Det var sjældent nogen fik ham saadan paa Gled. Hugo havde en egen Evne til at faa Samtaler i Gang og til at kalde en varm Diskussion frem. Flemming rystede paa Hovedet. Det var ham ikke rigtig klart, om Hugo horte hjemme paa den Side, hvor Flemming selv stod, eller om Livet vilde føre ham bort fra deres, over i en anden Lejr, til andre Forhold og andre Mennesker.

Saa tænkte han paa Moderens Stiklerier i Anledning af det gode Forhold mellem Vendela og Hugo.

Han smilede — og rystede paa Hovedet.

Og han blev siddende i sine egne Tanker, til han blundede. Saaledes traf Moderen ham, da hun kom for at kalde ham til Bords.

X.

Livet gik saa stille paa Bjørnø den Dag som de nærmest foregaaende. Der ventedes nye Gæster. Nogle Diplomater, som Fyrstebesøg havde holdt tilbage i Hovedstaden, men som nu kom.

Vendela var noget træt; hun havde overanstrengt sig, mente Auntie.

Auntie havde travlt med Huset, og Onkel Rudolf havde timelange Konferencer med Godsinspektøren. Der laa saa meget Arbejde, som han havde forsømt for at opfylde sine repræsentative Pligter.

Han var gnaven.

Hugo drev ud med Skytten paa Andejagt, men der var ikke mange Ænder, og det var vanskeligt at komme til dem, fordi Sivbæltet langs Bredden var saa bredt.

Hugo følte sig nedtrykt, han havde levet sig saaledes ind i Livet paa Bjørnø, at det faldt ham vanskeligt at rive sig løs fra det. Han vidste, at

han vilde savne Vendelas muntre Selskab, de store lyse Værelser og de hundrede smaa Behageligheder, som han saa godt kunde undvære, men som alligevel blev ham en Vane. Det høflige Tjenerskab, der altid tog det yderste Hensyn til ham. Den fuldstændige Ubekymrighed for Vejen og Dagen. Den rene Luft og den behagelige Følelse kun at møde elskværdige, fint dannede Mennesker, hvis Takt forhindrede alt, der kunde støde og saare.

Men det var dog egentlig Vendela, han folte, han vilde savne. Ikke fordi hun havde vakt erotiske Følelser hos ham; dertil havde deres Omgang været altfor kameratlig naturlig. Men hun var saa smuk, saa frisk og glad, at det var umuligt andet end at være glad i hendes Selskab og savne det, naar Tiden var omme.

Hugo var for ærlig en Natur til at beregne. Han lo ad de Hentydninger, der stundom kom ham for Øre, og lo ad Tante Juttas Bitterhed.

Den Tanke, at han skulde optræde som Bejler til Vendela, laa ham saa fjernt.

Den unge Piges Selskab var ganske anderledes end det Kvindeselskab, hans Hovedstadsliv førte med, rummede for ham en Tilløkkelse, der i sig selv bar en virkelig dyb og ren Glæde.

Og nu skulde det snart være forbi.

Det var i Grunden tungt at tænke paa.

Efter Middag foreslog Vendela Hugo at ro en Tur ned ad Aaen.

Auntie var ikke ganske tilfreds med Planen, hun var bange for Aftenluften; men Vendela lo og satte sin Vilje igennem.

Hugo roede, Vendela sad til Rors.

Det gik langsomt fremad, Vandplanterne slyngede sig om Aarenes Blade og Hugo var lad. Lidt tungsindig var han ogsaa ved Tanken om Afrejsen.

Aftenen var stille og sval, Solen sank bag lette, dunede Skyer, og Luften var mættet med Duft af Sø og Vandplanter, lidt skarp, men dog forfriskende i sin Bitterhed.

»Jeg har været paa Strandnæs i Dag,« sagde Hugo — »*pour prendre congé.*«

Vendela smilede: »Med din Hjerte-Tante Jutta?«

Hugos Ansigt fortrak sig til et spottende Smil.

»Hun hader mig.«

Vendela lo: »Hun elsker heller ikke mig. Det er underligt, hvor lidt Flemming ligner sin Moder.«

»Flemming er en Perle«, sagde Hugo bestemt.

»Flemming er en Perle«, gentog Vendela alvorlig, »en Mand, fuldt ud en Gentleman tillige. Jeg kan huske, Ruspoli engang vilde have mig til at sige ham, hvad en Gentleman egentlig var: Du

ved, hvor kedeligt det er at skulle forklare saadant noget, som man føler, men som man ikke kan sige: saa svarede jeg ham: En Gentleman — det er Flemming Juel. Ikkesandt?»

Hugo nikkede.

»Underlig nok, Flemming har aldrig gjort Lykke hos Damerne,« fortsatte Vendela.

»Damerne, — hvis Du dermed mener unge Piger — har vist heller ikke rigtig Sans for det, der er fremherskende hos en Gentleman.«

»Tror Du ikke, der er nogen, der har været forelsket i Flemming?»

»Forelsket?» — Hugo trak paa Skulderen. — »Det er saadant et forskrækkelig fladt Ord. Det klæder heller ikke Dig, Vendela.«

»Hvad skal man sige?» smilede hun. Saa spurgte hun med en meget gravitetisk Mine: »Tror Du, nogen Kvinde har elsket Flemming?» Saa lo hun: »Er det kønnere?»

»Man bliver saa tidt arrig paa vort Modersmaal«, sagde Hugo. »Vi mangler saa mange Ord, eller rettere saa megen Klang i saa mange Ord. »Elske« — en bred æ Lyd og et langt hvislende s, — det klinger saa unaturligt, saa lidt af hvad det skulde. Man kan næsten ikke sige det.«

Vendela lo.

»En elskende Kvinde,« fortsatte Hugo. »Og saa Ordet Kvinde. Det lyder grimt, denne dob-

belte Konsonant og den urene Vokal, hverken bred eller spids. Dame er rædsomt, Fruentimmer er plat. Pige er det bedste, men det passer ikke altid. Der er i'et da i det mindste rent.«

»Oprigtig talt, Hugo, dine sprogvidenskabelige Studier ligger over min Forstand og morer mig ikke. Jeg talte om Forelskelse« — hun udtalte Ordet meget bredt, med et stærkt hvislende Tonefald.

Hugo saa op, »Forelskelse hvad er det?« — derpaa gentog han med et karrikeret, dybt Tonefald: »Hvad er Kærlighed?«

»Ja, hvad er Kærlighed?« spurgte Vendela.

»Sibbern sagde i gamle Dage, at det var en blandet Følelse.«

»Det er ikke morsomt — lad nu være med at være vittig, Hugo, Du kan en Gang imellem sige noget fornuftigt. Hvad er Kærlighed?«

Hugo smilede. »Er det virkelig din Mening, Vendela?«

Vendela blev ivrig. »Ja, jeg vil have, Du skal svare mig paa dette Spørgsmaal. Jeg vil vide, hvad Du mener, høre, hvad Du vil sige om det. Men ingen flere Vittigheder.«

»Kære Vendela, jeg kan ikke være salvesfuld, jeg maa have Lov til at tale naturligt, derfor kan jeg godt mene det alvorligt. Altsaa vi

sætter under Diskussion det store Spørgsmaal: Hvad er Kærlighed?»

Han tog nogle raske Tag med Aarerne, saa lagde han dem i Baaden og lod den glide for Strømmen.

»Altsaa,« sagde han, »lyt til Visdommens Ord. Men først et: Jeg maa paa Forhaand sige, at det er et meget delikat Emne at docere for en ung Pige, og at jeg derfor straks uforbeholdent vil betone, at der er en Side af Sagen, som jeg ikke vil berøre. Lad mig kalde den den naturhistoriske Side.«

Vendela lo. — »Det Udtryk skal jeg huske.«

»Saa skelner jeg mellem to Arter af Kærlighed. Den energiske og den inertiske. Du har lært Fysik, ikke sandt?»

»Det skulde jeg mene,« svarede Vendela, »jeg var endogsaa meget dygtig i det Fag.«

»Det er en Velsignelse, saa godt opdragne unge Piger er i vore Dage, I kan næsten lige saa meget som vi Mandfolk. Altsaa, Du forstaar, hvad jeg mener?»

»Jeg tror det.«

»Lad mig begynde med den inertiske Kærlighed, det er den hyppigst forekommende. — Jeg vil benytte Anskuelsesmetoden, der er saa dejlig praktisk. Altsaa, en Mand og en Kvinde, der lever under nogenlunde lige Forhold, træffer hinanden

paa et Tidspunkt af begges Liv, hvor Kvinde fores mod Mand og Mand mod Kvinde. De føler ikke Ubegag ved det gensidige Selskab, — de føle Begag, — deres Interesser løber Side om Side — Begaget vokser. Han frier, hun rødmer. Interessefællesskabet bliver aktuelt, de bedømmer fælles Fremtidsudsigter, køber Møbler, spekulerer i Stillinger. Interessefællesskabet vokser, de gifter sig. Interessefællesskabet bliver totalt. Arnens Flamme tændes — det er de Ægteskaber, der stiftes i Himlen — Tanker danner sig efter Tanker, Vaner efter Vaner. Kærligheden lader sig eftervise, ikke saa meget gennem Trang til Samlivet, som gennem Ulyst til Adskillelse. — Det er den inertiske Kærlighed.»

»Og den energiske da?«

»Den beskrives bedst ved det Sprog den taler. Dig vil jeg eje — deri ligger alt. Der spørges ikke om Livsvilkaar, om Interesser og andet Maal end selve Besiddelsen. Alt det, der drager og tiltrækker, er en Spore fremad, alt det, der kunde, ja maaske endogsaa burde frastode, er en Hindring, der skal overvindes. Dette at eje er Drivfjer, er Maal, er alt, og kun saa længe der er Trang til at eje, kun saa længe er der Kærlighed. Denne Trang kan blive Trang til at beholde, men den lover intet udover, hvad den oprindeligt er, den rummer ikke mere. Den skænker Salighed,

men oftest ikke Lykke, og ofte svinder den sporløst, som den kom, uden at lade sig forklare. — Det, at den er, og dette alene, er, hvad vi kan vide om den og dens Væsen.«

»Og den kan vare for Livet?« fortsatte Vendela spørgende.

»Den kan vare for Livet, og saa er den Lykke.«

Vendela sad og saa hen for sig uden at tale. Hugo lagde Aaren ud og roede med langsomme Tag hjemad.

Vendela tog først Ordet.

»Det er i Grunden underligt — man læser saa meget om Kærlighed, hører saa meget derom og tænker saa meget derpaa.«

Hun rødmede let.

»Og dog — man ved slet ikke, hvad det er, kan slet ikke forklare det, knap nok forstaa det. Jeg tror selv, at unge Piger i min Stilling først lærer Kærlighed at kende, som Du sagde før, lidt efter lidt, vanemæssigt, aldrig helt og lige med et. Og dog vil jeg saa nødigt tro det alligevel.«

Hugo hvilede paa Aarerne og saa op.

»Du maa huske, at lige fra ganske smaa opdrages I til at stænge for alle Længsler, kæmpe mod alt det oprindelige i Jer, der vil bryde sig Vej. I drives op som sjældne Planter i en Urtegaard, for at kunne straale med større Glans, naar den Tid kommer, da Blomsten skal plukkes. Og

I er Jer selv bevidst, at saadan er det, og saadan skal det være. I ved, at det er Jert Livs Bestemmelse at skænkes eller tages, men I tænker ikke paa at tage selv — knap maaske paa at skænke. Deraf kommer det, at først efter det kritiske Øjeblik i Jert Liv faar I Øjnene op for, hvad det hele egentlig er. — Men allerede derfor rettes det første forstaaende Blik tilbage mod det, der er sket. Og Kærlighedens første Blik skal efter dens Væsen rettes fremad mod det, der skal opnaas, ikke tilbage mod det, der er sket. I bliver først forlovede og saa forelskede. En lille Fabrikspige begynder med Kærlighed og saa kommer Kæresten.«

»Det er vanskeligt at tale om saadant uden at have oplevet noget,« sagde Vendela tankefuldt: hun saa op paa Hugo. »Har Du aldrig oplevet noget saadant?«

»Ja og Nej. Jeg har følt noget af det, men ikke følt det helt, og derfor tør jeg ikke tale om det som en Erfaring. Halve Erfaringer er værre end slet ingen, de bringer kun Misvisning.«

»Er det længe siden?«

»Er Du nysgerrig?«

»Nej,« sagde hun koldt. »Jeg ønsker ikke at trænge mig ind i dine Hemmeligheder. Men jeg troede, at vi efterhaanden var saa gode Kamerater, at Du nok kunde skænke mig nogen Tillid.«

»Jeg er bange for, at Du vilde misforstaa mig, Vendela. Og desuden, det, jeg tænker paa, ligger for mig selv i et saa underligt Taageslor, at det vilde falde mig svært at tale om det. Navnlig at tale om det til Dig, fordi det ligger Dig saa fjernt alt sammen, at — ja Du maa ikke blive vred — at Du slet ikke vilde kunne forstaa det.«

Vendela saa alvorligt paa ham. »Jeg vil sige Dig en Ting, Hugo. Før Du kom, har jeg ikke hørt lutter godt om Dig. Du har været en god Kamerat, og vi holder af Dig alle sammen paa Bjørnø. Derfor skal Du ogsaa være ærlig imod os, navnlig mod mig, og Du skal tænke paa Bjørnø, Hugo, som det Sted, hvor Du hører hjemme, fordi Du engang er Hugo Ahrenfeldt. Bjørnø er et gæstfrit Sted, men Bjørnø er ogsaa et Sted, der stiller Fordringer.«

»Jeg bøjer mig for Bjørnøs Herskerinde,« sagde Hugo med et Smil.

Saa tog han kraftige Tag i Aaren og drev Baaden frem gennem Vandet, saa Kolvandet bredte sig skarpt i en glimtende Kegle, hvor Baaden skød frem mod Broen og Terrasserne med de duftende Roser.

Men Vendela tænkte dog paa Hugos Ord.

Ikke fordi det egentlig interesserede hende, men hun fandt en Bekræftelse deri — af noget,

som hun ikke vilde tro, og som hun syntes, det var under hendes Værdighed at spørge om.

Spørge Hugo eller andre?

Hun folte med en vis Bitterhed, at Hugo ikke viste hende fuld Tillid, at han havde noget at skjule for hende.

Men hun vilde ikke spørge.

Hugo mærkede, at hun var forstemt.

Men han vilde ikke tale.

XI.

Gamle Baron Ahrenfeldt havde ladet indrette til sig en Lejlighed i 2den Etage i den nordlige Fløj, lige over Porten.

Der havde han Udsigt ned over Ridebanen og kunde kontrolere, om Staldpersonalet rørte Hestene, og om Materialgaardens Arbejde gik, som det skulle.

Desuden havde han det saa bekvemt indrettet, at en særlig Vindeltrappe førte op fra Porten til hans Lejlighed, saa han kunde give Audiens for alle, der ønskede at tale med ham, uden at saadanne profane betraadte Slottets egentlige Enemærker.

Gamle Barons Lejlighed var saa tarvelig som muligt: et stort Forkontor, hvor hans Privatsekretær, en gammel forulykket examinatus juris, sad ved en højbenet Pult paa en knirkende Skruestol; derfra førte en Dør ind til Baronens private Kontor, en stor firkantet Stue med to Fag.

Sælsomt kontrasterede dette Værelse med Bjørnøs Luksus og Elegance. Møblerne var mørkt Mahogni, betrukne med Hestehaar, i den saakaldte Biedermannstil fra Fyrerne. Paa Væggen hængte et legemstort Billede af Kong Fredrik den 6te og en Række gamle Kobberstik, der forestillede Bombardementet paa København, Slaget paa Reden og Episoder fra den første Krig.

En Række af lange Porcelænsfiber, omhyggeligt ophængte efter Længden, og en smuk Samling Merskumspiber med Solvbeslag dannede ligesom en Ramme om et Vaabentrofæ, arrangeret af gamle Kyradser, Vaaben fra Baronens Faders Tid og fra hans egen Ungdom.

Hele Værelset gjorde Indtryk af et Branddirektørkontor, et af disse Kontorer, hvor en af-danket Militær tjener det supplerende Plus til en tarvelig Pension ved at bide fra sig ex officio og volde sine Medmennesker, der lever under det svindende Aarhundredres Damptryk, uanede og utalte Vanskeligheder ved stokmilitær og bureaukratisk Ekspedition.

Og det var gamle Barons største Fornøjelse at fare løs paa Folk, der søgte ham, som en bidsk Lænkehund i Kæde. Men Godsets Folk, der kendte ham, vidste Besked: de havde erfaret, at han nok gøede, men ikke bed. Og Folk kom næsten altid til Rette med ham til sidst.

Men hele sin kavalerermæssige Optræden, sin elegante Form og alt det, der gjorde, at Naboerne satte ham højt som korrekt Selskabsmand og fortrinlig Jagtkammerat, alt dette lod han blive i Christiansens Forkontor, og hvis Bjørnøs Gæster havde set ham der oppe i »Kontoret«, som det hed, vilde ingen af dem have kendt *ce vieux chevalier charmant*.

Men heller ingen af Slottets Gæster satte nogen Sinde deres Ben i »Kontoret«.

Hugo blev derfor ikke lidt forundret, da gamle Baron, Aftenen før han skulde rejse, sagde til ham: »Hugo, gaa med mig op paa Kontoret i Aften, jeg vil gerne tale lidt med Dig.«

Der sad de nu.

Gamle Baron med en tændt Merskumpibe og Hugo med sin Cigar, medens Røgen hævede sig langsomt mod det mørke Loft, og den søvnige gamle Moderatorlampe kastede et bleggult Skin over Biedermanns-Møblerne og højsalig Kong Frederik den 6te paa Væggen.

Hugo ventede.

Gamle Baron sad længe tavs og grundede, endelig sagde han:

»Naa, Hugo, nu er altsaa din Ferie forbi.«

»Ja, Onkel Rudolf, nu rejser jeg.«

»Hvad har Du saa tænkt paa?«

»At arbejde!«

»Ja vel, men med hvad?»

»Hvad der byder sig.«

»Du ved, Hugo, at jeg har sagt Dig en Gang, at Penge faar Du ikke hos mig.«

»Og jeg har sagt Dig, Onkel Rudolf, at det gør mig inderlig ondt, for jeg trænger meget til Penge.«

»Derfor siger jeg Dig det igen, og Du er jo ikke noget Fæ, saa Du forstaar mig nok?»

»Des værre, Onkel Rudolf!«

»Jeg kan godt lide Dig, Hugo, derfor vil jeg tale et Par fornuftige Ord med Dig. Du har jo ingenting, og Du synes maaske, at det er lidt urimeligt, at Du skal slaas for Føden, medens vi sidder hernede og lever stort?»

»Nej, Onkel Rudolf, det har jeg været vant til al min Tid. Jeg er temmelig paa det rene med mine Fejl, og jeg ved, at misundelig er jeg ikke. For mig maa Du og alle de andre have lige saa meget som Rothschild, det skal ikke et Øjeblik forstyrre min Sindsro. Det vil sige, hvis jeg en Gang imellem kunde gøre et mindre Laan hos Jer, naar det kniber, vilde det unægtelig være mig en Behagelighed.«

»Ja, det tror jeg, Monsieur Hugo, men det kan Du ikke. Jeg vil ikke moralisere for Dig, jeg husker selv fra mine unge Dage, hvor jeg hadede Moralprædikener.«

»Aah, Onkel, undskyld jeg afbryder Dig, jeg har ikke det mindste mod en lille Moralprædiken, naar blot — —«

»Den belægges med Valuta. Ja vist, men det gør den ikke. Du maa komme ud af det, med hvad Du har.«

»Kære Onkel, det vilde vare herligt, men *pro primo* har jeg ikke noget, og *pro secundo* er det mig en fysisk Umulighed at faa noget til at slaa til.«

»Det kender jeg af Erfaring. Men ser Du, jo mindre Du har, des mindre bruger Du, og naar Du slet ikke har noget, saa bruger Du lidt mere end ingenting, og det er netop det, Du skal.«

»Du taler som den vise Salomon, Onkel Rudolf. Altsaa, det er ikke Subsidier, Du vilde tilbyde mig i Aften?«

»Nej!«

»Gode Raad?«

»Heller ikke. I unge bryder Jer Fanden om vore gode Raad, og ærlig talt, jeg staar for meget uden for det hele, til at mine Raad skulde være tidssvarende. Men, som sagt, jeg kan godt lide Dig, Hugo, skænk Dig en Toddy.«

Gamle Baron skubbede en Flaske med Cognac og en Sukkerskaal hen mod Hugo.

»Her er varmt Vand.«

»Tak, Onkel!«

»Altsaa, Du vil tage en Sagførerfuldmagt? Vær saa god. Som jeg sagde, Du maa sørge for Dig selv, men pas blot paa ikke at encanillere Dig.«

»Hvad mener Du med det, Onkel?«

»Ser Du, Hugo, her sidder vi alene.« Gamle Baron saa sig uvilkaarligt om. »Altsaa, jeg taler rent ud af Posen til Dig; Du skal vogte paa din Omgang og ikke blande Dig med Rakket.«

»Rakket, er det alle dem, der ikke hører til Selskabet, Onkel? Jeg har næppe Raad til at være eksklusiv, hvis jeg vil gøre mig Haab om at eksistere. Min Titel kan jeg ikke leve af, og I vil jo ikke *apanagere* mig. I gamle Dage kunde det gaa, da der var Respekt for Navne og deslige, nu gaar det ikke, nu maaler de Folk efter Mønten, Onkel.«

»Det er ikke rigtigt, Hugo. Det gør de ikke. Du har et Plus i dit Navn, som Du kan bruge, om Du ellers arter Dig vel. Det kan nok være, at de derinde i Hovedstaden ikke vil være ved det officielt, men Gu' min Salighed tager de Hensyn til et Navn, naar det bæres med Ære.«

Gamle Baron tog en vældig Slurk af sin Toddy.

»Stop lidt, Onkel Rudolf, der kan være meget sandt i, hvad Du der siger, men kommer jeg med min Friherretitel og min tomme Portemonnæ, saa

smiler de ad mig, eller rettere griner, for det gør de.«

»Saa er det din egen Skyld, min Ven. Har Du aldrig, jo det har Du naturligvis tidt, set saadan en rigtig bredbenet Bondetamp staa op og slaa sig for sit Bryst og sige: Se, jeg er Bonde, hvad? Folk de gaber, den Bemærkning tager altid Kegler. Jeg ærgrer mig ved hvert eneste Dyrskue eller politisk Møde over de Asener, men det gør sig.«

Hugo smilede.

»Vilde Du have, Onkel Rudolf, at jeg skulde rejse mig op og slaa mig for Brystet og sige: Jeg er Baron. Tror Du ikke, de grinede af mig?«

»Jo, men saa var Du ogsaa et Fæ. Ser Du, det er netop Forskellen paa Dig og saa den anden, jeg talte om, at han *skal* bralle op med sin Ekstraktion, men Du skal holde din Mund med din, men vise, hvad Du er.«

Hugo rejste sig og gik hen over Gulvet.

»Ser Du, Onkel, det har altid været mit Princip, at jeg bøjer mig for Kongen, det skal man nu en Gang, naar man lever i et Land, hvor man har en Konge, og for Kongehuset, for det hører nu en Gang med til Begrebet Kongedømme, men for Resten bøjer jeg ikke min Ryg for noget som helst Mandfolk i det ganske Land, hvad enten han er Konseilspræsident, Ølbrygger, Bankdirektør

eller Formand for de samvirkende Fagforbund. Jeg er ikke principfast, Onkel Rudolf, men det Princip bryder jeg aldrig.«

»Skaal, min Dreng, ret saa, det er altid noget.«

Gamle Baron tændte sig en frisk Pibe og skød Cigarkassen over til Hugo.

Saa fortsatte han: »Sige til Dig, at Du ikke maa gøre Gæld, kan ikke nytte.«

»Navnlig ikke, naar Du ikke vil ud med noget.«

»Nej, altsaa det siger jeg ikke. Sige til Dig, at Du skal lade Kvinderne være, det vilde være dumt, aldenstund jeg er ganske overbevist om, at Kvinderne ikke kan lade Dig være, og man ikke bør være uhøflig mod det smukke Køn; og endelig sige til Dig, at Du ikke maa begaa noget uhæderligt, vilde være en Fornærmelse imod Dig. Derfor er der kun denne ene Ting, jeg vil sige Dig, forinden Du rejser ind og tager fat paa, hvad det nu bliver: Lad være med at encanillere Dig, Du vil altid selv bedst føle, hvad Rakket er, og Du bør vide, at Du, for at bruge din egen Terminologi, finder mindst Rak mellem Lensgreverne, mere mellem Ølbryggere og Bankdirektører og mest mellem Fagforeningsmænd.«

»Du skal have Tak for dine gode Raad, Onkel, jeg forstaar godt, hvad Du mener, og vi

er i Realiteten enige. Men oprigtig talt, der er flere Fagforeningsmænd end Lensgrever, og — —«

»Du vil have 1000 Kroner, godt, dem skal Du faa, men saa faar Du ikke mere, det kan ikke nytte at »pumpe« pr. Post.«

Onkel Rudolf tog nogle Sedler frem af Sekretæren og gav Hugo dem.

»God Nat, min Dreng, og lykkelig Rejse!«

»Tak for denne Gang, Onkel Rudolf.«

Saa gik Hugo ned i Parken, hvor Maanen stod højt over Træerne, og Stjernerne blinkede muntert til ham der oppe fra.

Onkel Rudolf vilde altsaa ikke yde nogen større Subvention, og han trængte til Penge. De fordømte Pengesager. Han maatte altsaa tjene dem selv. — Tjene — han, hvis Forfædre i 10 Generationer kun havde ødet og spredt.

Han gik ned mod Aaen, hen over Broen og blev staaende lænet mod Brystværnet.

Der laa Bjørnø Slot, belyst af Maanens Skin, stolt, næsten majestætisk, Billedet paa Fornemhed og Rigdom. Det ligesom lo mod ham, lo haanligt overlegent mod den fattige, forgældede Baron Hugo Ahrenfeldt, der stod i Færd med at rejse hjem til Hovedstaden, hvor han ikke gjaldt mere end den første den bedste tilfældige, han mødte. Hvor hans Kreditorer ventede ham med paatrængende Hensynsløshed. Ind til de billige Krones-

Diner'er efter det lukulliske Herregaardsliv, ind til Kameraterne med deres plumpe Københavnerier og dumme Fruentimmersnak, til de mange smaa Ærgrelser og til alt det, som han slet ikke vilde tænke paa, men som han vidste ventede ham derinde, og som drog ham med en sælsom uforklarlig Længsel efter Elskov og Kvindesmil. Og det var ham, som smilede Bjørnø haanligt til ham. Frontespicen med de to Vinduer dannede ligesom et Ansigt med et ubeskriveligt spottende Smil. Og Tankerne fløj deres sære Veje. Han tænkte paa Fru Juttas bedske Mine, naar hun skarpt betragtede ham og Vendela, paa den lille Italieners forblommede Hentydninger og Lord Oxenbridges brutale *you ought to marry her*. Og det førte Tankerne andetsteds hen. *You ought to marry her* — Du bør gifte hende, oversatte han det med Vilje halvhøjt. Saa flød det sammen for hans Blik, og det var, som saa han i Vandet, hvor Maanen spejlede sig, den lille gule Prins Mum Ram Buriwangse Sing med de 40 Koner stige op af Aaen. Først Mum og saa Konerne, fyrretyve paa Rad, én efter én. Han følte en Kuldegysning.

Saa gik han op og lagde sig til Sengs.

Næste Dag rejste han.

XII.

Det var et Par Dage efter Hugos Afrejse. Gamle Baron Ahrenfeldt sad paa »Kontoret« og skrev Forretningsbreve, medens han dampede voldsomt af sin sølvbeslagne Livpibe. En Gang imellem standsede han og grundede. Stærk i Pennen var han ikke.

Saa raabte han ind i Forkontoret: »Christiansen, hvad Fanden hedder det: som »mig« eller: som »jeg«?»

Christiansen kom humpende ind, hans venstre Ben var en Tomme kortere end det højre, og saa diskuteredes Spørgsmaalet, hvorefter Christiansen atter humpede tilbage til sin Skrivestol, og gamle Baron skrev og dampede videre.

Pludselig kom Christiansen med usædvanlig Støj og Fart til Døren og annoncerede med stærk Stemme, der klang af særlig Højtidelighed: »Hendes Naade Komtessen.«

Gamle Baron sprang op, hængte Piben fra sig, rettede paa sit Halstørklæde, trak ned i sin snorebesatte Rygejakke og gik lidt stivbenet nogle Skridt hen over Gulvet, idet han med sit Silketørklæde slog til de tætte Røgskyer, som for at jage dem paa Flugt.

Vendela traadte ind. Hun var i Ridedragt, stramtsiddende sort Kjoleliv med en enkelt Række tætsiddende runde Tøjknapper, kort snæver Ridekjole og dertil rundpullet sort Hat med graat Slør.

Gamle Baron bukkede ceremonielt.

»Min naadige, en sjælden Ære!«

I Grunden kunde han ikke lide, at Vendela kom op paa Kontoret. Han saa helst, hun sendte Bud efter ham til Konferencer, og han vidste, at dette maatte være en Forretningssag, siden det førte hende op paa »Kontoret«. Det var saa fastslaaet en Kendsgerning, at ingen af Slottets Beboere betraadte »Kontoret«, at ikke en Gang Slottets Herskerinde havde Ret til at komme der uden for de Tilfælde, hvor det nødvendiggjordes i Forretningsøjemed.

Vendela saa godt, at hun ikke var velkommen, hun bestræbte sig for at se uhyre forretningsmæssig ud og rakte Onkelen Haanden, idet hun sagde:

»Undskyld mig, Onkel, jeg har en Sag at tale med Dig om, vedrørende Godset, ellers vilde jeg ikke forstyrre Dig her.«

»Gud bevares!« Baronen bukkede og gjorde en Haandbevægelse mod en stiv Mahogni Lænestol, der stod ved Siden af Skrivebordet. »Jeg er ganske til din Disposition.«

Saa gik han hen til sin Skrivebordsstol og tog Plads, idet han fæstede sine graa, skarpe Øjne under de buskede Bryn paa Vendelas Ansigt og afventede, hvad hun maatte have at meddele.

Uagtet Vendela saa godt kendte denne lille Komodie, som Onkel Rudolf gav til Bedste, og saa ofte havde haft den inderligste Lyst til at sige de faa Ord: »Lad være, Onkel!« saa forfejlede den aldrig sin Virkning, og i det afgørende Øjeblik standsede de befriende Ord paa hendes Læber, og Samtalen begyndte i den mest forretningsmæssige Tone af Verden.

Altid saaledes:

»Ser Du, Onkel Rudolf, Du ved, at jeg i alle Grevskabets Sager altid henvender mig til Dig først.«

Hvorpaa Onkel Rudolf uvægerligt bøjede sit graa Hoved i stum Anerkendelse af dette Faktums Nødvendighed og Tilraadelighed. Hvorefter det foreliggende Emne toges op til Drøftelse. Saaledes ogsaa denne Gang. Efter den vante Indledning fortsatte Vendela:

»Marie Scharff, Hollænderens Datter, har været

hos mig i Dag og bedt mig om at gøre noget for hende.«

Onkel Rudolf rynkede Brynene. Ved Ordene: gøre noget for nogen stillede han sig altid principmæssig *en garde*.

Vendela fortsatte, ligesom undskyldende:

»Jeg sætter Pris paa Marie, vi har kendt hinanden, fra vi var smaa. Hendes Fader har været paa Bjørnø i 30 Aar. Marie er en god og rar Pige.«

Onkel Rudolf saa mere og mere truende ud. Vendela vedblev:

»Nu skal hun giftes — med — jeg kender ham ikke — Truelsen hedder han, en Søn af en Proprietær fra Højrupkanten. En net Mand skal det være.«

»Naturligvis,« brummede Onkel Rudolf.

»Godsinspektør Kall siger, at det skal være en usædvanlig net ung Mand.«

Nu saa Onkel Rudolf næsten uhyggelig ud, men han sagde intet.

»Kort sagt,« sagde Vendela ivrigt, »for at faa Ende paa Sagen — Marie bad mig om, at Truelsen kunde faa Kulhusgaarden ved Højrup i Forpagtning til Majdag, saa vilde de holde Bryllup.«

Onkel Rudolf slog, med et let, men skarpt og bestemt Slag, sin højre Haand i Skrivebordets Plade.

»Og det er dit Ønske?«

Vendela svarede ikke straks.

Onkelen fortsatte: »Gud bevares, min naadiges Ønske er mig en Lov. — Men — —.«

»Men hvad?« spurgte Vendela lidt utaalmodig.

Onkel Rudolf tav.

Vendela rejste sig og sagde lidt ærgerlig:

»Jeg spørger om din Mening, Onkel Rudolf, Du ved godt, at jeg ikke gør noget uden at tale med Dig om det. Kall siger, at det er en net Mand. Ikke fordi jeg har talt med Kall om det.« Hun fortsatte lidt hurtigt, da hun opdagede, at gamle Barons Ansigt fortrak sig til en ærgerlig Grimasse, da hun for anden Gang nævnede Godsinspektørens Navn. »Jeg har lejlighedsvis talt med Kall om Marie og hendes Kæreste. Dette har han ikke berørt til mig.«

Onkel Rudolf syntes formildet. Han holdt nu en Gang ikke af Godsinspektør Kall, og det lagde han ikke Skjul paa.

»Bliv siddende, Vendela, og hør, hvad jeg vil sige Dig. I Grevskabets Interesse, kun i Grevskabets Interesse.«

»Det er jo ogsaa derfor, jeg spørger Dig, Onkel Rudolf,« sagde Vendela smilende.

Onkel Rudolf hæftede atter sit Blik skarpt paa Niesen og sagde i en langsom Tone, som for at give sine Ord Vægt: »Marie Scharff er en pæn

Pige, og hendes Fader har tjent gode Penge her paa Grevskabet. Gud bevares, det være ikke sagt for at forklejne ham, men det har han. Følgelig kan Marie, da Scharff kun har to Pigeborn, vente sig en Skilling med Tiden. For saa vidt er det godt nok. Truelsen er Forvalter, gaar med Lakstøvler og holder Ridehest. Faderen er Proprietær og rider paa Veksler, hvorhos han er i Lommen paa L. B. Muus & Co. i Byen. Moderen har haft Penge og har Nykker. Unge Truelsen arver ikke Pengene, for dem har gamle Truelsen allerede destilleret: men han har allerede arvet Nykkerne, endnu inden Moderen er gaaet i Graven. Følgelig gifter han sig med Marie, der faar lidt Penge og nok skal faa Nykkerne, hvis hun ikke allerede har dem. Der er 90 Tdr. Land til Kulhusgaarden, den kan ikke bære en Forpagter med Ridestøvler og Nykker. Det gaar ud over Afgiften. Vi kan ikke være bekendt at træde op mod Hollænder Scharffs Svigersøn, og Scharff er for klog til at lægge de Penge, han en Gang har faaet her, hos os igen. Naar unge Truelsen faar Pengene, har han allerede brugt dem, og saa sidder vi med en sløj Forpagter paa en slet dreven Gaard.«

Onkel Rudolf sendte Vendela et sidste knusende Blik efter den lange Tale, hvorhos han sluttede:

»Det er nu min ærbødige Mening om den Sag. Kall har maaske en anden.«

»Som jeg sagde Dig,« svarede Vendela lidt ærgerlig, »har jeg ikke talt med Kall om den Ting.«

»Om Forladelse!«

»Du mener altsaa, at jeg skal sige nej?«

»Ubetinget. Lad Scharff skaffe Svigersønnen en Gaard uden for Grevskabet. Et Gods, om han vil. De Folk bliver for fine. Det duer min Salighed ikke.«

»Det er Synd for Marie, jeg vilde saa gerne gøre noget for hende. Hvad Fornøjelse har jeg af hele denne Herlighed, naar jeg ikke en Gang kan gøre noget for en, jeg holder af?«

Onkel Rudolf saa bitter ud.

»Hvorfor spørger Du saa mig? Du kan jo gøre, som Du ønsker, Vendela. Jeg er maaske en gammel Stivstikker. Naa, hvad Fanden, om Forladelse, jeg mener, jeg holder ikke længe ud, og saa: færdig.«

Vendela smilede. »Lille Onkel Rudolf, skal vi lade Forretningerne hvile.« Hun lagde Hovedet paa Siden og saa skælmsk paa ham. Saa rejste hun sig, gik hen til Kakkelovnsskærmen, hvor den sølvbeslagne Pibe hang, tog den og gav gamle Baron den, hvorefter hun rakte ham en brændende Tændstik.

Gamle Baron tændte mekanisk Piben.

Vendela tog Plads i den lange Rørstol, hvor Onkelen plejede at nyde sin Siesta, saa tændte hun sig en Cigaret.

Som hun sad der tilbagelænet i den snævert-siddende sorte Ridedragt, med den runde Hat paa Hovedet, lignede hun mere en halvvoksen Dreng end en ung Pige.

Det slog Onkel Rudolf, han saa paa hende, og der kom et meget venligt Blik i de skarpe graa Øjne.

»Onkel,« sagde Vendela, ligesom om hun gættede hans Tanker, »tal til mig, som om jeg var et Mandfolk.«

Hun udtalte Ordet Mandfolk forsorent og skarpt.

Onkel Rudolf lo.

»Altsaa?« fortsatte hun i den samme Tone, »det bliver Kludder med at lade Truelsen faa Kulhusgaarden, eller rettere med at lade Marie faa Truelsen.«

Onkel Rudolf pustede hele Røgskyer fra Mer-skumspiben. Det var som om Vendela fuldstændig havde overrumplet ham og slaaet en Streg over alt det forretningsmæssige.

Hele den lille Komædie, som han altid spillede paa sit Kontor, var gaaet i Vadsken, det

folte han, og underlig nok det ærgrede ham ikke en Gang.

Han saa paa Vendela og tænkte som saa ofte tilforn: Satans, at det Pigebarn ikke blev en Dreng.

»Onkel, jeg kommer til at tænke paa noget. Naar jeg nu kom til Dig — hvis jeg kom til Dig,« Vendela kneb Øjnene sammen — »og spurgte Dig om noget helt andet, noget, der angik mig og Grevskabet og for Resten Dig ogsaa. For alt, hvad der angaar mig og Grevskabet, angaar jo Dig.«

Gamle Baron saa op.

Vendela fortsatte: »Vilde Du blive ked af det, Onkel Rudolf, hvis jeg giftede mig?«

»For mig hjertelig gerne, og Lykke til,« svarede Baronen. »Har Du maaske fundet ham allerede? En med Nykker og Ridestøvler. Hvad behager?«

»Nej, Onkel Rudolf, det har jeg ikke, men jeg kunde saa godt lide at tale lidt med Dig om min tilkommende Mand. For en Mand skal jeg jo have en Gang.«

Onkel Rudolf saa usikkert op. »Vendela, jeg holder ikke af at spøge med den Slags Ting.«

»Jeg heller ikke,« sagde hun med et rapt Slag af Ridepiskens paa sin ene Støvle. »Det er Alvor. Jeg vil tale med Dig om den Sag. Jeg har tidt villet det, og nu skal det være Alvor.«

»Har Du tænkt paa nogen bestemt?« spurgte Baronen halvt ironisk.

»Hvis jeg havde det, Onkel Rudolf, ved Du hvad, saa tror jeg ikke, jeg snakkede om det paa den Maade.«

»Vendela,« sagde Onkel Rudolf i en usædvanlig blid Tone, »det er et Livsspørgsmaal, Du. Enten kommer Svaret af sig selv, og saa behøver vi ikke at tale om det, eller ogsaa kommer det ikke af sig selv, og saa er det værst for Dig, lille Vendela.«

»Det vil sige, Du tror paa, at Kærlighed er det eneste, der afgør den Sag,« spurgte Vendela lidt forceret.

Onkel Rudolf saa smilende paa hende. »Sig mig, Vendela, har dit lille Hjærte nogen Sinde haft et Ord at skulle have sagt?«

Vendela grundede. »Jeg tror det ikke, Onkel.«

»Saa vent saa længe, min Pige.«

»Men hvis det nu blev for sent? Onkel Rudolf, jeg har et Ansvar, det ved Du godt, og jeg kan ikke gifte mig med hvem det skal være. Det maa Du give mig Ret i. Altsaa, hvis nu Ulykken skulde ske, at jeg gik hen og forelskede mig i en, som — som — naa ja, Du forstaar mig nok.«

»Hvis Ulykken skulde ske, lille Vendela,« sagde Onkel Rudolf, »og jeg lever, saa skal Du komme til mig og fortælle mig det alt sammen,

og saa skal jeg nok give Dig Svar paa alt det, som Du spørger mig om. Men indtil da maa vi lade Vorherre om det, Du. Det er det allerbedste. Du kan være rolig for, at han leder nok alt til det bedste for Dig.«

Vendela bed Læberne sammen.

»Du vil altsaa ikke, Onkel Rudolf. Jeg er maaske for lille endnu, til at man kan tale med mig om det?«

»Nej, Vendela, det er Du ikke. Men Du maa have mig undskyldt. Jeg er et gammelt Mandfolk, og jeg lader Fruentimmerne om Gifteriet, saa længe som der ikke staar en bestemt Karl paa den ene Side og en bestemt Pige paa den anden. Saa siger jeg min Mening. Som for Eksempel med Hensyn til Marie Scharff og unge Truelsen. Vil de have hinanden, saa for Himlens Skyld lad dem faa hinanden, men lad være med at spille Forsyn for dem, for det er og bliver — nok sagt, og vil Du høre mit Raad, saa lad Grevskabet være udenfor den Sag.«

»Du har maaske Ret, Onkel. Jeg vil tænke over det.«

Onkel Rudolf saa alvorlig paa hende. »Denne Gang synes Du maaske, jeg har Ret, fordi det ikke angaar Dig personlig. Skulde der blive noget om det andet, hvad Gud forbyde, saa Gud ved, lille Vendela, om Du bliver lige saa villig til at

høre paa din gamle Grandonkels Ord. Men et maa Du love mig, Vendela. Naar der virkelig skulde ske noget af det, som jeg ikke vil tale om, før det er sket eller skal til at ske, saa skal Du lige straks komme til mig, hører Du. *Hvis* jeg da lever, og det er mit højeste Ønske her paa Jorden, at Vorherre vil lade mig leve den Dag.«

Han havde rejst sig og gik hen til Vendela, der ligeledes havde rejst sig. Saa lagde han sin Haand paa hendes Skulder og kyssede hende paa Panden.

»Gud velsigne Dig, min Pige.«

Vendela gik.

Onkel Rudolf blev staaende i Kontordoren og saa efter hende: det varede lidt, inden han kom over sin Bevægelse.

Saa brummede han og rystede paa Hovedet: »Satan til gammel Ærtekælling man bliver med Aarene.«

Hvorpaa han gav sine Tanker følgende mere reelle Form: »Kall? — Net ung Mand? Saa længe jeg sidder paa Bjørnø, skal den tyndbenede Abekat fra Højrup aldrig faa Kulhusgaarden i Forpagtning?«

Han stod saa lidt og sundede sig, medens han pustede umaadelige Røgskyer fra sin Pibe. »Og saa den lille, jeg skulde da vel aldrig tro, at den Grønskolling der inde fra —? Pokker ved.«

Saa gik han et Par Gange op og ned ad Gulvet.

»Nej, det duer ikke — —.«

Derpaa satte han sig til at skrive, saa Blækket spruttede af Fjerpennen.

XIII.

Om Bjørnø Slot ligger Parken som en kostelig Kaabe slynget om en hvid og fager Kongedatter.

Og denne Kaabe, gennemvævet med fine Traade i sært betagende Farvespil, er som blødt og kælent Fløjl, som knitrende Silke og straalende Guld, holdt sammen ved Aaens blinkende Sølvbælte. Dens Farve og Stof skifter dog med Aarets Tider.

Ved Vintertid er den Hermelin, tæt og varmende, isprængt med mørke Linier og Punkter — de bladløse Kroner og Stammer — og prydet med herlige Kniplinger af den fineste Rimfrost i Buske og Træer.

Mod Vaaren slynger den sig om Slottet silkefin og lys med knoppende Spirer, som dækkede den en bævende Jomfrubarm mod Majsolens altfor ungdomsstærke Brand.

Ved Sommertid toner den dybgrøn, blød som Fløjl, og Aaens Bælte løsner sig blankt under den mørkeblaa Himmel.

Men skønnest er dog Parken, naar det lider mod Høst. Grundtonen er endnu Sommerens grønne, men som indvævede Kongeliljer og Kejserbier lyser de fremmede Væksters gule, røde og violette Løv paa den grønne Bund i et sælsomt Farvespil, der veksler fra Dag til Dag, ja fra Time til Time. Og Vaarens Skud, der nu gulner og visner, tænder i Døden et flammende Skær om den modne Frugt, der indfrier Aarets Løfter under Naturens evige Lov: fødes, sætte Frugt og dø. Ikke trøstesløst dø, men gennem Døden naa frem til større Herlighed, til det rigt forklarede Liv, som anes i al denne lysende Pragt og yppige Frugt.

Og saaledes bliver Høsten Vaar paa ny. Der tændes Haab, der fødes Anelser og føles Længsler, medens Løvet falder. Stærkere Længsler, end Vaaren kalder til Live, fordi Sommerens levede Glæder ligger bag dem, fordi der ventes større Aabenbaringer efter rigere Erfaringer, og fordi Vinteren, der kommer, giver Længslerne en Baggrund af Alvor, der gør dem lødigere.

Vendela sad paa Højen og saa ud over Parken og Markerne, hvor Kornet var høstet og Solen bredte et sølvgyldent Skær over de korte Stubbe.

Og Høstens Længsler greb hende, uden at hun selv mærkede hvorledes. De trængte frem fra Dybden af hendes Sjæl, underlig vage, ubestemte.

Livet lider, Ungdommen flyr, Livet er saa rigt, men saa kort. Grib til. Du ved ikke selv, hvor stor en Rigdom, der er Dig beskaaren, men Du føler, at der er saa uendelig meget, som kan blive dit, om Du selv vil, og Du maa ville. —

Ville, medens det er Tid. Naar Høstens Storm suser over dit Hoved, og Vinteren spreder sit Mørke over Dig med Sneens Liglagen, saa er det for sent.

Og det kommer, Du mærker det ikke selv. Men forsømmer Du den rette Stund, handler Du ikke, naar Tiden er inde, saa vil Du aldrig faa Del i den Rigdom, som er dine Længslers Maal: Kærlighed.

Vendela smilede. Hun tænkte paa Hugos Ord, da Baaden gled med Strømmen hin Sommeraften: Hos den lille Fabrikspige kommer først Kærligheden og saa Kæresten, hos Jer er det omvendt.

Kærligheden skulde komme først!

Vist skulde den det.

Den var der allerede, næsten; det vil sige, hun følte, at hele hendes Væsen var gennemtrængt af Trang til at elske. At hun kun ventede paa den Stund, da denne hendes Trang skulde vokse

frem til Virkelighed, og hendes Hjerte aabne sig i rig, straalende Kærlighed.

Men — og hun smilede — saa maatte hun da først have Kæresten. Det vil sige, ham, der skulde blive den udkaarne. Og ham havde hun ikke endnu.

Saa var det vel heller ikke rigtigt med Kærligheden endnu. For det maa dog være en bestemt, man elsker. Og i Grunden kan man jo ikke saadan »elske« — hun smilede ved Ordet. Hugo havde sagt en bred æ-Lyd og et hvislende s. Man kan jo ikke saaledes elske en Herre.

Nu tænkte hun igen paa Hugo. Kvinde — Fruentimmer — Pige — Herre — Mandfolk — Mand.

Nej, saadan kunde man ikke tænke.

Hugo sagde — —.

Hugo, Hugo, Hugo . . . hvorfor tænkte hun altid paa Hugo?

Køn var han og begavet. Mandig? Han sad saa rædsomt paa en Hest og skød ikke godt.

Men han havde saadan dybe Øjne. Gud ved, om det var sandt, at han havde været saa — — vidtløftig.

Disse Kvinder, disse ækle Fruentimmer, som der er saa mange af inde i Hovedstaden.

Vendela trak paa Skulderen.

Nej, hun elskede ikke Hugo. Og dog, hvorfor ærgrede disse Kvinder hende?

Aa, det var kun, fordi Hugo var for god til dem. Hun følte sig som den, der havde Ansvar for ham, for alle Ahrenfeldter. Det var jo hende, der var Slægtens Hoved, hun sad paa Bjørnø som Slottets Herskerinde. Til hende skulde de alle kunne ty. Og hun vilde gøre, hvad hun kunde, for dem alle, for Hugo og Flemming.

Flemming — —?

Flemming er Gentleman. Han kan baade ride og skyde. Er han Herre, Mand eller Mandfolk?

Flemming er Herre — nej — det er Kammerjunkeren paa Stenege ogsaa, og Flemmings Kamerater, Ulanerne, som Onkel Rudolf kalder dem, og Ruspoli, nej, Ruspoli er Mandfolk, et rigtig ækelt lille Mandfolk. — *Flemming is a gentleman, a perfect gentleman.*

Flemming og Hugo. Egentlig kunde Vendela ikke rigtig sige, hvem af de to, hun syntes bedst om. De var saa forskellige.

Det var, som steg der et Spørgsmaal frem gennem alle hendes flagrende Ungpigetanker, et alvorligt Spørgsmaal, der rettedes til hende af den Aand, som svævede over Bjørnø og stundom i ensomme Timer talte til hende i sit tavse Sprog.

Og Vinden susede gennem Parkens Trær,

medens Aaen blinkede i det fjerne, bag de solvguldne Stubmarker.

»Ved Du, Vendela, at Du maa tage til Ægte?»

Og ligesom halvt ærgerlig svarede hun: Det ved jeg, men ikke nu. Fra mine Barndomsaar har jeg aldrig hørt andet end: din Mand. Det ved jeg, det vil sige, Bjørnø maa tage til Ægte, tage til Ægte. Jeg skal gifte mig. Ja, ja, ja, det skal jeg — —. Men lad først Bejleren komme.

»Først Kærligheden og saa Kæresten bagefter,« smilede hun.

Kærligheden kom, den maatte komme — men hvem blev Kæresten?

Klip, klap, klip, klap, lød det bag Busken mod Vejen ad Nonnevænget til.

Vendela rejste sig.

Nu drejede Rytteren om Hjørnet, det var Flemming.

Han holdt Hesten an med et brat Ryk og raabte et muntert: »God Dag!»

Vendela gik hen til Brystværnet og strakte smilende sin Haand ud mod ham, medens Grøften adskilte dem.

Vendela saa paa ham. Hvor han egentlig sad brillant til Hest. Og køn var han, vejrbitd og frisk af Lød, med kønne blaa Øjne og et Smil, der klædte ham saa fortræffeligt og indgød saadan Tillid.

»Hvor kommer Du fra?» spurgte hun.

»Fra Nonnevænget. Jeg har været ude at se til Fasanerne. De vrimler. I maa kunne skyde mindst et Par Hundrede i Aar. Jeg har sjælden set saa mange Haner paa en Gang som i Dag.«

»Det bliver morsomt! Du, i Aar beder vi kun nogle faa. Saa bliver det meget bedre. Jeg hader disse Mængder af Folk. Naar vi kun inviterer de allernærmeste, er der ingen, der føler sig foruettede, og saa slipper vi for alle dem, vi ikke vil have.«

»Det er udmærket! Du og Onkel Rudolf, Urupperen, Højstrupperen, Jarlen, Junkeren og Ferdinand Harhoff, ikke sandt, han skyder saa fortrinlig, og saa jeg, sagde Hunden?» Flemming smilede.

»Ja, det har jeg netop tænkt mig. Men Hugo skal vi have med, synes Du ikke?»

»Ham havde jeg rent glemt, vist saa. Det vil glæde ham saa meget, stakkels Fyr. Han har det vist tidt lidt drøjt der inde.«

»Hvorfor?»

»Jo, han kan ikke begaa sig mellem Folk, de kan ikke lide ham, jeg ved ikke hvorfor.«

»Han er vel for kaadmundet,« sagde Vendela, »og saa passer han for lidt paa sig selv,« føjede hun lidt forlegen til.

»Naa, men vi to holder paa ham,« sagde Flemming.

»Det er min Pligt — — «

»Som Herskerinde til Bjørnø, ikke sandt?«

Vendela nikkede.

Flemmings Hest var urolig og dansede frem og tilbage.

»Hvor skal Du hen?« spurgte Vendela.

»Hjemad!«

»Bliv til Lunch, nu gaar jeg hjem.«

Flemming stod af Hesten. »Vent lidt, der kommer Anders Røgter, jeg kan lade ham trække Lilly til Stalden, saa kan vi følges ad gennem Parken.«

Røgteren trak af Sted med Lilly, og med et Spring var Flemming over Grøften og Brystværnet oppe paa Højen.

Saa fulgtes de ad gennem Parken.

Vendelas Tanker fra før krydsedes i hendes Hoved.

»Hvad tænker Du paa?« spurgte Flemming med sit rolige Smil.

»Jeg tænkte paa Dig,« svarede Vendela rask og saa op.

Flemming bøjede Hovedet. -- »En sjælden Ære.«

»Ikke sjælden, Flemming, jeg tænker tidt paa Dig. Det er saa hyggeligt at have Dig saa tæt ved. Du ved, vi Damer trænger saa tidt til en

opvartende Kavalier, og i den Henseende er Du virkelig et Mønster.«

Mon han skulde lægge for meget i, hvad hun først havde sagt? Mon han gjorde det? Hvad mon egentlig Flemming i det hele tænkte om hende? Denne Tanke kom som et Lyn. Hun saa atter op.

Flemmings Ansigt var fuldkommen roligt. Dog syntes hun, der var kommet ligesom en Skygge af Fortrædelighed over det ved hendes sidste Ord.

De fulgtes ad en Stund i Tavshed.

Vendela tænkte: Hvis Flemming nu f. Eks. begyndte at tale? Fortalte hende, at han holdt saa meget af hende, for det gjorde han, det var hun vis paa, fortalte hende, at naar han sad der hjemme og saa over mod Bjørnø, kredsede hans Tanker om hende. Og hvis han spurgte, om hun da ikke ogsaa havde tænkt paa ham som andet end som opvartende Kavalier, som noget meget mere — undertiden, meget sjældent? I Dag kunde hun jo ikke nægte, at hun havde tænkt paa ham. Nej, ikke rigtig saadan. Men naar han nu alligevel sagde det? Hvis Flemming nu friede? Hvordan mon egentlig Flemming vilde fri, naar han en Gang friede. Til hende? Nej, til en anden. — Hvorfor mon nu det i Grunden var hende ubehageligt, at det skulde være til en anden? Hun skottede til ham. Det var da ogsaa et underligt Lune,

der var faret i hende i Dag. Det maatte være Luften.

Og Vinden susede i Trætoppene, medens Solens Lys gød sig ned i det mangefarvede Løv.

Hvis Flemming friede til hende, vilde hun absolut sige nej. For først skulde Kærligheden komme, og saa — —. Men derfor kunde han jo gerne fri til hende alligevel.

Hun var egentlig rigtig styg. — Det var det, Mændene mente, naar de talte om Kvinder, der legede med Hjerter. Bredt e med æ-Lyd.

Nej, Flemming var ikke den Mand, der friede, naar han ikke vidste, han fik Ja.

Og i Grunden hvorfor? — — nej.

»Hvordan gaar det med Bess? Har Stengallen fortaget sig?« spurgte Flemming pludselig.

Han tænkte paa Stengalle! —

»Jo Tak,« svarede hun kort.

Flemming saa lidt forundret op.

»Du siger det saa vredt,« sagde han. »Jeg har gjort, hvad jeg kunde. Jeg har desuden raadet Dig til at sælge Hoppen, for Du faar kun Ærgrelser af den. Jeg kan skaffe Dig en ny. Der staar en paa Bellinge, og naar jeg køber den i mit eget Navn, faar jeg den til en nogenlunde rimelig Pris. Jarlen vil ikke kunne lade være at prøve paa at trække Dig op, hvis han faar at vide, at den er til Dig.«

»Tak Du, vi kan jo tænke paa det. Som jeg sagde før, det er en Guds Lykke, at jeg har Dig.«

»Til at købe Heste?« spurgte han.

»Til al den Slags,« svarede hun.

»Jeg er glad ved din Paaskønnelse, men —.«

Hun vilde ikke knytte Traaden fra før. Den Stengalle ærgrede hende. Hun skammede sig for sig selv, for ham i Grunden ogsaa. Om han havde kunnet læse hendes Tanker. Aa, det brød han sig naturligvis ikke en Gang om. Han tænkte paa Stengalle og Spat og Piphas. Hun gentog Ordene for sig: Piphas, Spat og Stengalle.

»Naar vi nu har faaet Lunch, kan vi gaa ned og se til Bess. Saa kan vi tale med Onkel Rudolf om det.«

»Er Du i daarligt Humør, Vendela?« spurgte Flemming alvorligt.

»Jeg, ikke det mindste, hvor falder Du paa det?«

»Naa, jeg synes det blot. Maaske forstyrrede jeg Dig i behagelige Tanker?«

»Slet ikke. Hør Flemming, Du maa endelig skaffe mig nogle af de tyske Patroner inden Jagten gaar ind. Jeg har skrevet en Liste op til Dig. Ikke sandt, Du skal til Byen i denne Uge? Saa kan vi gennemgaa det hele i Dag. Ikke sandt,

Flemming, Du bliver ikke vred, fordi jeg giver Dig Kommissioner?»

»Det kunde daarlig falde mig ind.«

De nærmede sig Slottet, hvor Gongonen netop lød til Lunch. Skingrende stærke Toner gennem Luften. Vendelas Hund sprang logrende mod dem.

Gennem Parkens Træer susede Vinden fremdeles. Vendela standsede et Ojeblik, det var, som lød der i denne Susen hendes egne Spørgsmaal, som svævede den samme ubestemte Længsel i Luften.

Og Parken svøbte sin Kaabe om Slottet, matgrøn med indvævede Liljer og Bier — gult, rødt og violet Farvespil — svøbte sig om den bævende Jomfrubarm, der længtes og haabede, uden ret at kende sin Længsel og sit Haab.

XIV.

Sent paa Eftermiddagen red Flemming hjemover.

Han tænkte paa Vendela og smilede.

Han vidste saa godt, at nu var den Stund kommen, da Længslerne vaagnede. Han kunde se det paa hendes Ansigt, høre det paa hendes Ord. Men han tav.

Den Dag vilde komme, da Vendela vilde tale til ham, komme til ham med sine Længsler og sit Haab.

Til ham og til ingen anden. Men for hun kom, talte han ikke. Og det skete ikke nu — men ske vilde det.

Flemming havde lagt Mærke til alt, hvad der foregik mellem Hugo og Vendela.

Ikke af Nysgerrighed, ikke af Frygt. Han var saa sikker. Men han saa, at Vendela droges mod Hugo. Hugo havde Ting at sige hende, Bud at bringe hende, som hun gerne horte.

Vendelas Interesse for Hugo var vakt, og den vilde vokse. Det var muligt, at der kunde fødes Følelser med stærke Udslag. Forelskelse, hvorfor ikke? Han frygtede ikke, selv om en saadan Forelskelse virkelig kom.

Flemming kendte Vendela, og han kendte Hugo.

De to kunde aldrig forenes.

Selv vilde han intet gøre. Med Bitterhed tænkte han paa Moderens Allusioner. Han havde skarpt og alvorligt bidt hende af. Nu talte hun aldrig mere om det, men han følte, at hun tænkte derpaa.

Og saaledes skulde det ikke komme.

For ham var Bjørnø ét — Vendela et andet.

Bjørnø betød Opfyldelsen af alt, hvad han havde tænkt og drømt hele sit Liv. Det var det Arbejde, der ventede ham som moden Mand. Det Arbejde, der gav hans Liv og Virken den Baggrund, som skulde støtte ham til at føre alle sine Planer ud i Livet, hævde sin Personlighed og sin Stand i Fædrelandets Tjeneste. Alle sine Kræfter vilde han lægge i det Arbejde, naar Timen kom.

Vendela skulde blive hans Hustru. Hun betød noget for sig. Den smukke, glade og stolte unge Kvinde, der var vokset op i fri Luft, under storladne Omgivelser, hvis Tanker var rene og sunde som hendes Legeme, hun skulde blive hans tro-

faste Medhjælp og føde ham Børn, der skulle arvtage Arbejdet efter ham, det Arbejde, som var knyttet til Bjørnø og dets Besiddelse.

Saadan følte han, fordi han maatte føle saaledes. Uden Beregning uden Selviskhed. Fordi disse Tanker var fødte med ham og taget Vækst med ham, indtil de nu fast og roligt var rettede mod det Maal, der var hans Livsmaal.

Vendela var Kongedatteren med det halve Rige, og han var Kongesønnen, der skulde vinde hende.

Men det var ikke som i Eventyret: Kongesønnen, der skulde kæmpe for Prinsessen.

Hun skulde kæmpe sin Kamp, for hun var endnu ikke sikker i sin Sag, hun ejede endnu ikke den rette Tro.

Han skulde blot vente, og han vilde vente.

Han holdt Hesten an paa Toppen af Bakken.

Der laa Bjørnø for ham, hvidt og fagert, hyllet i den kostelige Kaabe, med Aaens blinkende Bælte som et Symbol.

Et Symbol paa den Styrke, der straalere fra en rolig Mand, som støttet til Traditioner og opfyldt af Vilje og Tro, skrider frem mod det store Værk, hans Livsmaal. Fri og uafhængig, uden Hensyn til Folks Dom eller egen Fordel, kun besjælet af Vilje til at gøre det rette. Og frem for hans Blik steg en Række af store Mænd, udgaaede fra

saadanne Borge, hvis Virken havde sat deres Spor i Landets Historie, hvis Navne var indristede paa Sagas Tavle med uudslettelig Skrift

Biskop Absalon, Niels Ebbesen, Mogens Gjõe, Tycho Brahe, Niels Kaas, Jørgen Friis, Peder Oxe, Peder Skram, Herluf Trolle, Daniel Rantzau, Christopher Walkendorff, Holger Rosenkrantz, Hannibal Sehested, Niels Juel, Ivar Huitfeldt, Conrad Ditlev Reventlov, Otto Thott, Andreas Peter Bernstorff, Navne, der aldrig vil dø, saa længe Danmark bestaar.

Og han følte, at selv om vort Aarhundredes Bølger har slaaet højt om alt det, der knytter sig til saadanne Navne og saadanne Mænd, vilde Fremtiden bringe andre som dem, der engang var. Der vilde fødes Mærkismænd af de samme Ætter, og om disse Mænd vilde Folket kunne fylkes i Fremtiden som i Fortiden, selv om nye Klasser var skabte og nye Krav var fremme.

Det var hans Tro, hans stolte Overbevisning, og det betød Bjørnø for ham.

Det led mod Aften, og Solen sank bag de blanke Tegl. Han sporede Hesten fremad, og løftede sit Hoved, som red han mod sit Maal, kampberedt og sejrbevidst.

Nu red han alene, men den Stund vilde komme, da Folket vilde følge ham.

— — — —

Vendela stod paa Verandaen og saa over Aaen og Bakken, hvor Flemming drev sin Hest fremad.

Mon det nu ogsaa var Stengalle, han tænkte paa, eller mon? Og hun bed sig i Læberne.

Nej, hun elskede ikke Flemming, det var ikke ham.

Men hun var sælsom urolig til Mode. Samme Aften skrev hun til Hugo og bad ham komme til den store Klapjagt først i Oktober.

XV.

Flemming og Hugo sad efter Middag og nød deres Siesta i Hugos Lejlighed i København.

Flemming havde bedt Hugo til Middag, og de havde spist paa d'Angleterre, spist godt.

Saa blev de enige om at gaa hjem til Hugo for at sidde i Fred og smaasnakke.

Lampen brændte roligt bag en rød Skærm og spredte et dæmpet Lys over det rummelige Værelse med de høje Paneler og tykke Tæpper. Hugo havde forstaaet at gøre sit Hjem hyggeligt trods sine smaa Midler.

De talte om Bjørnø.

»Nu er det afgjort,« sagde Flemming. »Vendela kommer til Byen i Vinter med Auntie. Onkel Rudolf forbeholder sig at give Gæsteroller.«

»Hvor skal Hoffet residere?« spurgte Hugo.

»Ved Frederiksholms Kanal, de har lejet et Hus af en Murermester. For Resten et gammelt Palæ, rigtig pænt.«

»Egentlig burde Bjørnø have sit eget Palæ her i Byen.«

»Det har haft et, det laa i Bredgade, nu er det en Forretningsmand, der har det; Bedstefader solgte det, der er nogle, der siger, at han tabte det i Spil til en italiensk Legationssekretær. Det er meget muligt, Bedstefader var slem efter Kortene. Det nederdrægtigste ved det hele var, at det Asen af en Italiener rimeligvis snød ham. Han tog sin Afsked allenfals.«

»Og Onkel Hugo købte det ikke tilbage?«

»Nej, Onkel Hugo kunde ikke fordrage København.«

»Han var for international.«

»Det var Bedstefader, der havde opdraget ham til det. Bedstefader hadede det nationalliberale Væsen, der skød til Vejrs som Padehatte i de Tider. Farveløst, fantasiløst og ubegavet, men saa inderligt pretentiøst, saa det kvalte alt andet. Du husker nok den Tids Koryfæer. Det er dem, der bærer Ansvarret for den Slovhed, der ligger over vort offentlige Liv herhjemme. Det er de nationalliberale med deres store Ord og rumlende tomme Tønder, vi kan takke for hele den Redelighed, som vi nu af Hjerter velsigner.«

»Det har Du Ret i«, sagde Hugo.

»Det harmer mig, at vi Godsejere« — Flemming smilede — »Du ved, jeg plejer at regne mig til det

store Hartkorn, naar jeg taler med Dig, trods mine 20 Tdr. — at vi Godsejere har været dumme nok til at løbe i Hælene paa de Karle.«

»Aa, jeg synes, ærlig talt, det var dem, der løb i Hælene paa Jer.«

»Nej Du, det var det ikke. De gjorde nok en Svingning til højre, men de blev ved at være lige storsnudede for det, og vi slog Trop med dem alligevel. Vi troede, de var »begavede«, og de havde saa tidt fortalt os, at vi var Idioter, saa at vi til sidst selv troede paa det. Nu er vi Gud ske Lov af med de fleste af dem, men det vil tage Aartier at raade Bod paa de Ulykker, de har afstedkommet.«

Hugo gik op og ned ad Gulvet, saa standsede han foran Flemming: »Nu skulde I Godsejere egentlig til at tage fat alene. Vi venter noget af Jer nu, for der maa da vel for Pokker være nogen, der kan udrette lidt herhjemme, og som faar Lov til det ogsaa.«

»Nej Du, der er nationalliberale Orm i os. Vi har mistet vor Prestige, der er ingen, som tror paa os som Stand. Og det er som Stand vi skal virke. Det er næppe nok, vi tror paa os selv.«

»Hvad gør Du, f. Eks.?« spurgte Hugo.

»Jeg tror paa, at vi har en Berettigelse som Stand. Det er egentlig tragikomisk, men derfor kan vi takke de Asener, vi talte om. Folk vil,

med et betegnende dansk Ord, grine af mig, naar jeg siger det: Jeg tror paa, at Adelen som Stand har en Mission herhjemme endnu.«

Hugo lo. »Det er den Slags Ting, man ikke kan sige højt. —«

»Vi har talt om det en Gang før, Hugo, da havde jeg ikke tænkt rigtig over Sagen« — Flemming smilede med sit godmødige Smil — »Du ved, jeg tænker ikke saa rask. Men ser Du, jeg tror, at der er noget, der — er særegent — eller, om Du vil, ejendommeligt for det, som vi to forstaar ved Adel. Jeg mener — den Samfunds-klasse, der er knyttet til den ved Lensvæsenet ordnede arvelige Jordbesiddelse, og som bestaar af de gamle danske Slægter, for saa vidt disse ikke i Tidernes Løb er gledne helt over i det almindelige borgerlige Samfund, og dernæst af de grevelige og friherrelige Familier fra Enevoldstiden, hvad enten det nu er nobiliterede indvandrede eller indfødte. Det forstaar jeg ved Adel, ikke sandt, det gør Du ogsaa?«

Hugo nikkede. »Den fideikommissariske Jordbesiddelse med dens Besiddere og præsumptive Arvinger?«

»Det kan Du ogsaa sige. — Altsaa Adelen Betydning er først og fremmest knyttet til Jordbesiddelsen.«

»Jord kan købes,« indskød Hugo. »Det er ikke som Adel den af Dig omtalte Klasse virker, det er som det store Hartkorn.«

»Nej, Du har ikke Ret. Se nu Harhoff paa Skovby. Faderen købte Godset for Penge, han havde tjent som Købmand, og han tjente flere som Landmand. Ferdinand Harhoff er opdraget som Junker og har altid hørt til vor Kreds, medens Etatsraaden aldrig blev en af vore. Og Ferdinand er heller ikke, hvormeget Hofjægermester han end er, og hvor god en Stald han end har, blevet en af vore. Han føler det selv og kan ikke lade være med at sige det — naa, det er nu dumt, for da det generer ham, hvad det vel egentligt ikke burde — han er jo et godt Hoved —, skulde han tie med det. Men det ligger altsaa i Traditionerne. Urupperen, for at tage ham, repræsenterer en gammel dansk Slægt —: Traditionen. Hver Tomme af Stamhuset Urup er knyttet til hans Slægt og hans Historie. Slægtens Bestaaen er sikret ved de fideikommissariske Baand, der hviler paa Stamhuset. Om Urup samler Slægtens Medlemmer sig, baade de nu levende og for saa vidt de afdøde ogsaa. Derfor er det ikke den nuværende Besidder alene, der optræder, men det er en sikret Flerhed af alle tidligere og fremtidige Urupperere, og det giver Besidderen en særlig Fremtræden, som Etatsraad Harhoffs Søn ikke kan have

til Trods for de arvede Millioner. Bønderne paa Egnen siger: »Harhoff«, men de siger pinedød ikke »Hvitfeldt«, de siger »Greven«. Jeg indrømmer Dig, at det er forfærdeligt svært at præcisere, hvori det ligger, men det er faktisk, det ses lettest af, at Indtrykket er universelt, det samme for Bønderne paa Godset og Grossererne i Hovedstaden.«

»Meget vel,« svarede Hugo, »men skulde ikke Traditionen fuldt saa meget referere sig til det, Adelen i den almindelige Bevidsthed *var*, som til det, den nu faktisk *er*?«

»Mulig. Men der *er* altsaa noget *særligt*, det er det, jeg vilde slaa fast.«

»Godt. Men saa kommer det næste Spørgsmaal, og det er vel egentlig det vigtigste: Har denne særlige Stilling nogen Berettigelse, saaledes som vort Samfund nu har udviklet sig?«

Flemming trak paa Skulderen. »Naar denne Særstilling er der, maa den vel have bevist sin Berettigelse.«

»Nej, saa let slipper Du ikke. Kan Du paa-vise, at Adelen i Staten — i vort Samfund overhovedet — gør noget — godt eller daarligt — som den ikke kunde gøre, hvis den ikke var Stand, det vil altsaa sige, hvis den ikke forbeholdt sig en Særstilling af ren social Karakter, — for andet kan det jo efter Grundloven ikke være!«

»Ja, det er min Overbevisning, at Samfundet, ved at opretholde en Kreds af Individier, hvis Forhold til Fortiden er givet ved en til Traditionen knyttet Jordbesiddelse, og hvis Forhold til Fremtiden er sikret ved Garantier for Besiddelsens Bestaaen, skaber et konstant Element inden for sig, som det ikke kan undvære, og som kun ved Opretholdelsen af Adelen Særstilling kan bevares, fordi denne Særstilling nu en Gang hviler paa de historiske Grundlag, og dette Element i Samfundet nu en Gang er det, vi kalder Adel. — De paaviseelige Handlinger, som ingen anden end denne Kreds kan udføre, spørger Du om. Dem finder jeg deri, at Adelen bevarer Jord samlet paa én Haand saaledes, at den ganske kan bortse fra Mulighed af en Forandring heri, og kan arbejde hen imod at danne Centrér for Stordrift og dog bevare det personlige Præg. Den freder ogsaa vor Fauna og Flora, vor Arkitektur, vor Havekunst, og gør alt dette ikke af tilfældigt Lune, som de enkelte uden for den, der anvender Formuer paa dette, men fordi det er dens Eksistensbetingelse. Den betegner noget uforanderligt midt inde i det individualistiske Princip og danner saaledes Bolværket mod dette Princip's Fjender. Alt kan, snart sagt, blive Aktiedrift, upersonlig Massedrift, Gros-sererforretningerne, Bankerne, Fabrikkerne, Gaardene, de frie Godser, men det kan Lenene og

Stamhusene ikke. De er med Nødvendighed personlig Besiddelse underkastede, og det er Adelen's Interesse at bevare dette Forhold. Der har Du dens Berettigelse. — Om det er nyttigt for Samfundet eller ikke, at Adelen er der, er en anden Ting, det kan vi skændes om, men *jeg* anser det nu for et stort Gode for Samfundet, at dette Princip har sin Livvagt. Jeg ved ikke, hvad Du gør?»

»Jeg er ikke enig med Dig, Flemming. — Jeg tror ikke paa, at det Bolværk holder, og jeg er lige ved at tro, at det vilde være det bedste, om det brast.«

»Det er meget forkert af Dig, Hugo. Adelen repræsenterer nu en Gang dem, der moralsk og for Resten ogsaa rent praktisk set har Raad til at have en Overbevisning. De fleste andre bliver saa forfærdelig let Levebrøds-bundne. Det er denne frie Evne vi skal værne om, vi skal holde paa Standen som Klasse, puste alt det foromtalte nationalliberale Mug af os — og Du skal faa at se, at vi har endnu en Rolle forbeholdt os i Danmarks Historie.«

»Du har vel, naar alt kommer til alt, selv ærgerrige Drømme, Flemming?» spurgte Hugo med et Smil.

»Nej Du, mit Hartkorn er for lille.«

»Aa Du, der er Kongedotre nok, eller rettere, Kongedatteren venter kun paa Dig.«

Flemming rejste sig lidt nervøst. »Det maa Du ikke sige, Hugo. Jeg kan ikke fordrage disse Allusioner; jeg vil sige Dig rent ud: Jeg taaler dem ikke.«

»Naa naa, Flemming, godt Ord igen.« Hugo rakte ham Haanden. »Det er ikke rigtigt af mig at komme med Dumheder — men — —«

»Skal vi gaa ned i Klubben?« afbrød Fleming.

»Som Du vil.«

Saa gik de.

XVI.

Kære Vendela.

Tak fordi I ikke har glemt mig, I lykkelige paa Bjørnø. Om jeg vil komme til Jagterne? Om jeg vil? Gud ske Lov, jeg kan. Underlig nok, da jeg fik dit Brev — Apropos, Auntie synes vist, det er shocking, at Du skriver til mig? — Da jeg fik dit Brev, sad jeg netop, som jeg stundom sidder nu, da Aftenerne bliver lange, og tænkte paa alt og ingenting. Ogsaa paa Dig og Bjørnø. Med Sollys paa det blinkende Tegl. For mig er og bliver Bjørnø altid Symbolet paa Lykke og Solskin, stolt Lykke og straalende Solskin. Jeg længes mod dette.

Men herinde er Gaderne saa smalle, Luften saa tung og tæt af Taage og Røg, og Menneskene saa smaa. Du er lykkelig, Vendela, Du kender ikke det, de kalder »det praktiske Liv«. Gid Du aldrig maa lære det at kende. Du aner ikke hvilken Afgrund af Nederdrægtighed, Jammerlighed,

Usselhed og Fattigdom de tre smaa Ord gemmer og rummer. Jeg er i Færd med »det praktiske Liv«, i Færd med at uddanne mig til en nyttig Borger i Samfundet. Det gaar saaledes til, at jeg Dag ud og Dag ind beskæftiger mig med en Mængde mig ganske ligegyldige Menneskers endnu ligegyldigere saakaldte Velfærd, og hvad der gør dette endnu utaaleligere, jeg er nødt til at behandle alle disse Ting med en utrolig Interesse, fordi de forekommer disse Mennesker saa utrolig vigtige, og fordi det »praktiske Liv« fordrer det af mig. Saaledes gaar Dag efter Dag.

Og naar saa Aftenen kommer, som nu i Aften, saa sidder jeg hos mig selv hjemme, i en lille hyggelig Krog som jeg har indrettet mig ganske for mig selv, midt inde i Byen, men dog fredeligt, ligesom gemt i et gammelt Hus. Jeg har lukket min Dør. Det vil sige, først tager jeg »det praktiske Liv« i Nakken og slænger det ned ad Trappen, og saa lukker jeg min Dør. Lampen er ikke tændt. Jeg sidder i min Lænestol og tænker. Intet paa Jorden er saa dejligt som mine egne Tanker, de er saa store, saa vide, synes jeg, der er Plads til alt, og dog kan jeg se over det alt sammen. De fødes efter mit Ønske, men er ikke mine Slaver, de stiger frem, som jeg vil have dem, og dog fri og stolte. De rummer alt, hvad jeg har kært, og jeg er Konge i deres Rige,

Minder, frigjorte fra Baand, lyse herlige Minder, hvori Sorger ligger gemt, men Sorger, som jeg selv kan dæmpe, selv kan mildne, saa de ingen Magt faar over mig, Minder om Modgang og Fortrædelighed, der dog er som Voks i mine Hænder, som jeg selv kan bøje og lede, saa jeg kan se Modgangen, som jeg vil se den, frigjort for al dens Vægt. Og i disse Tanker, i disse Minder glider Livet mig forbi, alle de dejlige Dage i Solskin og Lys, alle de herlige Landskaber, som mit Øje har set, alle Naturens og Menneskenes Mesterværker: Hav, Sø og stolte Bjerge, skinnende Marmor og guddommelige Lærreder, Klang af Musik og Rytmer af Digte, Menneskers Tale og alle de herlige Tanker, de store har tænkt og skrevet. Du forstaar mig, hele den Skat, som Verden giver os, om vi vil og kan tage den. Og saa lever jeg mit Liv i disse Tanker, stolt som en Konge. Væggene viger, og Loftet højnes og hvælver sig over mig, som om Rum og Tid forsvinder. Jeg gribes ofte af en Ængstelse, en underlig uforklarlig Frygt for, at dette er et Overmaal, som ikke kan vare, at der maaske vil hænde et og andet, der pludseligt, som et Lyn, vil styrte mig ned fra den Trone, hvor jeg sidder.

Men det er kun et Øjeblik, saa glider mine Tanker atter ud over Verden, over min Verden, hvor jeg er Herre, og min Ensomhed bliver saa

stor, saa stærk og saa stolt, fordi mine Tanker skænker mig alt, hvad denne Verden kan skænke, fordi jeg lever et Liv i denne mine Tankers Verden, som ejer alt det, Gud og Mennesker har skabt af attraaværdigt her paa Jorden.

Og naar jeg saa føler Lykken allerstærkest, saa ligesom ser jeg i Baggrunden Bjørnø med Sollys paa det blinkende Tegl, Bjørnø, som er blevet mig et Sindbillede paa Lykken. Og saa længes jeg mod Bjørnø. Men mine Tanker stiller min Længsel, i mine Minder finder jeg alt det, jeg længes mod, og genoplever de sollyse Dage, maaske endnu sollysere i mine Tanker.

Du vil maaske smile ad mig, Vendela, men i mine Tanker ligger min Livslykke gemt, og saa længe mine Tanker for mig bliver den sollyse Have, som de endnu er, og som Guderne give, de altid vil blive, saa længe kan Skæbnen byde mig, hvad den vil, og den skal aldrig krumme min Ryg.

— — — »Det praktiske Liv« har været lidt slemt ved mig, Vendela, i disse Dage, det er derfor jeg tager saa heftig paa Veje. Men Du ved jo nok ikke sandt — Du ved, hvad jeg mener. Jeg kommer, og Tak fordi Du beder mig komme.

Din hengivne Fætter

Hugo Ahrenfeldt.

XVII.

At klæde Borgens Vægge med Lærreder fra Mestres Hænder var i de svundne Dage Adels Stolthed. Og stor var Kærligheden til Kunsten altid i Ahrenfeldternes Slægt. Derfor var Bjornøs Malerisamling Slottets største Pryd. Det var ikke en fast ordnet Samling, men Væggene i alle Værelser og langs de brede Korridorer var dækkede med Lærreder. Galerier og Gange bar Navne efter Billederne. Familiegangen, det hollandske Galeri, den florentinske Korridor, saaledes benævnedes de. Paa Familiegangen og i Familiesalen hængte Billeder af Slægtens Mænd og Kvinder, et Galeri af danske Adelsportrætter, der var enestaaende i Landet. Nogle malede af ubekendte Kunstnere, usignerede, men forsynede med den gengivnes Navn og Vaaben — næsten alle Danmarks gamle Slægter var repræsenterede, — andre signerede Karel van Mander og Jens Juel. Streng velbyrdige Herrer, pudrede hvide og røde Frøkener

og panserklædte Krigere, Side om Side med græskromerske Triumfatorer med Laurbærkranse om Pande og uhyre Alongeparykker.

Langs Korridorerne hængte i broget Forening flamske Genrebilleder, franske Landskaber, tyske Slagbilleder, florentinske Pietaer og Helgenbilleder, alle med tydeligt Skolepræg, ofte dog uden Signaturer. Ojet fængsledes og Minder kaldtes frem om Malerkunstens ypperste. Med de snart brunrøde, snart mærkelig lysende Farver, talte Billederne deres stumme Sprog til Beskueren, meldte om Krig og Idyller, om Sydens Sol og herlige Blomster, genkaldte ved Draperingernes Farve og Fald Toscanas, Lombardiets og Veneziens Fortid eller smilede lunt med flamske Interiører.

Det var ikke saa meget ved deres umiddelbare Værd som enkelte Kunstværker at Billederne fængslede, det var mere ved den Aand, der hvilede over dem. Man folte de henfarede Tider og Slægtens Tradition, der gennem Hundreder af Aar havde fredet om denne Samling.

Den sidst afdøde Lensgreve havde beriget den med en Række Billeder af engelsk Kunst. Han havde ønsket at gendrive den Paastand, der altid havde irriteret ham, at England ingen Kunst havde. De hængte i et lille Galeri, der havde faaet Navnet »Old England«. Samlingens bedste Billede var et Portræt af Lely, der forestillede en

af Kong Jakobs Favoritinder. Slank og blond, med klare leende Øjne saa hun fra en lysegraa Baggrund. Der var et klogt og forunderlig levende Udtryk i Maleriet, som vilde de røde Læber aabne sig og tale med blød og klangfuld Røst, som vilde den unge Pige strække den fine hvide Haand ud af Rammen og med et let Spring naa Gulvet og fylde det lille Galeri med sin sølvklare Latter.

Vendela lignede hende.

Foran dette Billede stod Vendela og Hugo kort efter hans Ankomst.

Vendela vilde have nogle Billeder med til Hovedstaden og havde bedt Hugo om at hjælpe hende med at vælge nogle, der skulde smykke Værelserne i det Hus, som Ahrenfeldts havde lejet i Byen.

Selvfølgelig skulde »Lelys beautie«, som Maleriet kaldtes, være blandt de udvalgte. »Det vil se meget bedre ud i en Salon i København end her i Korridoren, mellem Landseers Dyr og Turners kuriøse Mariner,« mente Vendela.

Hugo var bestemt imod at tage Billeder til Hovedstaden, og han sagde sin Mening med stor Vægt og næsten overdreven Iver:

»Vendela, Du maa ikke blive vred, men det er Vandalisme. Disse Billeder hører hjemme her paa Bjørnø. Du skal ikke flytte dem, ikke bringe dem bort herfra; Husguder lader sig ikke flytte.«

Vendela smilede. »Du bliver alvorlig, Hugo, og jeg som syntes, de vilde pynte saa kønt.«

»Du maa ikke, Vendela. Du føler maaske ikke, hvad jeg føler, men Du er saa vant til disse Billeder. Jeg ser dem igen efter mange Aar. I Sommer saa jeg ikke paa dem. Dengang levede vi derude under aaben Himmel, og da var der Indtryk nok, men nu ser jeg dem, og jeg kan ikke sige Dig alt, hvad jeg føler ved Gensynet. For mig er disse Billeder virkelig Bjørnøs Husguder, en Del af Bjørnø, Bjørnø selv. De vækker Minder fra Skoledagene, da din Fader levede, og vi Drengene kom til Bjørnø i Ferierne, tumlede her paa Galerierne og legede Skjul paa Loftet mellem de gamle Rammer og Lærrederne deroppe. Og nu begriber jeg egentlig først, hvad det hele er.«

Vendela saa op paa ham, hans Blik var alvorligt, og han talte i en underlig Tone, der rev hende med mod hendes Vilje.

»Ser Du, Vendela! Adelen var gennem Tider Kunstens Beskyttere. Nu er det anderledes. Nu samler og køber de rige Fabrikanter og Grosserere fra alle Verdens Kanter Kunstværker, vejer deres Pris, tusker og handler og praler med deres Køb. En Gang imellem forærer de Staten hele Klatten; saa bliver Giveren offentligt udmærket og kommer i Aviserne. De støtter de unge Talenter, giver dem Mad og Opmuntring og trykker dem i Prisen.

Det hænder ogsaa, at de hitter en Rafael eller en Titian et eller andet forglemt Sted. Enten hænger de den op i deres Salon og gør en Middag paa den, saa bliver de misundte, eller ogsaa skænker de den til Galeriet, saa bliver de Etatsraader. Lige meget, de gør noget for Kunsten, men de gør det paa en nederdrægtig Maner.«

Vendela lo.

»Adelen gjorde det anderledes i gamle Dage. Den gejstlige Adel der nede i Italien og den værdselige her oppe, de lod sig male selv, og de lod Kunstneren smykke deres Boliger. Ikke for at være Mæcener og blive eftertragtede eller misundte, heller ikke for at vise, at de havde Raad til det, men fordi de i Kunsten saa en af de Livets Glæder, som de kunde forskaffe sig. De gjorde ikke deres Malere til Professorer, den Gang de havde Magten, men Kunstnerne blev deres Ligemænd. Kunst var Adel og for Adelen!«

Vendela smilede. »Hugo, Du er jo ellers Demokrat, hvordan kan det være, Du i Dag er saa voldsom aristokratisk, det ligner Dig slet ikke.«

Hugo saa alvorlig op: »Det er Billederne, Vendela. Jeg er nok Demokrat, men ikke paa dette Punkt. Det kan ikke nytte, de faar aldrig Masserne med der. De kan gøre, hvad de vil, bygge Museer, holde Foredrag, trykke Boger og sprede dem ud over Folket, de faar aldrig den

Arbejdsmand, hvis Ryg krummes i Slidet for det daglige Brød, til at se paa de Lærreder og forstaa dem; der skal Lys til, Lys og Solskin. Og de kan ikke give dem Lyset uden at tage Billederne væk. Der bliver ikke Plads til de Lærreder i det Samfund, hvor Individets Ret maales efter dets Ret til Føde og Arbejde. Og Masserne forstaa det aldrig, lærer aldrig at forstaa det. De er Billedstormere. Al den Snak om Sans for deslige, det er Trang til at nivellere. De skal lige saa godt forstaa det som de andre, de store og fine. Men faar de nivelleret, saa river de Billederne ned og bruger dem til at pakke ind i og klæder Væggene med den malede Side indad og godtkøbs Papir paa Vranken.«

»Du gaar fra den ene Yderlighed til den anden,« faldt Vendela ham i Talen.

Hugo overhørte hendes Bemærkning og fortsatte:

»Det er disse gamle Billeder, malede for Bjørnøs Herrer og Fruer, samlede af dem for at smykke deres Vægge, tjene dem og dem alene til Glæde og Nydelse, det er disse Billeder, der gør Bjørnø til det, som det er. Stolte Herrer i Panser og Plade med Vaabenskjold, statelige Fruer i Silke og Atlask, glødende franske Landskaber, skønne italienske Helgenbilleder og saftige hollandske og flamske Interiorer, — i alle disse Billeder spejler sig

Livet paa Bjørnø, medens Aarhundreder svandt, medens Tiderne vekslede, Stænderne fødtes, kævledes, stredes, besejrede hverandre og steg frem jævnsides og foran hverandre. Uberørt af alle Klassekampe ligger Bjørnø med sine Billeder. Og nu i vor nivellerende Tid, hvor alle Døre skal slaas op for »Folket«, hvor man raaber paa Statens Pligter, og hvor Etatsraaderne slaar deres Samlingers Døre paa vid Gab — Værsgo' Godtfolk — det er Kunst, det koster ikke noget — det vil sige ikke Jer — mig har det kostet Millioner, men dem skal I have Del i, for jeg har tjent dem hos Jer — i denne Tid ligger Bjørnø fornemt med sine Skatte og stænger sin Dør. Og den skal være stænget. For der er faa, der forstaar det, det skal ikke spredes til de profane. Vi her nede, vi lever i det, det er en Del af vort daglige Liv, vi er fødte med det og fødte til det. De Billeder er malede til os, og faar de knækket Halsen paa os, saa er det forbi med Billederne. — Du skal lade de Billeder blive her paa Bjørnø, Vendela, for her hører de hjemme, ikke i en Lejlighed, som Du lejer af en Murermeister halv-aarsvis.«

Vendela saa usikkert op.

»Jeg forstaar Dig slet ikke, Hugo. Som jeg sagde før, Du plejer ikke at se Sagerne fra den Side.

Det er naturligvis kun et Lune,« føjede hun ærgerlig til.

Hugo tav.

»Jeg kan godt lide det Lune alligevel;« hun saa op paa ham og smilede. »Du er og bliver en Ahrenfeldt, Hugo.«

»Her paa Bjørnø, ja. Til Tider, naar jeg er derinde i Kampen for Tilværelsen, du ved nok, synes jeg tidt, at det er gamle, dumme Fordomme, som mine begavede Kamerater kalder det. Hernede kan jeg se, at det er det alligevel ikke. Traditionerne er nu en Gang en Kendsgerning, og var det ikke saaledes, saa vilde jeg ikke føle det. For jeg er ikke dum. Og det er heller ikke Dumhed. Der ligger noget i denne Kæde, der forbinder Fortid med Nutid: det Arbejde, Generationer har gjort, og som forplanter sig gennem Generationer. Og det skal de andre respektere! Om ikke af anden Grund, saa fordi det er en Kendsgerning, og Kendsgerninger skal respekteres, til de brydes. Men endnu er de ikke brudte, og det varer længe, inden de bliver det. Selvfølgelig kan de stykke Bjørnø ud og lave mange hyggelige smaa Hjem af det. Men de skal tage det fra os, og vi slipper det ikke godvilligt. Hele den Rigdom af Liv, der rører sig her, kan vel nok slaa til til mange, men skal der

være rigtig System i det, saa ender det med at blive Smalkost for dem alle.

»Og derfor beholder vi det for os selv,« afbrød Vendela.

»Det gør vi, det vil sige Du,« rettede han.

»Og Du vil være min Vaabendrager.« -- Vendela rakte ham Haaden.

Gamle Baron aabnede Døren for Enden af Galeriet og traadte ind.---

»Se se, her staar I og giver hinanden Haanden, hvad er det, I har for.«

Hugo rødmede.

Vendela lo: »Hugo lover at ville værne Bjørnø mod de slemme Socialister.«

»Naa saadan,« brummede Baronen, »ja det er han s'gu den rette til, han er selv halvvejs Socialist.«

»Nej, Onkel,« sagde Vendela varmt, »Du skulde bare have hørt, hvor Hugo talte kønt om Bjørnø og Traditionerne.«

»Ja, det er herude, derinde tuder han med de andre Ulve. Nu har han faaet det Sind paa.«

Hugo ærgrede sig, men sagde ikke noget.

»Svar ham dog, Hugo,« sagde Vendela ivrig, »vis ham, at det er Alvor.«

»Jeg skal nok vise Onkel Rudolf, at han kan stole paa mig, naar det gælder,« sagde Hugo alvorligt. »Men Ord er og bliver kun Ord.«

»Naa ja, gamle Dreng, Du er god nok,«
sagde Baronen og klappede ham paa Skulderen,
»kom nu med ned og hjælp mig at arrangere
Posterne. Skytten er dernede, og vi skal lægge
en Slagplan for Jagten i Morgen.«

XVIII.

Jagten den gaar saa let gennem Lunden.

Stolte Fruer og ædle Riddere beder Hjort og Hind, medens Falken stiger og henter det vingede Vildt fra lette Skyer under blinkende Sol.

Hornet gjalder — — —

Klar og skarp hviler Oktobersolen over Nonnevænget. Bjørnø holder Jagt.

Vendela selv og faa af Egnens store.

Klar Luft, let Rim, stille kold Morgen, da Hornet lyder.

Klapperkæder er spændt som et Bælte langs Skovens Hegn.

Skytterne staar langs en Linie midt gennem Skoven.

Alt er beredt — Jagten gaar gennem Lunden.

Ved en Stente staar Hugo, og da Hornet lyder, spænder han Hanerne paa sin Bosse med to skarpe Knæk.

Klirrende, klaprende sætter Kæden sig i Bevægelse langt ude. — Lydløs og tavs staar Jægeren paa Post.

Det suser i Lovet, det klirrer mellem Buskene. En Skovskades Skrig, lette springende Fjed. Ræven sniger sig langs Grøften, medens Haren hopper Hop-i-Hop. Men alt er saa tyst, kun klirrer det langt borte, saa enkelte Skrig, der genner Vildtet. Skarpe Kommandoord, men det er endnu saa fjernt, saa fjernt. Hugo spejder over Vejen, spejder mod Skoven foran, men hans Puls banker roligt.

Han føler ikke Jagtens Spænding, og han ved ikke selv hvorfor. Det er, som stiger der fra den tavse Skov Stemninger mod ham, der slynger sig om hans Hoved som Ellepiger i Dans, Stemninger, der tager ham fangen, saa han glemmer Jagten.

Det klirrer i det fjerne.

Kæden rykker frem, — Klapperkæden.

Og dog er det ikke Klapperkæden.

Det er Mænd, der skrider fremad, fordi de er nødte dertil, dagtingede Mænd, der ikke beder Hjort og Hind med Lyst. Mænd, hvis Ryg er bojet af Arbejde, hvis Hænder er haarde af Slid, hvem hver Dag bringer det samme Spørgsmaal: Brod til de mange Munde, Arbejde, tvungent Slid Dag efter Dag.

For dem er Jagten ikke Lyst.

Jagten, den kongelige Jagt, er for stolte Fruer og ædle Riddere, der beder Hind og Hjort.

I gamle svundne Tider, hvor Adelen sad mægtig paa sine Gaarde, med Pligt til ene at værge for Land og Rige, med Ret til ene at bede Vildtet — da betød Jagten Hvile, Herreidræt, Herresyssel. Frem red den Ridder paa hviden Hest, ham fulgte hundrede Svende. — Og han jog Vildtet gennem Skove, der var hans, over Marker, der var hans.

Den ufrelse Mand, der tog hans Vildt, hans Øjne lod han stinge med glødende Jern, hængte ham i Borggaardens Lind til Føde for Ravne.

Paa Borgen herskede han, og ham fulgte hundrede Svende.

Men Tiden led, andet Skel blev sat. En Stand rejste sit Hoved, saa en til, og efter Borgens Herrer fulgte kun de faa.

Og som Aartierne gik, blev de færre og færre. De andre blev de mange. De satte Skæl om Bondens Gaard, og dette Skæl maatte Borgens Herre ride udenom.

Og Bonden blev saa stærk, at han skrev Landets Love.

De Svende, der før blev fødte til livegen Tjeneste, til Hov- og Jagtdage, maatte Herremændene tinge for Dagløn.

Og Tiden gik, og fra de store Byer, hvor de sorte Skyer af Røg fra Ild under Esse og Kedel stiger mod den blaa Himmel, gik Mænd i sorte Klæder ud over Landet og talte til de dagtingede Mænd.

Og de hørte paa dem, og faa var de, der lod sig tinge.

Jorden er ogsaa eders, Vildtet er eders, hvorfor arbejde for andre, naar I selv ejer Ret til Arbejdets Frugt?

Og det klirrede fra Klapperkæden, det var, som drog der en Hær frem — en Hær af Mænd med bojet Ryg og hærdede Hænder.

Og Jagten, der gik saa let gennem Lunden, — er ingen Leg for dem. Der er et ondt Smil i mangt et Øje, et bittert Ord paa mangan Læbe.

Det er ikke Klappere, der drager frem, det er maalbevidste Mænd i Fylking.

De driver ikke Vildtet mod Borgens Herre og hans høje Gæster. De gaar i Kæde den tunge Vej gennem Skoven og tager den i Besiddelse, de standser ikke ved Skovens Hegn, de gaar over Marken og deler den frugtbare Jord, de gaar over Parkens Gærde og jævner Slottet med Jorden, for at rejse deres Kvinder og Børn mange smaa Huse paa det ene stores Grund.

Ustandseligt gaar de fremad, og de helmer ikke, før alt er deres.

Men Vildtet flyer over Marken, og den, der møder det, fanger det ind.

Saa lidt til saa mange Munde. Vildtets Kod er Føde og dets Pels Klæder.

Og Vildtet forsvinder med Jægerne.

Paa den delte Jord er der ikke Plads til det fredløse Vildt. Skoven synker for Okseslag, Hus rejser sig ved Hus.

Det klirrer og klirrer, det er en sluttet Trop, der drager maalbevidst gennem Lunden.

For den flygter det jagede Vildt, medens Vinden suser i Træernes Toppe, synger sit Fremad. Tiderne glider, mens Slægterne svinder.

Hver Tid har sine Krav, og som Tiderne glider, spredes Krav og vokser sejt og stærkt.

Over Skoven hviler Røgen fra Ild under Esse og Kedel.

Ogsaa Skoven er Arbejdets Mark, og over den trænger Solens Lys igennem Røgen, gult og mat, over den Valplads, hvor Vilje har kæmpet mod Vilje.

Hvor de mange, der led, vandt Sejr over de faa, der nød.

Det rasler i Buskene, et Glimt, et Knald, og den røde Ræv strækker sine Lemmer i Doden for Jægerens Fod. — Synerne viger, Taagedrommen flænges ved det skarpe Skud.

Det knalder igen — etsteds fra Skyttekæden.

Det klirrer fra Klapperkæden, der skrives og hujes, skarpere lyder Skovfogdernes Raab: Hold Linie — træk til højre — gaa paa — fremad — stands paa Fløjen.

Det klaprer over Trætoppene, Fasanernes stærke Vingeslag lyder gennem Luften.

Knald paa Knald.

Frem styrter Bukken i susende Spring, og Haren piler over Vejen.

Graa toner Krudtrøgen mod den klare Himmel, medens det lufter i Trætoppene.

Jagten gaar gennem Lunden, fremad, fremad, Knald paa Knald.

Og Scenen skifter.

Skyttekæden staar langs Ungskov og Gran-
krat, tæt mellem Skytter, kort til Klapperne.

Fasanerne gemmer sig mellem de korte Gran-
spirer. Næppe sætter Klapperne sig i Bevægelse, saa rejser Fuglene sig paa deres Vinger, svinger sig mod den lysende Sol for at fly.

Hanernes Farvepragt straalere i Solglansen, rødt, gyldent, grønt, de lange bøjede Halefjer glimter, medens de korte Vingeslag slaar Luften med Brusen.

Vendela staar paa en Høj, jagtklædt, i en kort fodfri Kjole med stramt Liv, af vissen, grøn-graa Farve.

Bag hende staar den gamle Jæger og lader hendes Bøsser, to har hun stedse ved Haanden.

Hendes Kinder blusser og hendes Hjerte banker af Jagtiver.

Jagten er den herligste Syssel for hende, der ejer Borg og Len.

Mod hende styrer en gammel Fasanhane højt i Luften i al sin Glans, med stærke, larmende Vingeslag.

Hun kaster Geværet til Kinden. *Coup de roi* — og Fuglen styrter til hendes Fod gennem Luften.

Jægeren tager den op. Dens mørkegrønne Hoved med de røde Kinder hænger slapt ned, i rødt og gyldent spiller det brede Bryst, og i dybtgrønt de lange Halefjer.

Hun kaster kun et Blik paa Fuglen.

Det suser igen, hun hæver atter Geværet. Det knalder, atter et tungt Fald.

Hendes Kinder blusser, og hendes Øjne lyser.

Som Jomfrugudinden Diana staar hun, stærk, ung, spændstig i Sollyset, ene Kvinde mellem alle disse Mænd.

Og hendes Skud henter Vildtet fra dets Flugt over Træernes Toppe.

Hendes er Skoven, hendes er Vildtet, og hun fører Jagten gennem Lunden, medens det klirrer og glimter.

Hugo vendte sit Blik mod hende.

Stolt stod hun der, medens Synerne fra før svandt i det fjerne. Hun var som en Kongedatter, i Kraft af nedarvet Ret.

Hun troede paa sin Ret og tænkte sig den som en kongelig Ret, hendes Fødsel gav.

Hun saa ikke de fjerne Skorstene med Røg fra Ild under Kedel og Esse, der formørkede Solen: for hende skinnede den klar og lys paa blinkende Tegl over hendes Fædres Borg.

Hun lyttede ikke med Ængsten til Klirren fra Mænd, der drog frem med bøjet Ryg og bittert Glimt i Øjet.

For hende var det hendes Folk, der efter hendes Vilje jog Vildtet mod hende, for at hun kunde kalde det med sikkert Skud fra Flugt mod Sky.

Og Solen straaledede jo lyst, hun stod der som Kongedatteren, hvem de alle var til Vilje, og hvis Vink de alle bøjede sig for. Endnu var der stolte Kvinder og ædle Mænd, der bedede Vildtet i de grønne Skove.

»En Hane, Hugo!« raabte Vendela.

Han hævede Bøssen og skød.

»Forbi!« Hun kastede Geværet til Kinden — et Knald.

»Ser du, Hugo, mit Skud ramte!«

Og hendes Kinder blussede, medens hendes Øjne skød Lyn.

Knald paa Knald og stærke Vingeslag, der susede gennem Luften, medens Klapperkæden klirrede gennem Krattet.

Og medens Jagten gaar, glider Solen hen over Himmelbuen og synker mod Vest mod det blinkende Vand.

Den sidste Saat vender mod Slottets Mark, delvis Højskov, delvis Krat og tætte gamle Graner.

Flemming staar paa et Hjørne, med fri Udsigt til alle Sider. Han venter ikke noget Vildt paa dette Sted og nyder Synet af Skov og Mark under den synkende Sol.

Naar der falder et Skud, ses først et Glimt, saa en falden Fugl, og saa lyder Knaldet lige som mere dumpt mod Aftentide.

Det stunder mod Jagtens Ende.

En stolt og kongelig Jagt, Bjørnø værdig, et Udbytte af henved 300 Stk. Vildt, mest Fasaner og Harer.

Det er ikke det nedlagte Vildt, der glæder ham. Vildtets Bestemmelse er at fredes, for at skydes naar Tid er. Holde Bestanden inden rette Grænser, som et Led i Naturens Husholdning, som det er Mennesker givet at forvalte, kyndigt og klogt.

Og for at denne Forvaltning kan ske, som det sig hør og bør, maa den ledes med kyndig Haand.

Paa Bjørnø er Traditionen fast, aarelang og god. Paa hvert Sted er den rette Mand, hvis Hverv er givet. Og Manden passer sit Hverv.

Det er, som om Jagtens Udfald er betinget af alt dette velordnede, gennem Aarene planlagte og velrøgtede Arbejde.

Jagten er Idræt, Hvile for Aanden, men den kræver en Skole, en Skole, der gør Ojet sikkert og Haanden fast.

Fremfor alt kræver den en sikker Ledelse, der forstaar sin Kunst, fjerner Faren og gør Arbejdet let.

Fra første Færd en Kamp, er Jagten ved Øvelse bleven en Leg.

I Fortiden kæmpede Menneskene med Dyrene for at hævde deres Plads i Verden. Nu er Kampen forbi, nu er Jagten Hvile og Adspredelse.

Flemming havde ledet Jagten i Dag, og han følte, at han havde ledet den vel.

Klapperne var vel ikke saa medgorlige som forhen, det blev vanskeligere at faa Folk.

Det bliver altid vanskeligere at faa Folk, Byerne sluger dem, Bønderne lider heller ikke dette Jagt-arbejde.

Men paa Bjørnø lader det sig endnu gøre, fordi Bjørnø er et Sted, hvor Orden i Arbejdet er en Tradition, og hvor Folkene gør deres Pligt.

Og Føreren gør sin Pligt ogsaa.

I Livet bliver alt Pligt — Flemming smiler — selv Jagtens Glæder.

Saa længe der er Borg og Ien, er der Jagt. Der jages maaske for meget.

Men her, hvor Jagten er et Led i den Gerning, som er Livets Gerning, der skader det ikke.

Den, der staar saa højt, at han ser vidt over de andre, han kan handle større, friere end de andre, og alle Midler tjener ham i hans Handlen.

Alt, hvad der styrker hans frie, frelse Blik, gør ham bedre skikket til den Førerstilling, der er hans Lod i Livet.

Han hæver Blikket over Døgnets Kævl og Kiv, saa han kan lede de andre, hvis Blik ikke er saa frit som hans.

I hans Varetægt er det gode og skonne betroet, det som kun det frie Oje kan se og kun den frie Aand forstaa.

En Sum af skont og godt, der giver Livet den Tillokkelse, som forsoner med Kamp og Nød.

Men det skal den kunne se, der vil staa paa Førerens Plads.

Sparsomt falder Skuddene nu, sjældent glimter det bag Buskene.

Klapperkæden gaar langsomt, træt og trægt fremad.

Der er en Dagløn fortjent.

Flemming smiler — der er et Dagværk fuldbyrdet.

Solen synker, og Skoven hviler atter i Fred.

Jægerne stiger til Vogns, under Latter og Spøg gaar det hjem imod Slottet.

Skovrideren samler Klapperne og deler Daglønnen ud.

Penge for Arbejdet, Penge, der betyder Mad og Klæder til dem derhjemme.

Flokkevis gaar de hjemad, de vadmelsklædte, duknakkede Mænd.

Det er et drøjt Dagsarbejde, men en god Løn, siger en.

Det er Narreværk til Hobe, siger en anden. Ikke Arbejde for Mænd. Og der kommer de Tider, da den Slags Forlystelser forsvinder med de store Folk.

Hugo sidder tavs sammen med Flemming og

Vendela i dennes Ponnyvogn og kaster et Blik over Skaren, der opløses og gaar hver til sit.

Det klirrer ikke mere, der ligger saa mange Glimt, saa mange Knald imellem nu og Tankerne fra før, Kæden er opløst, men den kan fylkes igen. Og hvad var saa den Dag?

Ringe, næsten ingen Nytte, fraset Daglønnen, som kunde være tjent paa anden Vis.

»En dejlig Dag, Hugo, ikke sandt?» smilede Vendela og trak Pelsen fastere om sig. Endnu glimtede et Lyn i hendes Øjne ved Mindet. »40 Stykker for min Part. Jagten er en kongelig Forlystelse.«

Flemming lo. »Bravo, Vendela!«

»Det er din Ledelse, Flemming, vi kan takke for det,« sagde hun. »Du er en ypperlig Fører.«

»Ja,« sagde Flemming, »det er Forelsen, det kommer an paa i det smaa som i det store.«

»Du er saa tankefuld, Hugo,« sagde Vendela.

»Ja,« svarede Hugo, »men jeg er bange for, at I ikke vil kunne forstaa mine Tanker.«

»Er de saa dybsindige?»

»De er lidt mørke.«

»Er det fordi, Du ikke har haft Held med Dig?»

»Maaske. Livet inde i Byen har givet mig sære Tanker, ligesom draget mig bort fra Jer og jeres Liv herude. Det er Kulrøgen.«

»Saa maa da en Dag som denne kunne give Dig frisk Luft i Lungerne.«

Hugo smilede lidt tungsindigt. »Røgen hænger mig i Klæderne og i Tankerne.«

»Saa søg Dig et Sted, Hugo, hvor du staar over Røgen, hvor det blæser frisk og sundt,« sagde Vendela.

— — De kørte hjemover mod Bjørnø, Solen sank rød i det blanke Vand og kastede et varmt Skær over de unge Ansigter.

»Det er som Guld paa et Skjold,« sagde Flemming.

Men Hugo syntes, det var, som brændte en Borg i Vest. — Sære Tanker, han ikke kunde slippe.

XIX.

Jagtmiddagen paa Bjorno var lang og droj. Oven paa Dagens Anstrengelser krævedes noget styrkende. Og det var et Maaltid, der ydede rigelig Belønning for Dagens Moje.

Damerne kom til Middag, og gamle Jacob Ahrenfeldt skuede veltilfreds ned over det velbesatte Bord og de glade Gæster. Kan hænde, den gamle Herres trende Fruer fandt mere Behag i den Tone, der nu herskede ved Jagtmiddagen, end i hin fra de gamle Dage, da Herrerne var alene til Bords, og Husfruen forlod Taflet ved Stegen for ikke at lægge Baand paa den Stemning, der steg med Retterne og Antallet af tomte Pokaler. Da hændtes det ikke sjældent, at de velbyrdige Mænd gled under Bordet, en efter en, og deres respektive Tjenere maatte bringe dem til Leje. saa kun de tapreste holdt Gildet til Ende. Og ikke var det lutter hoviske Ord, der i hine Tider

lød mod de alvorsfulde Fruer ved den strenge Hr. Jacob Ahrenfeldts Side.

Nu var Jagtmiddagen som andre Fester paa Bjørnø, det gik saare høvisk til.

Onkel Rudolf mindedes de gamle Dage; han holdt egentlig for, at Kvinder til Jagtmiddag var en Uting. Men andre Tider andre Skikke, og det blev, som den afdøde Lensgreve havde indført det.

Efter Middagen samledes Herrerne i Rygeværelset. Der gik Talen lettere, men det var næsten altid de samme Emner, der drøftedes. Efter Bordet gør Hvile saa godt, og Herrerne hvilede i de brede, dybe Lænestole.

Ferdinand Harhoff var den mest veltalende, lille og adræt som han var og ypperlig til Mode efter en vel tilbragt Jagtdag. Man drøftede endnu Jagten, men da man havde gjort det hele Dagen, var dette Emne næsten udtømt, og Harhoff ledede Samtalen hen paa Toldspørgsmaalet. Han var en ivrig Toldbeskyttelsesmand og rejste jevnlig rundt i Landet til Møder, paa hvilke han før en særlig indbudt Kreds holdt lange Foredrag om Toldbeskyttelsens Velsignelser.

Baronen paa Højstrup sagde altid: »Jeg kan ikke begribe, hvor Pokker Ferdinand kan faa de Tal ind i Hovedet. Han har saagu før haft Vanskeligheder nok med at huske Aarene paa

Hingsteavlsforeningens Præmiedyr. Nu konkurrerer han i Stiftstidenden med Klasselotteriets Trækningslister i lange Klammuser om Indførsel, Udførsel, Nationalvelstand og Toldsatser.«

Oprindelig var Harhoff Hippolog, og Onkel Rudolf havde om ham fabrikeret en af de faa Vittigheder, han i sit Liv havde begaaet. Efter et stort Toldmøde paa Egnen udtalte han:

»Ferdinand Harhoff har det lige omvendt af alle andre: De rider Kæphest som Dreng og Væddeløb naar de bliver store. Ferdinand begyndte med at ride Væddeløb, nu rider han Kæphest i Karriere paa Toldvæsenet.«

Det var en fast Regel, at Harhoff holdt et Foredrag til Kaffen og Cigarerne om de nyeste Foreteelser paa Toldspørgsmaalets Omraade. Tilhørerne var imponerede over de mange Tal, som de ikke kunde knuse, og af Ferdinands Veltalenhed. Men lidt Ondskabsfuldhed blandede der sig dog ogsaa i Beundringen.

Denne Gang diskuterede man den Modstand, Harhoffs Meninger vakte hos Jyderne, og de ringe Udsigter Sagen havde til at føres igennem.

Harhoff blev ilter: »Sagen er den, mine Herrer! D'Hrr. Godsejere har det ligesom de fleste andre her hjemme, de kan ikke se en Tomme ud over deres egen Næsetip, og derfor staar alt i Stampe. Vi kommer ingen Vegne.«

Greven paa Urup var Landstingsmand, en af disse højkonervative Landstingsmænd, som selv Oppositionspresen taler om med hviskende Beundring, der vistnok skriver sig fra den Omstændighed, at de aldrig har udrettet noget. Man gaar og venter paa, at de skal gøre et eller andet, selv om Tiden skrider, uden at der sker noget som helst. Han udtalte sig aldrig offentlig, knap nok paa Tinge, og der var ingen, der vidste, hvad han mente. Men alligevel stod der et Skær over ham, det var ligesom en Beroligelse for hans Standsfæller at vide, at han var der. Han kunde jo en Gang sige eller gøre noget, og allerede det var en Trøst.

Grev Hvitfeldt var ikke begejstret for Indførselstold. Men han ønskede ikke at diskutere Spørgsmaalet med Harhoff, der var ganske anderledes inde i Enkelthederne end selve Lovgiveren i det høje Ting.

Hugo kom ham til Hjælp.

»Din Indførselstold er dødsdømt paa Forhaand. Danmark er ikke et kornindførende Land.«

»Det var som Pokker!« lød det i Kor fra det samlede Landbrug.

»Det er vist ikke noget, en Københavner forstaar sig paa,« sagde Hofjægermesteren overlegent.

Hans Ord ansporede Hugo. »Det er ikke mit Ræsonnement, og hvis det er, er jo ligegyldigt,

men Danmark er ikke et kornindførende Land! Vi udfører en Mængde Landbrugsprodukter.«

»Rigtig,« faldt Harhoff ind, »i 1897: 94,56 Millioner Pund Oksekød, 20,61 Millioner Pund Svin levende Vægt og 85,26 Millioner Pund Svin død Vægt samt endelig 73,38 Millioner Pund Smør. Og vi indførte samme Aar for 64,1 Million Kroner Korn.« Han saa triumferende paa Hugo.

»Netop,« svarede Hugo, »men det var det Korn, vi købte for de Millioner Kroner, Du nævnede, der vandrede ud som Flæsk, Kød med videre. Kød er Hø, højstærede, eller om Du vil Korn. Derfor udfører vi Korn, vi indfører det ikke. Vi tager en Avance paa det.«

»Det er Sludder,« sagde Onkel Rudolf kort. Hugo trak paa Skuldrene. »I vil ikke forstaa det.«

Harhoff blev ivrig og holdt et langt Foredrag om Korntold og Eksportpræmier, hvorefter Hugo faldt ind. »Levnedsmidler maa ikke fordyres,« sagde han, »det er en Hovedsætning, der staar fast.«

»Demokratisk Sludder,« snerrede Hofjægermesteren, »Landmændene skal pinedød have noget for deres Arbejde. Arbejde vil Folk ikke, — vi kan ikke engang faa Arbejdere.« Dette med Mangel paa Folk var Hofjægermesterens Specialitet, han havde holdt et Foredrag i Landhusholdnings-

selskabet om dette Emne. »I Stedet for alt det Sludder, I gaar og gør derinde i København, skulde I lave en lille fornuftig Lov, der skaffede os Arbejdskraft.«

»Hvorledes tænker Du Dig det?« spurgte Greven.

»Stavnsbaand f. Eks.,« indskød Hugo.

»Hold Mund, Dreng!« afbrød Onkel Rudolf, medens Greven saa stift paa Hugo.

Hugo bed sig i Læberne. Onkel Rudolf kunde sige, hvad han havde Lyst til, men det ærgrede ham alligevel.

»Hvorfor ikke?« mente Hofjægermesteren. »Det er da Landbruget, Danmark lever af, og det bliver den vigtigste Sag af alle, at skaffe det en sikker Eksistens.«

Nu tog Flemming Ordet: »Landbruget er vor Livssag. Danmark kan kun skabe Værdier gennem Landbruget, vi har ikke andet. Men som Sagerne nu staar, kan jeg ikke se bedre, end at det bliver umuligt for Landbrugerne at eksistere, medens de producere, trods Harhoffs Millioner Pund der eksporteres.«

»Det er, fordi Kornet er for billigt,« sagde Harhoff.

»Nej!« faldt Hugo atter ind, »Korn kan aldrig blive for billigt.«

»Det var Satans,« brummede Onkel Rudolf.
 »Det er fra Hovedstaden, vi skal have det.«

Grev Hvitfeldt blandede sig i Samtalen, idet han smilede overlegent: »Jeg tror, alle Herrerne er enige med mig i at lade Tiderne skride frem og Udviklingen foregaa normalt. Har vi klaret os til Dato, klarer vi os vel ogsaa i Fremtiden.«

»Med tre Millioner Fideikommiskapital i Ryggen er der jo Udsigter,« hviskede Hugo til Flemming. Han vilde ikke sige det højt, da han ikke stod paa nogen særlig god Fod med Greven.

Flemming protesterede. »Jeg tror, Du har Uret, Hvitfeldt. Saadan kan I Lensbesiddere tale, fordi I under de nuværende Tilstande ikke er Landmænd, men en Slags Kuponklippere, vi andre kan ikke ræsonnere saaledes.«

Greven svarede hurtigt med et underfundigt Blik mod Dagligstuedøren: »Saa maa Du se at skynde Dig at blive Lensbesidder, Flemming, og lade de andre om Resten.«

Herrerne lo. Hugo saa over paa Flemming.

Flemming lod, som om han overhørte Bemærkningen, og fortsatte: »Enten maa vi ganske nedlægge Arbejdet, eller ogsaa maa Samfundet, om det ønsker at bevare os større Landmænd, give os Midler og Muligheder til at fortsætte, inden det bliver for sent.«

»Undskyld mig,« afbrød Hugo, »men Du maa dog give mig Ret i, at en saadan Begunstigelse af en enkelt, tilmed ikke særlig stor Klasse af Landets Borgere, vilde være ganske urimelig. Det gaar alt sammen ud af den ene Lomme og i den anden, ligesom Tolden. Desuden er jo Vejen allerede anvist. Er det givet, at de store Ejendomsbesiddere, der ikke tillige er Kuponklippere, ikke kan klare sig, ja saa maa de virkelig ryge. Gøre ligesom Købmænd uden Kapital, lave Aktieselskaber eller sørge for, at Ejendommen kommer paa Kapitalisthænder. Saaledes gaar det i Industriens Verden, og saaledes maa det gaa i Landbrugets Verden ogsaa. Sagen er ganske simpelt, at Gaardene i de gode Tider er steget i Værdi. Nu er de ikke saa meget værd længere. Saa maa de ned igen.«

»Hvorledes har Du tænkt det?« indskød Flemming.

»Afskrivning til deres sande Værdi.«

»Saa ryger alle Landmændene,« sagde Greven.

»Det er nok muligt,« svarede Hugo, »men det bliver blot en Bytten-Gaarde. Jorden skal drives, ellers dør Folket og Landet. Landbruget bliver nok staaende, selv om de enkelte Landmænd maa finde sig i at komme under Hammeren.«

»Det er skønne Udsigter,« snerrede Hofjæger-

mesteren. »Det skulde De sige offentligt, Ahrenfeldt.«

»Nej, ikke *jeg*, men *De*, Herre,« sagde Hugo med Vægt. »Naar den Dag kommer, da de danske Landbrugere tør og vil sige Sandheden rent ud, kommer Redningen. Ikke ved Toldskattelettelse, Eksportpræmie og al den Slags. Og De, mine Herrer, der har Raad til at have en Mening og Raad til at sige Deres Mening, skulde gøre Begyndelsen.«

»Til at skære Halsen over paa os selv,« sagde Harhoff smilende.

»Nej Gu' min Salighed om vi gør,« sagde Hofjægermesteren.

Onkel Rudolf lo. »Det vil altsaa sige, kære Venner, at vi har slaaet fast, at Fanden skulde være Landmand!«

»Fuldkommen rigtig!« faldt Greven ind. »Pokker skulde være Landmand!«

Baronen paa Højstrup, der havde konverseret Damerne og nu traadte ind, blev modtaget af dette velmente Udraab:

»Gud, hvor det ligner Jer, kære Venner, nu har I været der igen med en lang Lire om Landvæsenet og altid med det samme Udfald: Snavs er det og værre bliver det. Jeg kommer aldrig straks ind til Kaffen, for jeg kender Jer. Det første Kvarter gaar med Hjertesuk over det

betrængte Landbrug, det hører med til Fordøjelsen. Jeg tror ikke, I kunde faa Jeres Trøfler ned, naar I ikke græd over det betrængte Landbrug. — Onkel Rudolf, maa jeg bede om en af de allerlængste Gifttrødder? Tak.« Han tændte den mægtige Cigar. »I klager over manglende Arbejds-kraft. Det kan vi sagtens faa ordnet. De har anlagt et Stutteri derovre i Amerika, etsteds i det sydlige, hvor de afretter Urangutanger eller saadan noget Skab. De klipper bare Halerne af Abekattene og lader dem gaa i Arbejde. Gør Kreaturerne Vrøvl, kan man skyde dem, saa slipper man for Tyendesager. Hundyrene gaar i Malkning, det er meget simplere og vil lette Alimentationsvæsenet i Sogneraadet forbavsende.«

»Det skulde Du tage Patent paa, Fritz,« lo Harhoff.

»Jeg overlader det til Dig, min Ven, Du er af mere merkantil Familie. Desuden kan Du afrette Abekattene til at holde Foredrag for Bønderne om Toldbeskyttelsen, det bliver en Afveksling for dine Bondetampe og en Behagelighed for os, saa behøver Du ikke at sende Afbud til Jagterne.«

»Aa, Du kan selv være Abekat,« brummede Harhoff, »eller rettere, det kan Du ikke, for saa kunde Du endda gøre Gavn, og saa gik der næppe saa meget Kognak med, som der gør nu.«

»Den var ikke morsom,« riposterede Baronens tørt, »Du plejer at kunne levere dem bedre. Nej, nu skal Hvitfeldt fortælle os, hvad de har for der inde paa Tinge. De siger, at Du kan lugte, naar der er Fare for, at de vil have Dig til Minister, og at Du saa straks rejser til Bad. Du er lige det modsatte af de andre Ekscellencer. De holder den gaaende, til de faar Udnævnelser, saa skal de først ned og vadske sig.«

Hugo morede sig altid over Baronens noget drøje Vittigheder, men selve dette Spørgsmaal interesserede ham, og uagtet han ikke brød sig synderligt om at interpellere Hvitfeldt, spurgte han dog i en interesseret Tone, hvori der gemtes ikke saa lidt Indignation:

»Tror De ikke, Grev Hvitfeldt, at den Tid er kommen, da de Herrer af Landstinget kan gøre Ende paa den Farce derinde?«

Hvitfeldt trak paa Skuldrene. »Hvorfor? I en mindre Husholdning kan man ikke altid faa de første Varer, saa hjælper man sig med det, man kan faa.«

»Da jeg læste til Kameralen,« udbrød Baronens, »var der noget der hed *beatus possidens*, ikke sandt, Hr. Jurist?«

»Det er der endnu. Det betyder det samme som at sidde paa Flæsket.«

»Jeg synes blot, Flæsket er saa magert,« bemærkede Flemming.

»Aa, det er aldrig saa magert, at der ikke falder et lille Ben af til de agerende og deres nærmeste,« sagde Hugo.

»Oprigtig talt, Ahrenfeldt,« sagde Greven, »da De hører til dem, der baade har Brug for Benene og Chance for at faa dem, burde De være ret tilfreds med Tingenes Tilstand, synes jeg.«

»Det er det sørgelige,« svarede Hugo smilende, »for nogle Aar siden vilde jeg have anset det for min Pligt at tale ud og marchere op for de Herrer med en hel Artilleripark af frisindede Talemaader, men nu tier jeg stille. Det kan ikke genere mig, at De Herrer sidder paa Flæsket, selv om der ingen Ben vanker til mig.«

»Onkel, synes Du ikke, vi nu skulde »*join the ladies*«? som Onkel Hugo plejede at sige,« indskød Flemming og rejste sig. Hvorefter Herrerne gik over i Salonen.

Hugo blev siddende lidt alene og blæste Røgen fra sin Cigar i Ringe mod Vinduesruden.

Tonen var den samme som mellem Kameraterne derinde i Hovedstaden. Ingen Tro, ingen Alvor, ingen Begejstring og derfor intet Haab om Liv.

Landbruget skred de onde Tider i Møde uden anden Trøst, end at de store Lensbesiddere

kunde klare sig med Fideikommismidlerne. — Politiken? — Der var ingen Politik. Der var ingen Kamp, knap nok Kævl. Og i hans Øren lød Skridtene fra den klirrende Klapperkæde, der drog frem langsomt, men ustandseligt.

Det var maaske ogsaa det bedste, naar alt kom til alt.

XX.

Det var Aften. — Jagterne havde været 4 Dage, nu var de forbi. Auntie var træt og gaaet tidlig til Ro. Onkel Rudolf var kørt bort med Godsinspektoren for at overvære en Overleveringsforretning efter et Dødsfald. Det var usikkert, naar han kom tilbage.

Vendela og Hugo sad alene i Familiestuen, hvor Ilden brændte i den store Sandstenskamin.

Lamperne var ikke tændte, de store Stykker Bøgeved brændte med stærkt rødligt Skær, medens Røgen slog tilbage i det mørke Gab bag de store Metalstotter, hvori Veddet hvilede. Af og til stødte Vendela til Brændet med Ildrageren, saa Gnisterne fløj af Veddet. Det blussede op og brændte klart, med flakkende Skær over de to siddende Skikkelser, de højryggede Stole, de tykke Tæpper og de mørke Billeder, der Hoved ved Hoved, adskilt af smalle, gyldne Rammelister

klædte Stuens Vægge. I Baggrunden laa de svære Egetræs Døre og de dybe Vindusnicher i Mørke, medens Efteraarsvinden tudede mod de let klirrende Ruder.

Denne Time foran Ilden, inden Lampelyset tændes, er saa forunderlig fredelig.

Man taler ikke, men Tankerne gaar uden Tojle den Vej, de selv vil følge. Helst sysler de med det, der ligger bag, med Livet i Fortiden, og gaar de mod Fremtiden, er det uden Forbindelse med Nuet. De danner som en Bro fra Fortid til Fremtid, uden at berøre det Tidsrum, der leves. Der vokser Billeder frem af det, der skjuler sig dybest inde i Menneskets Hjerter, og lidt efter lidt fødes Talen af Tankerne, dæmpet, næsten hviskende, som for ikke at forstyrre Tankernes Skygge, der ligger i Rummet, snor sig med Røgen fra det brændende Ved.

Og lidt efter lidt, alt som Talen glidør, finder Læberne Ord, som skyr Dagslyset, endda de intet har at sky. Smukkere, renere, ædlere Ord end de, der tales, medens Solen skinner, varsomme, dæmpede Ord, der siger saa lidt, men rummer saa meget.

»Tænker Du, Hugo?» spurgte Vendela.
»Husker Du, hvad Du skrev om dine Tanker?»

»Ja,» svarede han. »Og nu synes jeg, det er ikke sandt, hvad jeg skrev. Mine Tanker er

ikke stolte og rige, tværtimod, de er saa ydmyge og vemodige.«

Han betragtede hende. Hun sad belyst af Skinnet fra det brændende Ved, saa han tydeligt kunde se hendes Ansigt.

»Vendela,« sagde han, »det er, som om der laa en lunende Kappe om os her i Tusmørket. Du ved ikke, hvor det er godt at føle sig under Vennetag. Det er mig, som sad jeg tryk for Livets Storme bag disse Mure, og dog føler jeg, at Livet kalder mig ud. Det er maaske netop derfor, at denne Hvilestund forekommer mig saa herlig.«

Vendela saa op. »Er Livet ondt imod Dig, Hugo?«

»Det vilde lidet sømme sig for mig at sidde her ved Arnen og klage for en Kvinde.«

Det slog Hugo, at hans Ord, uden at han selv gjorde noget for at forme dem, faldt i Sagastil. Han smilede, der trængte sig en ironisk Bemærkning frem paa hans Læber, men han udtalte den ikke, han vilde ikke bryde den sære Trolddom, der hvilede over Stuen.

Og hans Ord forundrede ikke Vendela.

»Tal Du kun frit til mig, Hugo,« sagde hun. »Jeg vil gerne høre noget om Dig, noget om dit Liv og dine Planer.«

»Planer?» Han rystede paa Hovedet. »Jeg har ingen Planer. Det er, som driver jeg med Strømmen derhen, hvor Skæbnen, Odet, som Svenskerne kalder det, vil føre mig. Men tænk, nu føler jeg det som en Lykke. Nu, medens vi sidder her. — Lad Planerne hvile! Det er Drømmenes Stund, ikke Planernes.«

»Hvad drømmer Du da om?» spurgte hun.

»Om Bjørnø og Dig.«

»Om mig?»

»Ja. Du forstaar mig maaske ikke rigtig, men det er, som om Efteraaret kalder ganske andre Tanker frem hos mig end dem, jeg forbandt med Bjørnø før — i Sommer.«

»Mørke Tanker?»

»Ja, mørke Tanker, Tanker der rummer Angst.«

»Jeg forstaar Dig ikke.«

»Har du aldrig følt denne underlige Angst, der kan gribe et Menneske ganske pludselig, uden ydre Anledning?»

»Nej!« svarede hun og saa forundret op.

»Jeg skal søge at forklare Dig den. Du sidder alene, dine Tanker er ikke rettet mod noget bestemt, de ligesom svæver. Saa retter Du dem mod Dig selv, med et skarpt, uvilkaarligt Blink: Hvem er jeg, hvad er jeg? Du ser Dig om. Du tænker kun paa Dig selv, Du forstaar

ikke, hvad Du er, hvem Du er, at Du lever. Du griber haardt i din Arm med den ene Haand, for at faa en sikker Følelse af, at Du er til. Uvilkaarlig springer Du op for at fly for Dig selv i Angest. Du ved ikke for hvad, men Du synes, Du maa fly for Dig selv, fordi det hele er saa uforstaaeligt, saa ængstende. Saa finder Du Dig til Rette. Men Angesten er der endnu, den ubestemmelige Angest for noget, Du ikke ser, noget Du ikke forstaar. Og denne Angest retter Du saa mod noget fast og blivende. Ligesom for at befri Dig selv overfører Du den paa andre Mennesker, der staar Dig nær, som Du holder af. Jo mere Du tænker, des fastere Form tager din Frygt. Efterhaanden knytter den sig til bestemte Begivenheder, bestemte Farer, som ligger fjernt, men dog føles. — — Har du aldrig følt noget saadant?»

»Aldrig!« svarede hun og gjorde en uvilkaarlig Bevægelse. »Du gør mig helt uhyggelig til Mode.«

»Aa Du, det er kun Stemninger, men jeg har følt dem saa tidt. Der er vist ikke noget i det, det er dumt, men det er nu en Gang saadan.«

»Og hvilken Form har saa din Frygt taget,« spurgte hun med et Forsøg paa at smile, hvad der ikke ret vilde lykkes.

Hugo saa ind i Ilden, den brændte svagt, Røgen gled let hen over Brændet. Han tog den svære Ildklemme, der laa foran ham, og slog paa et Vedstykke, saa at det brødes paa Midten. Flammerne slog klart op med Knitren og Røg.

»Mørke Tanker, som man jager paa Flugt, Du.«

Men han mindedes sine Tanker under Klapjagten.

»Er der noget, jeg kan hjælpe Dig med?« spurgte Vendela og saa paa ham. »Sig kun til, Du kan stole paa mig.«

»Tak Du, det ved jeg.«

»Men saa skal Du ogsaa skænke mig din fulde Tillid.«

Hun tav lidt forlegen, saa spurgte hun i en spøgende Tone:

»Er det Pengesorger, Hugo?«

»Nej!« svarede han kort. »Tror Du — —«

Hun fortrød, hvad hun havde sagt. Men samtidig slog det hende, at det vilde have været hende kært, om han havde sagt ja. For det kunde være andre Sorger, og hun syntes, det maatte det saa nødvendig være. Hvorfor?

Nu kom de igen, de underlige Tanker, ligesom dengang hun sad derude paa Hojen. Hun vilde stænge for dem, men de tog Magten fra hende.

Om Hugo elskede — elskede? Det lød saa romanagtigt. Men det var dog Livet, Livet bringer Kærlighed. Hun følte en ubændig Lyst til at sige det rent ud, og skønt Blodet skød op i hendes Kinder, sagde hun med et lidt anstrengt muntert Tonefald:

»Sig mig, Hugo, lider Du af ulykkelig Kærlighed?«

I Grunden ønskede hun, han skulde svare Ja, saa vilde hun spørge: til hvem?

Han saa op, lidt forundret. Det var øjensynligt, det Spørgsmaal kom ham lidt uventet.

Hun begyndte at fortryde det. Men saa følte hun en underlig pirrende Spænding, som ved en farlig Leg.

Hun gentog sit Spørgsmaal lidt fastere i Tønen:

»Lider Du af ulykkelig Kærlighed?«

»Hvorfor spørger Du om det?« svarede han.

»Fordi jeg vil vide det.«

»Ja!« svarede han.

»Til hvem?« spurgte hun kort.

»Til Livet og Lykken!« svarede han.

Det Svar havde hun ikke ventet. Det var heller ikke noget Svar. Saa let skulde han ikke slippe.

»Husker Du i Sommer,« spurgte hun, »da vi roede paa Aaen og talte om Kærlighed?«

»Ja, og jeg har tænkt paa det ofte siden.«

»Det har jeg ogsaa,« sagde hun, og det var, som susede atter Parkens Træer over hendes Hoved.

Hendes Kinder brændte, hun saa skarpt paa Hugo. Han sad bøjet, nu faldt Skinnet fra Ilden paa hans Ansigt. Det var saa alvorligt, saa sørgmodigt. Hvor han i Grunden var køn.

»Hugo, Du skylder mig et Svar fra den gang.«

Der var noget bønligt i hendes Stemme, der greb ham. Han saa op.

Om Vendela var Livet og Lykken for ham? Det var, som blev han pludselig greben af en Stemning, der kom saa uvilkaarlig, saa vældig, noget han aldrig havde følt forhen. Hvad mente hun? Hvorfor spurgte hun? Hvad vilde hun? Var det muligt? Hun havde rejst sig og stod belyst af det flakkende Skær. Han rejste sig ogsaa uvilkaarlig.

Han saa paa hende. Som hun stod der, med et alvorligt Udtryk i sit fine, stolte Ansigt, syntes hun ham som en Dronning, der holdt sit Riges Tøjler med blid, men sikker Haand. Han følte Trang til at give sig ind under hendes Herredømme, og paa samme Tid en underlig vild Lyst til at knuge hende i sine Arme og trykke et brændende Kys paa hendes Læber. Men saa gik

det som et Lyn gennem hans Hoved: Saa vilde Trolddommen brydes, saa vilde hun ikke længere være Dronningen. Han følte det saa sikkert. Hvis han traadte hen til hende og drog hende til sig, saa vilde hun rives med. Hun var Kvinde, og alle Kvinders Længsler dulgte sig i hendes Blik.

Han traadte uvilkaarlig et Skridt tilbage, som var han angst for at bryde Trolddommen.

Hvorfor?

Vendela tilhørte ikke ham. Flemming skulde eje hende. Flemming var den, der skulde vinde Kongedatterens Haand, han var værdig til hende og til Riget.

Men for første Gang følte Hugo, at der rørte sig Længsler mod hende i hans Bryst. Og han følte tillige, at vilde han give sig disse Længsler i Vold, vilde han gribe til, saa kunde hun blive hans.

Vendela rakte sin Haand imod ham.

»Hugo, vi to er Venner!«

Han traadte til og greb hendes Haand.

»Ja, Vendela, vi to er Venner!«

Det var, som rislede der en magnetisk Strøm gennem dette Haandslag, det var, som toges han fangen af en Magt, han ikke kunde modstaa, og for hans Blik viste sig som i et vidt aabent Skue en Række af herlige Billeder, knyttede til denne Kvinde, hvis Haand han holdt i sin.

Flemming? Hvad betød Flemming for ham i dette Øjeblik? Ingen havde Ret til at stille sig imellem ham og Lykken.

Om det var Lykken?

Hvad Vægt laa der paa det? Dette var Salighed, det kunde han føle i hvert bankende Pulsslag.

— Og det var, som gik den magnetiske Strømning tilbage fra ham til hende.

Vendelas Hjerter bankede, Blodet steg til hendes Kinder.

Hun forstod intet, følte kun, at hendes Haand hvilede i hans. Hun saa intet, intet andet end det varme Blik, der lyste imod hende, drog hende til sig.

Og alle hendes Længsler, alle hendes vage Haab, samlede sig mod dette Blik.

Hun rystede som i Feber, hun forstod intet. Forstod næppe, at hun mistede det Herredømme over sig selv, som hun aldrig før i saa meget som et Sekund havde givet Afkald paa.

Det maatte være Kærlighed, det var Trolddom, men den maatte ikke svinde. Og den kunde svinde, den vilde svinde, som alt svinder. Der stod som en Taage for hendes Ojne, og hun saa intet mere. Saa følte hun en Arm om sit Liv, et brændende Kys paa sine Læber, der gød som Ild gennem hendes Aarer, som en Bølge af

Blod, der veg fra hendes Tindinger og atter vendte tilbage med en Susen, som vilde det sprænge Pulsaarerne.

Hun sank viljeløs ind mod ham, — et Sekund, saa rev hun sig løs og flygtede ud af Værelset.

XXI.

Der er et Rum paa Bjørnø, som Onkel Rudolf kalder Bjørnøs Hjertekammer, — for, siger han, derfra udgaar Bjørnøs Pulsslag, der fører Blodcirkulationen rundt i Slottet. Og han gaar videre i Billedet, men han gør det lidt tungt, fordi han er en gammel Hugaf fra Frederik den 6tes Tid. Men saa mener han det saa meget desto bedre.

Og han har Ret, naar han taler om Bjørnøs Hjertekammer.

Der bor Vendela. Som en Rokoko-Prinsesse i et lille Værelse af det fineste Sèvresporcelæn i Barokstil.

Hvidt og Guld i sirlige Snørkler, betrukken med porcelænsmønstret Silke, saa fint, saa fint og spinkelt. Blot til at se paa, slet ikke til at røre ved, og saa blødt, saa lækkert.

Ikke engang Onkel Rudolf faar Lov at komme derind. Det er kun for Prinsessen og

hendes Terne. En lille buttet Terne med røde og hvide Kinder og gult Haar, ogsaa af Porcelæn, det fineste københavnske Porcelæn, hun hedder Jomfru Jensen.

Til Hest er Vendela stolt og modig, paa Jagt er hun ivrigere end den jagtivrige Mand, men her oppe i sit Jomfrubur er hun saa spæd, saa fin, som det sarteste Sèvres.

Slet ikke til at røre ved.

Og saa var der dog en, der havde, — der havde kysset hende, og hvad værre var, hun havde kysset ham.

Hun sendte Porcelænsjomfruen bort. Hun kunde maaske se paa hende, at — —.

Prinsessen sad for Spejlet, slog ud sit gyldne Haar.

Det brused om hendes Hoved, det flød over hvide Skuldre og over den knoppende Barm.

Der steg en berusende Duft fra de fagre slyngede Lokker.

Han bøjede sit Hoved mod hendes, hans Læber brændte som Ild.

Og saa kyssede han Prinsessen, og Prinsessen kyssede ham.

Det skulde Prinsessen ikke have gjort. Hvorfor?

Strengt taget har man vel nok Lov til at kysse en køn Fætter, naar man godt kan lide ham, og naar nu alting følger sig saadan, at man

virkelig i Grunden aldeles ikke godt kan lade være.

Men man skal nu alligevel ikke gøre det.

Naar man er Prinsesse og staar paa det vanskelige Punkt i Livet, hvor man skal vælge en Brudgom, skal man være uhyre fornuftig.

Og det kan aldrig være fornuftigt at kysse en ung Mand, naar man sidder og taler foran Kaminilden, uden nogen som helst anden Grund end den, at man faar Lyst til det, netop i samme Øjeblik, som han faar Lyst til det.

Lyst — Kødets Lyst.

En lille behagelig, tilsyneladende uskyldig, men vist i Grunden meget syndig Rislen.

Prinsessen slog med sit Hoved, saa Lokkerne flød om de hvide Skuldre.

Det var naturligvis saaledes, det gik til. Det var saa sandt, alt det, man læste og for Resten ogsaa saa. Naturligvis, man saa jo ikke videre meget. Ikke en Gang saa meget som man burde, naar man ejede et stort Gods, var uafhængig og burde forstaa Livet, se det rigtig, ogsaa Skyggesiderne.

Og denne Rislen hørte med til Skyggesiderne. Ikke fordi der var noget i det.

Det var der slet ikke, men man skulde nu en Gang ikke give efter for noget, man ikke helt ud forstod.

Gud ved, hvem Hugo har kysset?

I Grunden er det uværdigt. Hugo skulde skamme sig. Man kan kysse en Kammerjomfru — men en Prinsesse — —?

Skal da de stakkels Prinsesser ingen Kys have?

Det er aldeles usømmeligt at tænke saaledes.

Naar Hugo nu frier, saa skal han have Svar. Et Kys er ikke Svar, det maa Hugo vide, for han skulde dog vel aldrig — —.

Man skal ikke kysse. Mandfolk er saa indbildske, de tror straks, det er, fordi de er uimodstaaelige, fordi alle Kvinder elsker dem. Elsker, elsker — —.

Jo, bild Jer blot det ind.

Men hvorfor kysser man saa? Er det fordi, man føler denne Rislen?

Fy!

Prinsessen sad for Spejlet og flettede sit Haar.

Og da Haaret var flettet til en enkelt Pisk, pæn, pyntelig og tam, tog hun Plads i en Lænestol, tændte en lille fin Cigaret, trak sin Frisertrøje tæt om sig, medens hun vippede sin lille tyrkiske Tøffel paa Spidsen af den fremstrakte nøgne Fod.

Naar man tænker, saa skal man tænke alvorligt, uden Pjank.

Og Prinsessen rynkede sine Bryn, medens

hun blæste Røgen i smaa Ringe fra sine tilspidsede Læber.

Hun tænkte fornuftigt, klogt, saadan som man skal tænke, naar man har noget rigtigt at tænke paa.

I Grunden kunde hun godt lide Hugo. Og det var slet ikke umuligt, at hun kunde komme til at holde meget af ham.

Fejl havde han, men det havde jo alle Mennesker, og det var vel egentlig snarest godt, at hans Fejl var saa lette at se. Saa vidste man, hvilke de var. Hugo søgte daarligt Selskab, men det var vistnok kun fordi, Folk ikke var rigtig venlige imod ham.

Han talte saa kønt om alt det, der vedrørte Bjørnø, og saa var der en Ting, som hun vidste aldeles bestemt: Hugo tog hende ikke for Grevskabets Skyld.

Penge var Hugo den ligegyldigste Sag af Verden. Det var naturligvis paa en vis Maade forkert; men Grevskabet var jo hendes. Hun skulde nok passe paa.

Det værste var egentlig dette, at hun paa den Maade fik en Mand, hun skulde passe paa. Stoltere og skønnere var det at faa en Husbond og Herre. — Stoltere og skønnere, hun smilede.

Flemming. —

Nej, det var dog for galt. Altid dette Valg. Det maatte være, fordi hun ikke holdt rigtig af nogen af dem. Og nu skulde hun træffe et Valg.

Hun holdt af Hugo. Hugo var meget klogere, meget smukkere end Flemming.

Flemming var kold, og Hugo — —

Der er alligevel en Fare ved denne Rislen. Den virkelige rene Kærlighed skal holde sig fri, højt hævet over Sansernes Rus. Det siger man.

Men der er naturligvis nogen Sanserus i al Kærlighed. Det hænger nu sammen med hele det vigtige Spørgsmaal om Menneskeslægtens Bestaaen og — —, men det kommer slet ikke det nærværende Spørgsmaal ved.

I Morgen vilde hun tale med Hugo og sige ham, at hun rigtig godt kunde lide ham, og at hun ikke var uvillig til at skænke ham sin Haand, naar hun havde lært ham rigtig at kende, og naar hun folte med sig selv, at det Valg, hun havde gjort, var det rette.

Saadant maa overtænkes vel. Hugo vilde jo fri til hende. Det maatte han. Man kysser ikke en Prinsesse saadan uden videre, og desuden, hun og Hugo var jo gamle nok til det.

Onkel Rudolf vilde ikke synes om det. Han stolede ikke rigtig paa Hugo.

Hugo er ogsaa lidt upaalidelig; men det

kunde blive bedre, det maatte blive bedre, for ellers — —

Vendela smilede. Hvis han ikke forbedrede sig, vilde hun ikke have ham.

Og dog var det en meget alvorlig Sag.

Hun holdt af Hugo, og maaske — — —

Men hun holdt altsaa ikke saa meget af ham, at der ikke fandtes noget maaske.

Nej, det var netop Sagen.

Derfor bankede hendes Hjerter saa roligt, derfor var det kun en let lille Rislen.

Hun var dog den stærkeste til Trods for Kysset.

Og nu vilde hun sove.

Hun drog Silketæppet til Side, kastede Friserkaaben og hoppede let op i den hvide, snørklede Seng. Saa pustede hun Lyset ud.

Og hun sov ind.

Ikke som en Kongedatter, der ved, at hun skal vælge og føler Valgets tunge Byrder, men som en sund og frisk Pige, der for første Gang har følt en Rislen i sit unge Blod, som trods alt det slemme, der siges om de Ting, alligevel aldrig er og aldrig bliver af det onde, fordi selve Livets Pulsslag føles deri.

XXII.

Hugo kunde ikke gaa til Ro. Det, der var hændet, fyldte hans Tanker. Det var saa overraskende, saa uventet. Maaske var det et Forræderi, der vilde blive svangert med Følger, som ikke lod sig beregne. Maaske betød det intet.

Det betød noget.

Og hans Tanker løb ad Stier, der var nye for ham. Ikke nye i den Forstand, at han aldrig havde tænkt paa den Mulighed, at Vendela kunde blive hans.

Han holdt af Vendela. Kærlighed vokser saa villigt, hvor to unge mødes — —.

I Grunden var dette banalt, men Ulykken var den, at han ikke kunde finde de Ord, finde den Tone, der skulde give Genklang. Derfor troede han ikke rigtig derpaa. Han stod ikke foran noget, der var sket, han stod foran Ud-

viklingsmuligheder, noget der kunde blive, men ikke noget der var.

Og saa var der dette med Flemming, det kunde han ikke komme bort fra.

Om nu Flemming tænkte nok saa meget paa Grevskabet som paa Vendela. Selv tænkte han kun paa Vendela, det vidste han. Men efterhaanden — han kunde ikke lade være at tænke paa Bjørnø.

Bjørnø hans. Han vilde slet ikke tænke.

Blindt vilde han lade Skæbnen raade, som den ubeslutsomme Drømmer han var, saa snart det gjaldt ham selv og hans Fremtid. Lade Skæbnen raade og haabe.

Men Vendelas Kys følte han endnu paa sin Læbe. Hvad saa end skete, Vendela havde kysset ham. Og det Kys var ment, som givet. Selv om hun aldrig nævnte dette med et Ord.

Vendela havde kysset ham.

Der rullede en Vogn gennem Porten. Det maatte være Onkel Rudolf. Han skulde intet vide. Vendela maatte være gaaet til Ro. Hugo skyndte sig ned ad Trappen.

Godsinspektøren stod i Gangen, hvad mon det betød?

»Baron Rudolf er bleven syg,« sagde Godsinspektøren, »meget syg. Han aander med Besvær.

Det er vist meget farligt. Der er sendt Bud efter Lægen, han maa være her straks. Vi maa se at faa ham baaret til Sengs, han er næppe ved Bevidsthed.«

Miss Howard blev kaldt til, og gennem Korridorerne løb Tjenestefolk med Lys, medens dæmpede Ord lød fra Kælder til Kvist. Vendela vækkede man ikke.

Endelig kom Lægen. Han sagde, at det var Bronkierne, der var angrebne, det var meget farligt, men det kunde vare længe, inden der blev Tale om nogen egentlig Krise.

Lidt efter lidt faldt Bjørnø til Ro. Men tunge Skyer lagde sig om Slot og Park, og mellem disse kastede Maanen enkelte skarpe, truende Glimt paa de hvide Flader.

XXIII.

Onkel Rudolfs Sygdom var meget alvorlig, særlig under Hensyn til Patientens høje Alder.

Der blev øjeblikkelig telegraferet efter en anset Specialist fra Hovedstaden, og hans Komne afventedes med største Utaalmodighed.

Hugo maatte rejse. Hans Ansættelse i Finansministeriets Revision udelukkede længere Ferier, og i Grunden var det ham kært, at hans Ophold ikke kunde forlænges.

Han følte sig ligesom tilovers nu, da alles Tanker var optagne af den gamle Barons Sygdom. Ikke at han var udeltagende, tværtimod, men han kunde jo intet udrette, ikke deltage i det Arbejde, der optog alle, og dette pinte ham. Han syntes endogsaa, han var til Ulejlighed.

Flemming var straks bleven tilkaldt. Det var gamle Barons udtrykkelige Onske, at Flemming skulde overtage de Forretninger, som han ikke kunde udføre.

For øvrigt til stor Ærgrelse for Godsinspektøren.

Men saaledes skulde det være.

Og saaledes blev Flemming den, der ledede alt, tog alle Beslutninger, som maatte tages, førte alle Forhandlinger, kort sagt blev den raadende paa Bjørnø.

Dette gjorde Hugos Stilling endnu mere pinlig.

Det var ham næsten umuligt at finde et Ojeblik, hvor han kunde tale med Vendela, og da det endelig lykkedes ham, var han for første Gang i sit Liv ganske ude af Stand til at sige de Ord, som Lejligheden krævede.

Vendela kom ham i Forkøbet.

»Hugo,« sagde hun, »Onkel Rudolfs Sygdom tager alle mine Tanker. Vi har ingen Ret til nu at beskæftige os med andet.« Hun føjede til — lidt forlegen lød det for ham —: »Vi har dog meget at tale om. Du siger, Du maa rejse. Det er vel ogsaa bedst, at Du rejser nu.« Hun saa alvorligt paa ham. »Vi har ladet os rive hen af Indskydelser, der var stærkere end vi. Jeg har tænkt alvorligt derover, Hugo. Og naar jeg atter faar Frihed dertil, vil jeg tænke endnu mere. Du havde Ret i Sommer. Jeg kan ikke sætte alt paa et Slag. Jeg har saa meget at tage i Betragtning. Det lyder saa koldt, saa forretningsmæssigt, det

ved jeg godt; men Du kan stole paa mig. Og den rette Tid vil bringe de rette Ord.«

Hun talte med en Overlegenhed, der syntes at staa i den skarpeste Modstrid med det, hun talte om, og med hendes Alder. Og dog fandt Hugo det ganske naturligt.

Men sige de Ord, der skulde siges, formaaede han ikke.

Hun rakte ham sin Haand, han greb den. De stod et Øjeblik tavse og saa hinanden fast i Øjet. Saa smilede Vendela med et skælmsk, næsten drilsk Smil, der slet ikke syntes at staa i nogen Forbindelse med de alvorlige Ord, hun havde talt.

Med en lynsnar Bevægelse bøjede hun sig hen imod ham, og inden han ret havde forstaaet det, følte han paa sine Læber et let, næsten henaandet Kys.

Saa var hun ude af Værelset.

Hugo stod som fastnaglet til Pletten. Han begreb ikke et Ord af det hele. Alle hans Tanker fra Aftenen forud brødes i hans Hjerne, men intet forstod han.

Om Aftenen rejste han uden at have set Vendela igen. Og der slyngedes et Slør om det, der var hændet mellem de to, det, som ingen anden kendte, og som ikke han og hun vel heller ikke forstod. Men forunderligt var det, at hun

kunde føle sig friere og rankere end han, og det til Trods for den Alvor, hun aabenbart lagde i det, der var sket.

Men det var nu engang hans Fejl, at Livet ofte traf ham saa underlig uforberedt og derfor næsten altid var stærkere end han. Det var de Drømme, der beherskede hans Sind!

Mulig var der større Rigdom og Fylde i Tankernes Verden end i selve Livet — —. Maaske, maaske.

XXIV.

Det strænge Anfald var forbi. Gamle Baron var en sejt og stærk Natur, som selv den haardeste Sot vanskelig skulde faa Bugt med. Men de første Øksehug var faldne. Han troede ikke selv paa, at han nogen Sinde kom sig, og hans Modstandskraft var brudt.

Han havde ladet sin Seng flytte ind i Kontoret, der laa han nu under sin gamle Konges Billede, bleg, indfalden og rynket.

Alderen havde faaet Tag i ham. Men hans Sind var frisk.

Flemming kom daglig til ham og horte, hvad han ønskede udført.

Godsinspektoren vilde han ikke se.

»Det vilde glæde den Abekat altfor meget at se, hvor det gaar ned ad Bakke med mig. Den Glæde skal han ikke have — endnu.«

Ogsaa Vendelas Fremtid laa den gamle stærkt

paa Sinde. Det blev ham mere og mere klart, at Flemming maatte blive Vendelas Mand.

Og dette sagde han en Dag rent ud til Flemming.

»Jeg er færdig, Du, og der er ingen anden, der kan tage Arbejdet op efter mig. Du er den, til hvem jeg sætter alt mit Haab. En brav Knægt, en alvorlig Mand uden Vrovl, Talemaader og Abekattestreger. Dig kan man stole paa, Du har Respekt for dit Arbejde. Ham, den anden, Hugo, der gik og gjorde Haneben til Vendela — —«

»Tror Du virkelig det?« afbrød Flemming.

»Gu' min Salighed gør jeg saa. Hugo er en rar Fyr paa sin Vis, men han har to store Fejl: For det første er han Spekulanter, som Bønderne hernede kalder det. Han har undertiden Kuller og ved ikke rigtig, hvad han selv vil. Han kan saa yndigt fortælle os, hvad vi skal gøre, men dog har han ikke Spor af Hold paa sig selv. Det er det Tommer, der bliver Digtere af. Hvad behager? En Ahrenfeldt, der er Digter!«

»Aa, Onkel, det var da ikke det værste.«

»Omtrent, min Dreng. Jeg kan nu engang ikke med de langhaarede. Forstaar Du, jeg kalder alle Digtere langhaarede, selv om de er skaldede som et Æg. Det er nu en Gang ikke nogen standsmæssig Profession.«

Flemming smilede. »Lord Byron, Bulwer, Walter Scott — —«.

»Bliv mig fra Livet med disse Englændere. Derovre handler jo Adelsmænd med Korender og Svedsker.«

»Naa, men Franskmændene da?«

»Vi taler om danske Adelsmænd. Hvem har vi her af de rigtige, der giver sig af med det? Ikke en, min Fa'er. Som jeg siger Dig, det langhaarede passer sig ikke for en Adelsmand. Det kan ærgre mig, at de gjorde Holberg til Baron, ikke for det, jeg tager min Hat af for Holberg, men de maatte kunne have fundet paa noget bedre at gøre ham til.«

Flemming lo. »Naa, Hugo har i det mindste den Fordel fremfor Fader Holberg, at han er født Baron, selv om Holberg paa andre Punkter skulde have en lille Fordel fremfor Hugo.«

»Netop, Hugo er født Baron, og derfor skal han lade være med at digte. Det er ikke standsmæssigt. Tænk engang, om han digtede slet. Man ved aldrig, hvad saadan en Fyr kan falde paa.«

»Naa, det var den ene Fejl,« faldt Flemming ind. »Den var da endelig ikke saa slem. Den anden er maaske værre?«

»Paa en vis Maade ja,« sagde Onkel Rudolf. »Hugo er saa grænseløs uordentlig i Pengesager.«

Flemming lo. »Er det maaske heller ikke standsmæssigt?»

»Aa jo, des værre Du, det er standsmæssigt. Og saa længe Hugo ingenting har, kan det være det samme. Saa gaar det kun ud over dem, der er dumme nok til at betro ham noget. Det har de godt af, de kan lade være. Faar han derimod noget, Grevskabet f. Eks., saa har vi en til af disse velsignede Lensbesiddere, der sætter en Ære i at bruge tre Gange saa meget som de har, indtil Administrationen en skønne Dag tager dem.«

»Du har Ret, Onkel! Det er en Skam.«

»Det er mere end det, Flemming. Efter de gode Tider vi har haft, og med de Fideicommiskapitaler, der høre til vore Len, skal de komme ud af det. Og gør de det ikke, saa skulde de reverenter talt have — nok sagt.«

»Der er mange, der ikke gør det.«

»Du kan godt sige, der er meget faa, der gør det, min Dreng. Pokker maa vide, hvad de gør med Pengene. Laster har de ikke en Gang, man skulde næsten tro, de brugte dem til Sukkergodter. Det smuldrer mellem Hænderne paa dem. Naa, det ærgrer mig, men Du er ikke af dem. Derfor vil jeg saa gerne se Dig som Herre her paa Bjørnø.«

»Og Vendela?» sagde Flemming.

»Vendela tager Dig. Hun skulde skamme sig, om hun ikke gjorde det.«

Flemming syntes, han vilde komme med en Indvending. Ikke fordi han egentlig følte sig utilfreds med den Retning, Samtalen havde taget, men fordi han ikke vilde røbe noget om sine egne Tanker. »Vendela og jeg er Fætter og Kusine,« sagde han.

»Hvad skulde det skade?« brummede den gamle. »Al den Snak om Giftermaal mellem Slægtninge, Dekadenter og Idioter hører ingen Steder hjemme. Hvad tror Du, de gamle gjorde, de rigtig gamle, Methusalem og hvad de hed? Jeg skulde da mene, der var Krummer i saadan en Karl paa 999 Aar. Det skal være saa moderne med de degenererede Junkere. De skriver tykke Bøger om dem. Hvor er de? Fordi vi ikke river Aandrigheder af os som Skæl af en Redekam, fordi vi ikke kan hamle op med alle de Jødetampe, der grasserer rundt i Aviserne, er vi Idioter, fødte Idioter. Lad de andre troppe deres Idioter op, saa skal Du se, der bliver mange, mange flere, og der bliver faa af dem, der er saa præsentable som vore. For ikke engang det kan de, gore Figur og gerere sig, og det maa Du lade mig, det kan vore i det mindste.«

Onkel Rudolf var bleven heftig. Han taalte det ikke godt. Han trak Vejret med Besvær.

»Du forivrer Dig, Onkel,« sagde Flemming.

»Det duer ikke, Pustetojet, Du. Nej, det duer ikke. Jeg er færdig, det kan jeg mærke. Flemming, giv mig din Haand. Lov mig, Du vil tale med Pigebarnet. Jeg holder ikke af det Gifteri, det skal de unge selv om. Men her er der en Undskyldning. Flemming, maa jeg sige til hende, at hun skal tage Dig?«

Gamle Baron pustede heftigt. Sygeplejersken kom ind fra Værelset ved Siden af.

»Nu maa Baronnen ikke tale mere.«

Han smilede vemodigt. »Nej, De har Ret. Nu faar jeg Ordre igen. Vi begynder med Amme, min Dreng, og vi ender med Amme. Frk. Knudsen er min Amme, en rigtig rar Amme.«

»Nu skal Kammerjunkeren gaa,« afbrød Sygeplejersken.

Flemming rejste sig.

»Maa jeg?« spurgte Onkel Rudolf.

»Som Du vil, Onkel,« svarede Flemming. Saa gik han.

Onkel Rudolf saa efter ham, og da Døren lukkede sig, vendte han sit Hoved mod Sygeplejersken.

»Frk. Knudsen,« sagde han. »De maa holde Liv i mig til jeg faar Drengen der gift. Saa kan

det være det samme, hvad De gør med mig for Resten.«

»Den første Betingelse er, at Baronen holder Dem i Ro, absolut Ro.«

»Gud velsigne Dem, Frøken, jeg sover allerede.«

Gamle Baron laa længe og stirrede hen for sig. Han blundede og ligesom drømte om Bjørnø, om gamle Dage, og lidt efter lidt stod Billedet af de unge for Alteret saa klart og tydeligt for hans Blik.

Hans Læber bevægede sig. Han vilde leve til den Dag. Han vilde leve. Og uvilkaarlig foldedes hans Hænder.

Den gamle Soldat bad til den strenge Herre deroppe.

XXV.

Der gik nogle Dage, det var smaat med Kræfterne. Den gamle Baron vilde tale med Vendela, men det faldt ham saa svært at faa sagt det, han vilde. Han tænkte paa den Samtale, han havde haft med hende, da Kulhusgaarden skulde bortforpagtes. Det var saa kort siden, og dog syntes det ham saa fjernt. Hvad skulde han sige, skulde han lade Auntie tale med hende? Nej, han vilde sige det selv.

Men der gik nogle Dage. Saa folte han sig angst, det var virkelig smaat med Kræfterne. Om nu? — — — Nej, han vilde leve, han maatte tale.

En Dag, da Vendela sad ved hans Seng og talte om alt det daglige, der skete omkring ham, alt det, der endnu interesserede ham, men som han ikke kunde følge, spurgte han hende, om hun kunde huske deres Samtale dengang om Marie Scharff.

Jo, sagde Vendela; hun forstod ham ikke straks.

Vendela havde skudt alle Giftetanker til Side. Vinteren var kommen, Høsten var forbi, Efter-aaret med de gulnende Blade. Sneen begyndte at falde. Rimen spændte sit Kniplingsløb mellem Parkens Træer, og Isen lagde sit Dække over den rislende Aa. Længslerne skødes til Side. Frost-solen lyste saa skarp og klar, medens Vinden bed i Kinderne. Lutter Virkelighed, uden Spillerum for Drømme.

Hvad mon Onkel Rudolf mente?

»Vendela,« sagde han, »det gaar tilbage med mig. Du maa have en, der kan styre Bedriften. Saadant kan man ikke leje Folk til, det gaar ikke. Der maa en Mand paa Gaarden. Kan Du tænke Dig en?«

»Nej, endnu ikke, Onkel. Husker Du, hvad Du sagde: en bestemt Karl og en bestemt Pige.«

»Javist, Vendela, den bestemte Pige er Du. Jeg sagde nok, at jeg overlod Fruentimmerne Gifteriet. Men Vendela« — han saa alvorlig paa hende — »din gamle Grandonkel lever ikke længe, og før han dor, har han et Onske, der fylder hans gamle Hjerter og hans Hoved med. Kunde Du tænke Dig at gifte Dig med Flemming?«

Vendela tav.

»Jeg siger ikke mere, Vendela. Nu har jeg sagt, hvad jeg vilde. Men tænk paa det, min Pige. Du ved ikke, hvor det lettede mig, at jeg fik det sagt. Jeg vil blot sige det, Du. Ikke noget som helst andet. Blot sige det, ikke tale med Dig derom. Du skal selv tænke. Men Du maa ikke tænke for længe. Gaa, min Pige, vi taler ikke mere om det.«

Taarerne stod ham i Ojnene. Han viskede dem bort. »Her ligger man og bliver Ærtekælling — skam sig, gammel Soldat — gaa min Pige, gaa, og Gud velsigne Dig.«

Vendela gik, og hun tænkte over Sagen, som Onkel Rudolf bad hende. Først med nogen Bitterhed. Saaledes formede Livet sig altsaa for hende. Alt det uanede, det herlige, som man næppe drømte om, det skulde ikke komme.

Paa sin gamle Onkels Bøn skulde hun vælge sin Brudgom, den, der bedst vilde væрге hendes Fædreneborg, Bjørnø.

Vistsaa, Bjørnø skal tage til Ægte.

Og besynderlig nok, to Ting ærgrede hende, fyldte hendes Sind med Bitterhed. Dette, at hun ikke elskede Hugo saa højt, at hun bragte et Offer ved at føje sin døende Onkel. Dernæst, at hun holdt saa meget af Flemming, at det ikke rigtig blev noget Offer, om hun tog ham.

Holdt hun lige meget af dem begge to?

Nej, absolut ikke.

Holdt hun mest af Hugo eller af Flemming?

Det stod saa klart for hende, at hun maatte ægte Flemming, det forlangte Bjørnø, og Bjørnø maatte hun lyde, — hvis ikke — —.

Hvis Hugo ejede den store, stærke Kærlighed, der ævnede at besejre alle Hensyn, saa — —.

Men det gjorde Hugo ikke. Vidste hun det? Nej, men hun troede det.

Det maatte altsaa blive Flemming.

Men før hun sagde noget til Onkel eller til nogen anden, før hun tænkte paa Flemming, maatte alt mellem Hugo og hende være rede og klart.

Kysset. — Aa, det Kys, det forandrede intet; dog vilde hun helst skrive.

Hun vilde skrive: Hvis han havde noget at sige hende, maatte han komme.

Hun stod og saa ud over Aaen, der kom en Vogn over Broen.

Kører den til højre langs Aaen, bliver det Flemming, kører den til venstre, bliver det Hugo.

Den korte forfærdelig langsomt, hun kunde ikke se, hvem det var. En Bondevogn var det. Skulde den hente Brænde i Nonnevænget, drejede den til venstre, skulde den op paa Materialgaarden, maatte den dreje til højre.

Hun vidste ikke selv, hvad hun ønskede.

Maaske gik det helt anderledes, end hun havde tænkt sig.

Hun gik bort fra Vinduet for ikke at se, hvad Vej Vognen drejede.

XXVI.

Kære Hugo.

Du vil maaske finde det underligt, at jeg skriver til Dig. Du vil maaske blive bitter, blive vred paa mig. Jeg har saa meget at sige Dig, og dog tror jeg, det er bedst, vi ikke tales ved. Det er saa vanskeligt at faa sagt netop det, man vil sige, men alligevel er det rigtigt at sige rent ud, hvad man mener, naar det gælder saa vigtige Spørgsmaal. Vi lovede jo hinanden at vente, og fordi Onkel Rudolf var saa farlig syg, at hans Sygdom saa ganske lagde Beslag paa mine Tanker, blev der talt saa lidt imellem os om det, som vi skulde have talt om.

Meget er blevet anderledes i disse Uger. Onkel Rudolf kommer sig aldrig. Doktoren har erklæret, at han kun har Uger tilbage at leve, og hvad Onkel siger, er saa forunderlig højtideligt, fordi han selv ved, at han skal do snart. Alle

hans Tanker drejer sig om Bjørnø og mig. Hans Planer, der lægges saa omsorgsfuldt, svæve kun om dette. Han taler aldrig om andet.

Og hans Planer er ikke de, som vi to vilde lægge, ikke de, som vi talte om i den korte Samtale, vi havde, før Du rejste.

Det er saa svært, Hugo, at sige Ord, som kunde saare, men det er næsten sværere, tror jeg, for den, der har Hjerte, og det tror jeg, jeg har, at skrive saadanne Ord. De skrevne Ord staar i alle Tider. Men der er Ord, som maa siges og maa skrives, om end de saarer.

Hugo, hvis mine Ord saarer Dig dybt, hvis Ulykke og Bitterhed kommer til Dig med mine Ord, saa skal Du komme selv herved, og saa skal vi tale sammen og tale med ham, der vil Dig det vel, som han vil mig det vel. Det maa Du love mig, Hugo. Jeg vil ikke saare Dig, jeg vil ikke bringe Ulykke over Dig. Jeg ser ikke klart, det ved Du. Jeg kender næppe selv mit eget Hjerte. Kender Du dit?

Det hænder, at Øjeblikket river et Menneske med, at man handler og taler under denne øjeblikkelige Indskydelse anderledes, end man vilde tale eller handle, naar man saa klart.

Om der var hændet os to noget saadant?

Ved Du det? Tror Du det?

Men Du maa svare mig ærligt, uden Bitterhed. Jeg forlanger, at Du nu, da det gælder din og min Fremtid, sætter alle andre Hensyn til Side. At du handler ærligt mod mig, som jeg handler ærligt mod Dig.

Onkel Rudolf har sagt, at hans højeste Onske var, at jeg skulde gifte mig med Flemming. Han har sagt mig, at Flemming intet Ord har talt til ham herom, og til mig har Flemming intet sagt. Vi tales daglig ved, da Flemming under Onkels Sygdom ganske har overtaget hans Arbejde for Grevskabet.

Jeg har intet sagt til Flemming om det, der er mellem os.

Jeg har intet lovet Dig, Hugo, og dog vil jeg ikke handle, uden at Du giver mig Svar paa det, som jeg spørger Dig om. Du vil maaske finde det ukvindeligt, uskønt, ja maaske endogsaa uværdigt af mig at rejse saadanne Spørgsmaal saa koldt, som drejede det sig om en Forretning. Du vil maaske svare mig, at her er det Hjertet, der skal tale, og at enhver Forhandling er paa urette Plads?

Jeg siger Dig, det er forfærdelig svært for mig at skrive saaledes til Dig. Men jeg føler, at jeg maa gøre det. Der var et Ojeblik, hvor jeg

syntes, at alt i Verden drev mig mod Dig. Det ved Du. Jeg synes selv, der ligger et Løfte deri. Men Du sagde Ord bagefter, der syntes mig at rumme en Tvivl om den Styrke, der laa bagved det hele.

Hugo, jeg skriver disse Linier for at faa et klart og bestemt Svar fra Dig, om Du mener, at jeg bør sige Onkel, hvorledes det er mellem os to.

Derfor maa jeg ogsaa først og fremmest vide, hvorledes Du opfatter det, der er sket, og hvad Du tror om det, der skal og bør ske.

Du vil maaske spejde efter et Ord, som jeg ikke har nævnt, et Ord, som vi brugte saa ofte hin Aften paa Aaen, da vi talte sammen. Jeg siger Dig, at det er med fuld beraad Hu, at dette Ord ikke er nævnt i disse Linier.

Og hvis Du vil have en Forklaring herpaa, saa tænk paa dine egne Ord om den lille Fabriks-pige. Der var maaske noget bittert i dine Ord. Der fødes maaske nogen Bitterhed hos Dig ved disse Ord, brugte af mig. Men i dem ligger Svaret paa det, hvorom Du maaske vilde spørge.

Hugo, som jeg sagde Dig før, hellere end noget Øjeblik tvivle eller fortvivle, bør Du komme hertil.

Kommer Du ikke, saa skal Du vide, at Du, hvad der end maatte ske, altid trygt vil kunne stole paa Bjørnø.

Men først af alt, vi maa forstaa hinanden.

Din hengivne Kusine

Vendela.

XXVII.

Vendelas Brev var ikke nogen egentlig Overraskelse for Hugo. Han havde instinktmæssigt følt, at noget saadant maatte ske. De Uger, der var gaaet efter hans Afrejse fra Bjørnø, havde givet ham et klarere Blik paa det, der var sket. De Tanker, der havde opfyldt ham hin Aften, da han stod paa Broen og saa over mod Bjørnø, var idelig vendte tilbage. Han forstod klart alt det, der den Gang dæmrede svagt for ham.

Derfor følte han først Brevet som en Befrielse.

Han smilede ad den underlige ubehjælpsomme Maade, paa hvilken Vendela havde søgt at berøve Ordene deres Brod, smilede ad dette underlige Forhold mellem to unge varmbloedige Mennesker, der syntes saa unaturligt ved første Blik og dog var saa hyppigt, saa dagligdags.

Hun ved ikke, om jeg elsker hende. Jeg

ved da i hvert Fald, at hun elsker ikke mig. Men elsker hun Flemming?

Det kommer i Grunden ikke mig ved.

Svaret — lad mig se Svaret.

Dit ærede af G. D. modtaget undlader jeg herved ikke omgaaende at meddele Dig, at jeg er i fuld Overensstemmelse med det af Dig deri anførte.

Det var i Grunden det nemmeste, syntes han. Ærgrede det ham da virkelig, at hans smukke Kusine satte saa lidt Pris paa hans kostbare Person?

Det var jo alt sammen Tanker, der var tænkt til Ende.

Det blev ikke til noget med det. Ægteskabet er en Forretning. Dette havde maaske været en god Forretning. Der var mange gode Forretninger, der ikke blev til noget.

Asen — tænkte han — hvor meget man end stræber at undgaa at blive en Bandit, saa lykkes det dog aldrig rigtig.

Naa, Pigen vilde ikke have ham. Hun sagde, hendes Onkel vilde, at hun skulde tage en anden, og da Onkelen laa for Døden, var det et højtideligt Ønske, derfor tog hun den anden, og Vorherre være med hende.

At det ærgrede ham, var alligevel ikke ubegribeligt.

Det var det usalige, at han aldrig mødte den store, stærke, altomsluttende Kærlighed.

Han sad og ønskede, at han led af ulykkelig Kærlighed til Vendela. At han, ude af sig selv af Fortvivlelse, kunde styrte af Sted over Hals og Hoved med Berliner Iltoget 7,15 efter forudgaaende Telegram, kaste sig for hendes Fødder — og — ja, saa tog hun ham vel. Men der var det gale ved det, at den ulykkelige Kærlighed var der ikke.

Det var jo slet ikke Kærlighed — Kærlighed! — Hvor det maatte have klædt ham at sidde i en Robaad en sval Sommeraften paa den sagte glidende Strøm og tale om »Kærlighed«.

Den lille Fabrikspige — aa -- det var hende, der først fik Kærligheden og saa Kæresten. Det var i Grunden ikke dumt sagt, det. Men han forlangte nu mere af Kærligheden en saadan en lille Pige forlangte. Derfor kom den heller ikke. Kun glimtvis, naar Sanserne talte, de fordømte Sanser.

Og Vendela? »Hun bøjer gudhengivent sit kønne Hoved og tager Flemming. Det er Kæresten, saa kommer Kærligheden, den kommer sikkert.«

Det jog som et Stik gennem Hugo.

»Er Du skinsyg, gamle Ven?»

At det dog ærgrede ham.

»Kan Du ikke huske en ung, ædel og fattig Yngling, der gik og drømte om en stolt Kongedatter, som han ikke var værdig at hjemføre som

sin Brud. En anden klogere og stoltere Ungersvend skulde eje hende? Det lød som et Æventyr. Saa skinnede Ilden fra en Ovn en Aften paa Kongedatterens Ansigt, og Ynglingen sad hos. Ilden varmede ham — den maa ogsaa have varmet Kongedatteren, for han kyssede hende, og hun kyssede ham.«

Tip, Tap, tude, nu er Visen ude — Tip, Tap, Tønde, nu kan Flemming begynde.

Hvor er den ædle, fattige Ungersvend?

»Skænk mig Druen i Bæger af Sølv — —.«

»Rigtig, drikke sig en dundrende Rus som en Landsknægt, en farende Svend, der bærer sin Hat, som han vil. Men disse berusede Landsknægte er opdagede, de er gaaet af Mode.«

Søge sin Trøst ved en svulmende Barm — —?

Moralsk forkasteligt og i højeste Grad uhøfligt over for den paagældende Barm.

Højstærede Hugo Ahrenfeldt — Hr. Baron. Jeg undlader herved ikke at gøre Dem opmærksom paa, at hele denne Scene er Deres Højvelbaarenhed i allerhøjeste Grad uværdig. Eftersom den højædle og velbyrdige Comtesse Vendela Ahrenfeldt allernaadigst og venligst har meddelt Dem, at samme ikke ønsker at indtræde i den hellige Ægtestand med Dem, hvad Deres Højvelbaarenhed vel maa vide er saare klogt og forstandigt af den højadelige Dame, bør De — hvad

De for Resten for længe siden burde have gjort,
— lade den Falk flyve og med fornyet Iver kaste
Dem over Hans Majestæts, vor allernaadigste Konges
Rentekammer-Revision — — — ingen usømmelig
Tale og ingen Fortrydelse.

Ratsch — — —

Hugo telegraferede til Flemming: »Kom i
Morgen, maa tale med Dig.«

Han besorgede selv Telegrammet, hvorefter
han gik hjem og reviderede Merløse Tudse Herreders
Sporteljournal III for det sidste Januar Kvartal.
Regnskabet var mønsterværdigt.

XXVIII.

Hugo og Flemming sad over for hinanden i Hugos Værelse.

Om Vendelas Brev havde Hugo ikke talt. Det maatte være Vendelas Sag at tale til Flemming derom.

Han havde kun kortelig fortalt Flemming, at han havde tænkt paa at bejle til Vendela, og at han havde talt til hende derom. At hendes Svar ikke havde været ugunstigt, men at hun nu havde ladet ham forstaa, at hun ikke delte hans Følelser.

Flemming sad tavs og hørte paa ham. Da han tav, sagde Flemming: »Hvorfor fortæller Du mig det? Var det derfor, Du kaldte mig herind?»

»Ja«, svarede Hugo.

»Oprigtigt talt, Hugo«, sagde Flemming, »jeg kunde have forstaaet, at Du havde talt til mig om dette, forinden Du friede til Vendela. Nu, da Du har friet og faaet Nej, indser jeg ikke rigtig,

hvad denne efterfølgende Fortrolighed skal til. Jeg synes, den Sag vedkommer mig saa usigelig lidt.«

Hugo rejste sig, gik hen til ham, og idet han lagde begge sine Hænder paa hans Skuldre, sagde han:

»Flemming, Du er det eneste Menneske, til hvem jeg har Tillid. I det sidste Aar har vi to lært hinanden at kende. Jeg kan tale med Dig, og jeg vil tale med Dig, forstaar Du, derfor har jeg bedet Dig komme. Men det skal være ærlige Ord mellem ærlige Mænd. Onkel Rudolf ligger for Døden. Han ønsker, at Du skal gifte Dig med Vendela, og Vendela opfylder hans Ønske.«

Flemmings Bryn trak sig sammen.

»Jeg ønsker ikke at trænge mig ind mellem Dig og hende,« fortsatte Hugo. »Men jeg ønsker, Du skal erfare af min egen Mund, hvad jeg har tænkt, og hvorfor jeg har handlet, som jeg har. Jeg ved, at hun vil sige Dig alt, hvad der har været mellem os, og derom vil jeg ikke tale. Jeg stoler fuldt ud paa, at hun vil fortælle Dig alt, som det er tilgaaet. Men jeg ved tillige, at mine Tanker forstod hun ikke, og jeg vil sige Dig dem selv. Jeg vil ikke, at noget Spørgsmaal, din tilkommende Hustru og mig imellem, skal være uoplyst.«

Flemming vidste ikke rigtig, hvad han skulde

svare. Denne Samtale var ham imod, og dog lød Hugos Ord saa hjertelige og saa varme.

»Flemming,« vedblev Hugo, »Vendela bliver din Hustru, og saaledes bør det ske. Saaledes har jeg tænkt mig det fra den første Dag, jeg saa Jer sammen. Men det var mig, som om Du holdt Dig tilbage og med Vilje var fjern. Mellem Vendela og mig voksede der en Fortrolighed, som rummer saa mange Muligheder. Saa skete det, at jeg folte mig dragen mod denne unge Pige, Dig behøver jeg ikke at forklare, hvorledes dette skete. Jeg syntes, det var min Ret. Du kunde jo selv kæmpe for din Sag. Men dette ene vil jeg sige Dig, at var de Følelser, der besjælede mig, maaske ikke dybe nok, egennyttige var de ikke.«

»Kære Hugo,« sagde Flemming, hvis Tilknappethed ganske fortog sig ved Fætterens usædvanlige Varme, »det er overflødigt at fortælle mig det. Jeg tror Dig paa Forhaand. For Resten,« føjede han til med et lunt Smil, »vidste jeg det hele.«

»Fra hende?« spurgte Hugo.

»Nej,« sagde Flemming alvorlig, »hun har intet sagt. Vi har ikke vekslet et Ord om dette, men — paa Bjørnø har Væggene Øren.«

»Hvem — —?«

»Du skal ikke ulejlige Dig med det. Altsaa Vendela har skrevet til Dig, at — —«

»At hun vilde vide, hvad jeg mente om Onkel Rudolfs Planer.«

Flemming blev rød og tav.

Hugo angrede, hvad han havde sagt, det var uridderligt at fortælle, hvad der stod i Vendelas Brev.

Han tilføjede: »Vendela vil selv sige Dig, hvad hun har skrevet til mig. Men vil Du bringe hende mit Svar?»

»Det syntes mig et underligt Forlangende.«

»Tværtimod. Saaledes bør det bære.«

»Det kommer da an paa, hvorledes Svaret lyder,« sagde Flemming.

»Vil Du sige hende, at hendes Lykke for mig er det eneste Hensyn, og at jeg trygt overlader hende at handle, som hun finder det tjenligst.«

Flemming rejste sig og stod et Øjeblik lige over for Hugo, idet han betragtede ham skarpt. Saa sagde han langsomt:

»Altsaa, Hugo, jeg havde Ret. Du elskede hende ikke. Hvor kunde Du da tænke paa at gøre hende til din Hustru?»

Hugo svarede roligt og med stærkt Eftertryk paa hvert Ord.

»Elsker Du hende da?»

Flemming svarede: »Du har været aaben og ærlig mod mig, Hugo, og derfor vil jeg sige Dig, hvad jeg ikke troede, jeg vilde sige til noget

Menneske: Jeg ved ikke, hvad det er, man kalder Kærlighed. Men jeg ved, at den Kvinde, jeg vil gøre til min Hustru, vil jeg skænke det bedste, jeg ejer. Og jeg tror, at Summen af alt det, jeg vil skænke hende, vil være værdigt at kaldes med det Navn, som lyder saa hyppigt og derfor misbruges saa tit. Jeg tror, at det Forsyn, der vaager over os Mennesker, har sine Planer med os, og jeg tror, at det er dette Forsyns Vilje, at Vendela og jeg skal være Mand og Hustru. Jeg tror, at Viljen, der bærer alt Livsværk fremad, ogsaa vil bære mit og Vendelas frem. Og min Vilje kender jeg, den stoler jeg paa.»

Hugo følte sig underligt berørt af den alvorfulde Tone, hvori Flemming talte. Det var, som adlød han en Befaling, handlede han efter forudgivne Skæbnebestemmelser, som intet kunde modstaa. Og samtidig syntes han, at han selv forstod det, der var hændet, at det maatte ske, som det var sket, at det ikke kunde være anderledes.

Han saa Bjørnø i det fjerne og følte den Trolddom, der knyttede sig til dette Sted, hvor Skæbner syntes at spændes paa en Væv, som overnaturlige Hænder slog.

Kongedatteren jog over Mark og Enge til Hest, medens Falken svang sig mod Sky, og Skummet stod fra Gangerens Mile og dampede paa dens Bringe. Og Kongesonnen kom. Han

vandt Kongedatteren og det halve Rige. Kongesønnen var den, der troede paa Borgens Sagn, ikke den, der tvivlede og drømte.

»Flemming,« sagde Hugo, »hvem, der havde din Tro.«

»Den Tro kan vindes, det staar til Dig selv,« svarede Flemming.

Hugo trak paa Skuldrene. »Jeg tror det ikke, Flemming. Din Tro er en Gave, og der, hvor Du har levet, er den vokset frejdig og frisk mod den blaa Himmel. Her ligger Røgen tæt, her er ikke Albuerum, her kæmpes der om Plads i Trængslen. Med hver Dag, der kommer, øges Tvivlen, og den Smule Tro, der er i Behold, sættes til.«

»Saa gaa derhen, hvor der er frit, Hugo.«

»Det er ikke alle, der fødes frie, de fleste af os er stavnsbundne,« sagde Hugo, og Flemming rystede paa Hovedet.

Saa talte de om Onkel Rudolf, om Vendela, om Bjørnø, og det blev silde, før hver gik til sit.

Flemming rejste hjem Dagen efter.

XXIX.

Alt var saa stille paa Bjørnø. Det var, som laa der en Skygge over Slottet — Skyggen af et Vingepar, der bragte en alvorsfuld Gæst. Den Gæst, der kom og forsvandt, medens et Navn blev et Minde, der ristedes ind paa Husets Tavle med sorte Bogstaver i det hvide Marmor. Og Bjørnø var stedse den samme. Som Borgen laa, stolt og hvid, naar Slægtens Sønner og Døtre fødtes, saaledes laa den, naar Døden tog Slægtens Kvinder og Mænd.

Det stundede mod det sidste med gamle Baron Rudolf, alle saa det, alle følte det, Kampen mod den haarde Sot blev svagere og svagere, men den syge levede. Og der var Tider, hvor han følte sig næsten stærk, hvor han talte med alle og opfattede alt klart.

Dog han bedrog ikke sig selv, han vidste, han nu maatte dø. Men forinden hans Øjne faldt

til, vilde han give Borgens Nøgler i de sikre Hænder, han dertil havde bestemt.

Flemming var kommen hjem fra Hovedstaden efter sit Møde med Hugo, han sad som sædvanlig ved den syges Seng.

«Du skal se, Onkel, Du bliver hel Karl igen,» sagde han.

«Nej, min Dreng, det gør jeg ikke, men jeg vil være med til dit Bryllup. Naar det er ovre, melder jeg mig til den store Parole med god Samvittighed.»

«Som Du vil, Onkel Rudolf,» svarede Flemming. »Jeg skal tale med Vendela.«

«Gud velsigne Dig, min Dreng, men husk paa, at Manden med Leen har daarlig Tid til at vente.» Onkel Rudolf smilede svagt. »Han har saa meget Arbejde, han skal have gjort.«

I Familiestuen traf Flemming Vendela. De talte først om den syge.

«Vendela,» sagde saa Flemming, »jeg har noget at sige Dig.«

Blodet skød op i hendes Kinder, hun folte, hvad han vilde sige, men hun syntes, hun ikke kunde tale med ham om det nu. Hun var fuldstændig paa det rene med det alt sammen, men — nej, ikke nu.

«Flemming,» sagde hun næsten bønligt —.

Men han saa paa hende med et Blik, som

den, der ved saa vel, hvad han tænker, saa vel, hvad han vil sige og gøre.

»Vendela,« sagde han, »forinden Onkel Rudolf dør, har han et Ønske, kun ét, siger han, det at føre Dig til Alters for at give Dig i min Haand som min Hustru. Er Du beredt til at gøre, hvad han ønsker, som jeg, Vendela?«

»Ja!« svarede hun.

Hun rakte ham sin Haand. Han greb den. Deres Øjne mødtes. Hans Blik var fast og alvorligt som før, men det var, som duggedes hendes af Taarer, dog græde kunde hun ikke.

Han tav. Blot han dog vilde tale, vilde sige hende, at han elskede hende, at han altid havde tænkt paa denne Stund, at han vidste, at den vilde komme. At han ikke gjorde, hvad den døende Mand bad om, alene fordi denne Bøn var ham hellig.

Blot han vilde tale. Saa vilde hun sige ham — —.

Men Flemming tav, medens hans Blik hvilede paa hende, fast og alvorligt.

»Kom,« sagde han, og næsten viljeløs fulgte hun ham.

De traadte ind i Værelset, hvor den syge laa. Han vendte sit Blik mod dem. Saa kærligt, saa varmt lyste hans Øjne mod dem, som bragte de ham alle de Glæder, hans Tanker higede mod.

»Onkel,« sagde Flemming, »Vendela har skænket mig sin Haand.«

»Kom her hen,« sagde den syge, »tæt her hen. Saadan. Giv hinanden Haanden.«

Han tog om de unges Hænder med sin Haand, der var kold og rystede stærkt.

»Gud velsigne Jer, Børn,« sagde han, »og Tak for det.«

Den stærke Sindsbevægelse var for meget for ham. Han sank tilbage mod Puderne.

Sygeplejersken traadte til og betydede dem ved et Blik, at han maatte have Ro.

De forlod Værelset, og han fulgte dem med Øjnene, til Døren lukkede sig efter dem.

Saa grebes han af et heftigt Anfald af Aandenød.

Flemming og Vendela gik tavse gennem Korridoren.

Blot han vilde tale — blot han vilde sige — —.

Men Flemming tav.

I Havesalen kom Auntie dem i Møde. Vendela kastede sig om hendes Hals og hviskede til hende, hvad der var sket.

I det samme kom Tjeneren og kaldte paa Flemming.

Der maatte straks sendes Bud efter Overlægen. Flemming gik.

»*Dear dear child, my own darling,*« og Auntie

kyssede sin Niece, medens hun hviskede de kærligste Ord til hende paa sit Modersmaal.

Vendela græd.

*But my darling why do you cry so — ? He does love you so well, I know, he did so ever since — — .
But darling why do you cry?*

Hvorfor sagde han intet?

»Come let us go to my room.«

Og Auntie slog sin Arm om Vendela og førte hende hen til det lille Kabinet, hvor Ilden knitrede saa venlig i Kaminen.

Saa sad de længe foran det flammende Baal, og Auntie strøg hendes Haar saa blidt, som hun havde gjort det saa ofte før, da Vendela var en lille Pige og kom til hende med alle sine smaa Sorger.

Der fandt Flemming dem, da han kom tilbage.

Og de talte om alt det, der maatte ordnes, og alt det, der skulde gøres, saa det blev silde, før Flemming tog hjem.

Men det, Vendela saa gerne vilde høre, sagde han ikke, og hun syntes ikke, hun vilde spørge, ikke i Dag, tænkte hun. Han vilde jo tale, vilde sige det.

Dog, hun var ikke glad, hun forstod ikke ret, hvad der var sket. Forstod ikke Flemming.

Flemming red hjem. Fod for Fod, det var mørkt og Maanen var ikke oppe. Hesten gik dog sikkert, den kendte Vejen saa godt.

Flemming smilede stille hen for sig.

Han havde bedt Vendela opfylde Onkel Rudolfs Bøn. Skænke ham sin Haand. Og det havde hun gjort. Han havde ikke bedt hende om at skænke ham sit Hjerte.

Var end den døendes Ønske dyrebart og helligt — det skulle ikke komme imellem dem, at hun gav, og han tog, fordi Slægtens ældste vilde det saa i sin Dødsstund.

Hjerter gives og tages uden Hensyn til andre end de to, der giver og tager.

Han følte det selv. Efter det, der var sket, voksede Kærligheden til hende, hans kaarne Brud, frem i hans Hjerte. Alle hans Tanker dvælede hos hende. Nu saa ganske anderledes end før.

Og som det var hændet ham, vilde det hændes hende. — Daarer, der siger, at Elskov og Vilje intet har fælles!

Uvilkaarlig droges Flemmings Tanker mod hin Solnedgang efter Klapjagten. Pligt — Pligt, bag hvilken Viljen ligger tryk og fast.

Saaledes lever den stærke sit Kærlighedsliv. Og af Elskov fødes Troskab, der varer for Livet, trods alt, hvad der kan skille, Troskab, som er Pligt mellem to, der har givet hinanden det ubrydelige Ord og vil Kærlighed med fast Vilje.

Den Nat sov Vendela ikke. Alle hendes Tanker var rettede mod Flemming. Hun gennemlevede alt, hvad der var hændet mellem dem fra den første Gang, de mødtes som Børn.

Hugo? — Hun kunde næsten ikke erindre, hvorledes han saa ud. Alle Minder om ham laa som i en Taage. Og dukkede hans Ansigt frem, fortrængtes det straks af det andet, hans, Flemmings. Det var, som fødtes der ud af disse Tanker en eneste skarp, klar Forestilling, der skinnede igennem Mindetaagerne som Solen gennem Morgenens Dis en varm Sommerdag.

Og Vendela folte, at hun vidste, hvad Kærlighed var, at hun elskede den Mand, hun havde skænket sin Haand — Flemming.

Da de mødtes igen, sagde hendes Blik ham

dette, og han talte, talte de Ord, som hun saa gerne vilde høre.

Under Skyggen af det Vingepar, der bragte den alvorsfulde Gæst til Bjørnø, faldt et lysende Solglimt paa de blanke Tegl. Medens Vinden susede i de høje Lindes bladløse Kroner, lød der en Hvisken saa lys og let mellem de bævende Grene, som smykkedes de endnu af Vaarens spæde Løv, og Solstraalerne fandt Vej til Aaen, hvor de smaa Bølger krusede deres Toppe.

Der var som et Smil om den hvide Borg. Det Smil, der lyser, hvor Hjerter mødes i Elskov.

Vinteren led, og de første Bud om den gryende Vaar naaede Bjørnø. Den 5. April skulde Brylluppet staa. Gamle Baron skulde føre Bruden til Alteret, om han ævnede at staa op. Lægen rystede paa Hovedet, det vil dræbe ham; men gamle Baron vilde det saa.

Af Hensyn til den syge vilde Flemming og Vendela, at Brylluppet skulde være stille. Men Onkel Rudolf satte sig herimod. Han forlangte, at Bjørnøs Herskerinde skulde fejre sin Brudfærd som en Kongedatter.

Og saaledes blev det.

Vielsen skulde finde Sted i Bjørnø Kapel.

Der, hvor Hovedfløjen stødte sammen med den søndre Fløj, havde den Jacob Ahrenfeldt, der var bleven ophøjet i lensgrevelig Stand, ladet opføre et pragtfuldt Kapel, det største nogen Herregaard i Landet kunde opvise.

Udadtil var det som et stort, cirkelformet

Taarn med otte høje Vinduer i aflange Rundbuer med smaa blyindfattede Ruder. Taget var dækket af Kobber og løb spidst til som en Kegle. Kobberet var gennem Tiden blevet irret og grønt og tonede skarpt mod det blanke Tegtag, medens Taarnets Vejrhaner lynede stærkt forgyldt i Solskinnet.

Det indre var straalende hvidt. Hvide Vægge med talrige Epitafier, og Lysekroner med Spejle og Glasornamenter. Hvidmalede Stole med forgyldte Lister, om Dørenes Fyldinger og Karme Vaabenskjolde i Guld og Farver efter Bygherrens Anerække, mødrene Aner til venstre, fædrene Aner til højre af Kirkegulvet. Alteret var i Modsætning til Kapellet ren Renaissance, med sære forgyldte og malede Apostelskikkelser og tungt udførte Malerier paa Træ. Det var det gamle Bjørnøs Husalter fra den katolske Tid. Alteret og Døbefonten af raa Granit med et ottekantet Messingfad var de ældste Minder om Bjørnøs fordums Dage.

Langs de indre Vægge var bygget et Galeri, hvor Orgelet stod, og til dette var Adgang fra Korridorerne, medens Indgangen til Kapellet var fra Slotsgaarden. Saaledes blev selve Bjørnø Kapel en Del i Slottet selv, og al Færdsel fra den søndre Fløj til Hovedfløjen gik gennem Kapellet, den Vej, ad hvilken Husets Folk og Gæster daglig gik.

Korridoren, der førte til Kapellet i den søndre Fløj, var dækket af Helgenbilleder og bibelske

Malerier, i Hovedfløjen Billeder af Slægtens Mænd og Kvinder, Familjegangen kaldtes den.

Ahrenfeldterne var troende Mænd, og deres Hustruer og Døtre var troende Kvinder. De voksede op under Bjørnøs Tag, og deres Vej gik daglig gennem Kapellet. Deres Oje mødte Billeder af Jesus fra Nazaret, og de læste om hans Lidelser og Død og Opstandelse i Billederne, der dækkede Slottets Vægge. Fra Slægt til Slægt lød de Ord, der talte om den højeste og hans Søn, uforandrede som de lyde fra Alteret og Prædikestolen. Og hændte det, at der fødtes Tvivl hos dem, der levede bag Bjørnøs Mure, tog denne Tvivl ikke Vækst, fordi de følte, at deres Skæbne var knyttet til en Borg, over hvis Port stod disse Ord: «Jeg og min Slægt vil tjene Herren.»

Men det hændte — og det hændte hyppig paa Bjørnø, som det hændte andetsteds —, at denne Tro var kold, uden Kamp, en Arv fra Fædre, som Slægten tog uden at tænke derover.

Blomster klædte Kapellet fra Gulv til Loft den Dag, da Vendela Ahrenfeldt skulde staa Brud. Gæsterne og Godsets Folk var samlede saa tæt, at det var vanskeligt at holde Midtergangen fri, hvor de hedengangne Ahrenfeldter sov under raat tilhugne Kampesten med Indskrifter, som Slid og

Ælde havde udslettet sammen med Vaabenskjoldenes Tegning.

Alle ventede og lyttede.

Saa tonede Orgelet — forunderlig rent med spæde fløjtende Toner. Det var ikke den Brusens, der lyder i de store Kirker, det var mere som jublende Klang fra Fuglebryst, lyst, let, frejdigt.

Alles Øjne vendte sig mod Døren.

Bruden, slank og kostelig klædt, skred frem ved sin gamle Onkel Rudolfs Arm.

Bleg var han. Hans Ansigt var furet af Rynker, hans Øjne hvilede dybt i deres Hulninger; men rank og med faste Skridt gik han frem over Kirkegulvet, klædt i sin grønne Uniform med blinkende Kors paa sit Bryst.

Og det syntes, som holdtes han oprejst af en ubetvingelig Styrke, der spændte hver Fiber i hans Legeme. Døden var over ham, Døden læstes i hans Øje, paa hans Pande, men han vilde leve, leve til hans Gerning var fuldbragt.

Og Vendela støttede sig til ham. Han vaklede ikke, hans Blik var rettet mod Højalteret, og der spillede et Smil om hans tynde blaa Læber under det kridhvite Mundskæg. Nat efter Nat havde han bedt til den strenge Herre deroppe, for hvem han ydmygt bøjede sit Hoved. Og en Gang endnu blev det ham forundt at iføre sig de

Klæder, hans Konge havde givet ham Ret til at bære, at spænde sit Værge ved Lænd og gaa til Herrens Hus paa den Højtidsdag, som han aarevis havde set i Møde.

Aldrig havde gamle Baron følt stoltere Glæde, aldrig dybere Taknemmelighed mod den strenge Herre deroppe. Derfor gik han saa let, derfor lyste Smilet om hans Læbe. Og medens Orgelet lød som frejdige Fuglestemmer i den lyse Skov, medens Vaarsolen skinnede saa lyst gennem de høje Vinduer, skred han sin sidste stolte Gang mellem de hvide Stolerader, hvor Slægtens Vaaben prangede i Guld og Farver, mellem Naboer og Godsets Folk, der bøjede deres Hoved i Beundring, under dybeste Tavshed, vel vidende, at der oppe i den gamle Stue, ved den simple Feltseng under højsalig Kong Frederik den 6tes Billede, sad Manden med Leen svøbt i sit hvide Lin, med Timeglasset i sin Haand og ventede ham.

Og Bruden knælede for Slægtens gamle Husalter ved Brudgommens Side, medens de hellige Ord lød gennem det lyse, festligsmykkede Kapel, de Ord der sagde Vendela Ahrenfeldt og Flemming Juel rette Ægtefolk at være.

Ingen smilede med lysere Smil end den gamle, der gav Bruden hen. Og Orgelet tonede atter Brudemarchen med de klingre Toner gennem Rummet.

Flemming og hans Brud gik Side ved Side ad den Vej, der førte dem ud mod Livet, unge og stærke og rede til at løfte Slægtens Arv.

Da Kirkens Dør lukkede sig efter dem, vendte alles Øjne sig mod den gamle. Ved Grev Hvitfeldts Arm gik han hen over Kirkens Gulv. Han støttede sig til sin Ledsager. Han var træt — men Muskelfibrene var endnu spændte. Og som han kom frem, nikkede han til alle de kendte Ansigter, der stirrede mod ham. Det var, som sagde han dem et sidste Farvel, som takkede han dem for de Dage, der var svundne, medens han var den, til hvem de alle vendte sig, naar de havde noget paa Hjerte. Og alle fulgte de ham med Blikket, til hans høje Skikkelse forsvandt bag Kirkens Dør. Der gik et Suk gennem Kapellet som en Hvisken, der lød under Orgelets Toner.

»Nu saa vi gamle Baron for sidste Gang. Gud være med ham.«

Og der var Taarer i mange Øjne.

Men Solen lyste klart, og frejdigt klang Orgelet til Brudefærden.

XXXII.

I Spisesalen var Brudegæsterne samlede om Bordet. Alt Bjørnøs Guld og Sølv smykkede det, og talløse Blomster duftede. Alt var saa rigt, saa festligt, som det sig hør og bør paa den Dag, da Bjørnøs Herskerinde staar Brud.

Grev Hvitfeldt havde Tante Jutta til Bords og indtog Onkel Rudolfs Plads. Efter Suppen slog han paa sit Glas og bad i faa Ord paa den syges Vegne Gæsterne være velkomne, og, føjede han til:

»Baron Rudolf har bedt mig sige Dem alle, at i Dag er Glæden Gæst paa Bjørnø og kun Glæden, intet maa skygge eller formørke denne Dag.«

Og saaledes blev det. Klart straaledede Lysenes Skin og Damernes pragtfulde Smykker, muntert lød Samtalen mellem de kendte Gæster, de samme, der altid samledes, naar Bjørnø holdt Fest.

Hugo var indbudt, men havde ikke kunnet give Møde. Han var draget mod Syd, men havde sendt Brudeparret sin hjerteligste Hilsen.

Tante Jutta straaledede som Sol i Vesterled. Kun Auntie var bedrøvet, hun vilde have siddet ved Onkel Rudolfs Seng, men han bad hende deltage i Maaltidet. Ingen maatte savnes, der kunde være til Stede.

Dog, efter de første Retter rejste hun sig stille og gik, med et Nik til Vendela. De, der saa det, vilde ikke tænke paa den Alvor, der gemte sig under Husets Tag.

Hvitfeldt hævdede sit Glas, hvori Champagnen perlede, og talte kort til Flemming, mindede ham om det store Ansvar og de store Pligter, men udtalte sin Tillid til ham og hans Færd i Fremtiden.

Flemming svarede ligeledes kort.

Det havde dog været Baronens paa Højstrup for højtideligt, han rejste sig og talte. Det kneb lidt med at finde Tonen, men det lykkedes, og han sluttede saaledes:

»Saa bliver det altsaa dog Flemming, der bliver Mand i Huset her. Vi hilser Dig som den brave Jæger og brillante Kammerat, Du er. Vi tilgiver Dig, at Du siger, vi ikke duer til Politik. Jeg føler, at Du, hvad mig angaar, har Ret. Du duer nok til det, og skulde det lykkes Dig at

blive til noget, kan Du trygt regne paa os. Hos Hvitfeldt kan Du altid være sikker paa en Røst i Landstinget, og det er mere end Kontorcheferne for Tiden kan, og saa behøver Du ikke at være bange for, at han skal tage din Portefølje fra Dig. Ferdinand er Mand for at klare dine Toldbegreber, skønt jeg stærkt anbefaler Dig at nyde ham med Maadehold. Vor gamle Ven paa Stenege er en forholdsvis præsentabel Landbrugsminister, saasom en saadan bør have en vis Mangel paa Initiativ, da han ligesom Vorherre kan være forvisset om aldrig at gøre Landmændene tilpas, og hvad mig angaar, staar, som jeg sagde, mine dresserede Urangutanger ganske til din Disposition, hvad enten Du vil anvende dem til Landbrug eller parlamentarisk Gerning. Vendela kan være din Udenrigsminister, hun staar i det bedste Forhold til de udenlandske Magter og deres Repræsentanter, og som Du ved, er det altid en stor Sag for et lille Land, hvorfor ingen mere end jeg paaskønner det fortrinlige Forhold, som vor vise Regering har forstaaet at etablere mellem os og Siam. Selvfølgelig er det Siam, vi skal staa os godt med. Havde de nationalliberale tænkt paa det, saa havde vi ikke behøvet at lede efter vort Fædreland paa Landkortet. Og Siamesernes Hjerter banker mod Vendela. Flemming, vi hilser Dig, og vi venter ganske utroligt meget af Dig.*

Glassene klirrede under Latter og Spøg. Brudgommen smilede, og Bruden lo, og til den Grad rev Glæden alle med, at det store, uventede skete: Kammerjunkerens fra Stenege sad tavs i 4 Minutter, saa friede han til Elise.

Saa stor var hendes Forundring, at hun ganske glemte det »ja«, der rejsefærdig havde dvælet paa hendes Læber i saa lange, lange Tider. Det var først, da en isnende Angest greb hende, Angesten for, at det skulde være for sent at svare, at hun hviskede et ja, der lød saa spædt, saa af tvungent, at Kammerjunkerens selv begyndte at tvivle paa, hvor vidt hun virkelig vilde have ham. Og saaledes skete det, at det blev ham, der sagde »Gudskelov« og ikke hende.

Maaltidet led mod Afslutning. Saa traadte Jens hen til Flemming og Vendela og hviskede et Ord til ham.

Han rejste sig.

»Onkel Rudolf vil drikke et Glas med Vendela og mig«, sagde han, »vi vil gaa op til ham.«

Alle fandt det i sin Orden, og Brudeparret forlod Bordet, uden at Stemningen et Øjeblik tabte sin lyse Karakter.

Da Flemming stod ude paa Gangen, sagde han til Vendela: »Det er daarligt med Onkel, kom.«

XXXIII.

Der var saa tyst i det halvmørke Værelse, hvor Onkel Rudolf laa paa sin Feltseng. For de indtrædende, som endnu var vante til det stærke Lys i Spisesalen, var det, som om Stuen hvilede i Mørke. Først lidt efter lidt kunde de skælne Sengen og dens Omgivelser.

Ved Hovedgærdet sad Auntie og holdt den syges Haand i sin.

Onkel Rudolf laa ganske stille, den store Overanstrengelse havde taget hans sidste Kræfter.

Ikke et Lem kunde han røre, og ikke et Ord kunde han tale.

Lægen stod bag Sengen, han rystede paa Hovedet.

Flemming og Vendela knælede ned foran Sengen. Et Øjeblik rettede den syge sit Blik mod dem, det var, som om al den Kærlighed, al den Godhed, der boede i ham, var samlet i det

Blik, han rettede mod de to, der tog hans Livsværk i Arv.

Saa duggedes hans Blik, han saa ikke mere.

Paa Bruds og Brudgoms Læber fødtes de Bønner, som Mennesker beder i de Øjeblikke, hvor alt det, som Tanken ikke fatter, af sig selv ligger saa klart, saa selvfølgelig, som reves et Forhæng til Side, og Øjet saa den højeste selv.

Og medens de to unge knælede i saadan Bøn, gik gamle Baron Rudolf Ahrenfeldt til sine Fædre.

Vendela kastede sig i Aunties Arme og græd. Flemming rejste sig for at bringe Brudegæsterne Budskabet.

Da han traadte ind i Spisesalen, vendte alles Øjne sig mod ham, og i hans Ansigt læste de Budskabet.

»Onkel Rudolf er død,« sagde han.

Alle rejste sig.

Grev Hvitfeldt greb et Glas, der stod foran ham, og hævede det. Lyset funkede mod det blanke Krystal.

»Forinden hver gaar til sit fra denne Brudefærd, hvor Døden har været Gæst,« sagde han, »vil vi tømme et Mindebæger for ham, der sov hen. Han døde i sin Rustning, tro mod den højeste, mod Konge og Fædreland, mod sin Slægt og dens Traditioner. Og med dette Mindebæger

for den hensovede indvier vi, trofaste Venner af denne Slægt og dette Hus, de unge til den Ger-ning, der bliver deres.«

Der klang en dæmpet Klirren af de slebne Glas gennem Salen.

Flemming hævede Hovedet, og hans Blik faldt paa Billedet paa Væggen. Det var, som bøjede den strenge Hr. Jacob Ahrenfeldt sit Hoved alvorsfuldt mod ham, og idet Flemming hævede det tomte Glas, sagde han med klar Stemme: .

»Som dette Hus var, vil det vedblive at være, og hvor dets Sonner i Tiderne stod, vil alle mine trofaste Naboer finde mig.«

Saa brød Gæsterne op. Forinden Naboerne forlod Bjørnø, aflagde de dog et tavst Besøg ved den simple Feltseng, hvor gamle Rudolf Ahrenfeldt sov sin sidste Søvn under sin forlængst hensovede Herre, højsalig Kong Frederik den 6tes Billede.

XXXIV.

Paa Strandnæs var Værelser beredt til Brudeparret, og under Flemmings Tag tilbragte Vendela sin Brudenat.

De unge stod paa Altanen uden for Sovekammeret, og deres Øjne søgte Bjørnø, som det laa ved Aaen i det stærke Maaneskin. Kun et enkelt Lys brændte endnu i gamle Baron Ahrenfeldts Kontor.

»Vendela,« sagde Flemming, »der ligger dit og mit Liv for os.«

Vendela lænede sit Hoved mod hans Skulder.

»Flemming,« sagde hun, og hun smilede op til ham, »Du maa ikke være for streng mod mig. Jeg vil saa gerne ledes ved din Haand, men altid taler Du saa alvorligt, og altid taler Du om vort Liv og Livsgerning.«

»Du har Ret, Vendela — men se selv — se, hvor Bjørnø ligger alvorsfuldt i Maanelyset. Det

kræver Alvor, kræver Arbejde. Og vi er nu to om at løfte den Gerning, der skal løftes.»

Vendela svarede:

»Flemming, Bjørnø kræver sin Ret, og jeg ved, at Du vil give Bjørnø, hvad Bjørnøs er. Men jeg er ikke Bjørnø. Jeg er Vendela, Flemming, din Vendela.« — Og hun slog sine hvide Arme om hans Hals.

Alvorsfuld laa Bjørnø, fager i den klare Nat, medens Kongedatterens Kinder rødmede for første Gang under Elskovs Kys.

Og Maanens Straaler bragte Bud herom til den gamle Borg. Den smilede, og dens Smil spejlede sig i Aaens Vand. — — — —

Kan hænde, der vil lyde nye Frasagn om Bjørnø.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF

PTB

0041267

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 10 01 04 019 9